

Tổng Tài Lăng Lơ, Tình Yêu Xấu

Contents

Tổng Tài Lăng Lơ, Tình Yêu Xấu	2
1. Chương 1: Gọi Một Tên Trai Bao	2
2. Chương 2: Tổng Giám Đốc Dâng Tối Cửa	6
3. Chương 3: Thật Sự Cho Anh Ta Rồi	8
4. Chương 4: Tình Cảm Lúc Tỉnh Táo	10
5. Chương 5: Cường Hôn Trong Phòng Bếp	12
6. Chương 6: Cảm Xúc Biến Thái	14
7. Chương 7: Quyến Rũ Lúc Sáng Sớm	15
8. Chương 8: Sự Mê Hoặc Trong Gương	17
9. Chương 9: Quá Nhạy Cảm	19
10. Chương 10: Phòng Làm Việc Của Tổng Giám Đốc	21
11. Chương 11: Làm Tình Nhân Của Tôi Đi	22
12. Chương 12: Soái Ca Hàn Phiêu	24
13. Chương 13: Bị Quấy Rối Tình Dục	26
14. Chương 14: Rốt Cuộc Là Ai Phán Bội Ai	28
15. Chương 15: Cổ Ý Kích Thích	30
16. Chương 16: Lần Đầu Tiên Đến Bar Flub	32
17. Chương 17: Sự Dụ Dỗ Của Người Đẹp	33
18. Chương 18: Trò Chơi Bao Phòng	35
19. Chương 19: Điên Cuồng Trong Xe (1)	37
20. Chương 20: Điên Cuồng Trong Xe (2)	39
21. Chương 21: Thu Vào Tâm Mắt	41
22. Chương 22: Quả Thực Quá Khít	42
23. Chương 23: Tất Cả Đều Là Tiện Nhân	44
24. Chương 24: Minh Chứng Của Tình Yêu	46
25. Chương 25: Mềm Lòng	47
26. Chương 26: Yêu Điên Cuồng Trong Phòng Làm Việc	49
27. Chương 27: Ngoan Ngoãn Nghe Lời	51
28. Chương 28: Trốn Ngược Trốn Xuôi	53
29. Chương 29: Hai Chàng Trai Giành Một Cô Gái	54
30. Chương 30: Không Chịu Đi	56
31. Chương 31: Tình Mê Ý Loạn	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33: Nội Tâm Sôi Sục	61
34. Chương 35: Dồn Ép Đe Dọa	63
35. Chương 36: Mặc Ý Đe Dọa	65
36. Chương 37: Không Chịu Buông Tha	66
37. Chương 38: Đến Nhà Anh Nhé	68
38. Chương 39: Để Tớ Xem Nào	70
39. Chương 40: Quá Mức Tuyệt Vời	71
40. Chương 41: Máu Mũi Chảy Ròng	73
41. Chương 42: Thôn Ôn Ôn Núi Sầu	75

42. Chương 43: Làm Cho Em Xem	76
43. Chương 44: Mạnh Mẽ	78
44. Chương 45: Thà Chết Cũng Phải Giữ Mình	80
45. Chương 46: Ra Quyết Định	81
46. Chương 47: Chàng Thanh Niên Vùng Núi	83
47. Chương 48: Sự Rung Động Mơ Hồ	84
48. Chương 49: Bé Là Được Rồi	86
49. Chương 50: Cô Gái Vùng Núi Thuần Khiết	88
50. Chương 51: Bán Con Gái Cầu Vinh	89
51. Chương 52: Động Tình Quá Lớn	91
52. Chương 53: Hãy Ôm Thật Chặt	92
53. Chương 54: Để Chị Dạy Em	94
54. Chương 55: Làm Vội Làm Vàng	96
55. Chương 56: Điên Cuồng Chạy Trốn	98
56. Chương 57: Cẩn Răng Chịu Đựng	99
57. Chương 58: Liếc Mắt Đưa Tình	100
58. Chương 59: Bầy Sói Hung Tàn	102
59. Chương 60: Kiểm Chế Bản Thân	104
60. Chương 61: Ba Anh Em	105
61. Chương 62: Không Mân Dạo Đầu	107
62. Chương 63: Đàn Ông Nên Quyết Liệt	109
63. Chương 64: Muốn Sinh Con Cho Anh Ấy	111
64. Chương 65: Chơi Đùa Nhảy Nhót	112
65. Chương 66: Không Cần Làm Ra Vẽ	114

Tổng Tài Lăng Lơ, Tình Yêu Xấu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, Sủng, 18+, HE, Lăng mạn, Đô thịLâm Phiên Phiên lại bị chính người em gái ruột của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-lang-lo-tinh-yeu-xau>

1. Chương 1: Gọi Một Tên Trai Bao

Lâm Phiên Phiên nằm trên giường lớn của khách sạn năm sao, nhưng biểu hiện trên mặt không phải hưởng thụ, mà lại là do dự.

Đến cùng có nên gọi điện thoại... gọi một tên trai bao không nhỉ?

Cân nhắc khoảng mười phút đồng hồ, Lâm Phiên Phiên vẫn không nhin được, bấm gọi vào số điện thoại mà cô đã ghi nhớ trong lòng.

“Xin chào...”

Sau khi kết nối điện thoại, Lâm Phiên Phiên lại không biết nói gì.

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia điện thoại dịu dàng nói: “Xin chào, đây là câu lạc bộ ban đêm, rất hân hạnh được phục vụ quý khách, xin hỏi quý khách có yêu cầu gì?”

“Tôi... muốn một... muốn...”

Âm thanh Lâm Phiên Phiên run rẩy, hai chữ trai bao đằng sau lại không thể nào nói ra thành lời.

“Quý khách muốn trai bao hay gái gọi?”

Người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại đã tập thành thói quen nên nhanh chóng tiếp lời.

“Trai... trai bao...” Bàn tay đang cầm điện thoại của Lâm Phiên Phiên run rẩy mãnh liệt.

“Vâng, xin hỏi hiện giờ quý khách đang ở chỗ nào, chúng tôi cần địa chỉ cụ thể của quý khách.”

“Khách sạn Dương Lan... phòng số 518...”

Lâm Phiên Phiên đọc địa chỉ một cách khó khăn.

“Vâng, người của chúng tôi khoảng mười phút nữa sẽ đến, cảm ơn quý khách đã quan tâm, chúc quý khách chơi vui vẻ, hẹn gặp lại!”

Đến khi đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh cúp điện thoại, Lâm Phiên Phiên vẫn ngây ngốc nắm điện thoại trong tay, giờ phút này đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Lâm Phiên Phiên, rốt cuộc mày đang làm gì vậy? Vậy mà lại đi gọi một tên trai bao đến đây? Mày trở nên hoang đường như thế từ bao giờ hả?

Nhưng nghĩ tới sắc mặt của hai người Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh, cô hạ quyết tâm, cuối cùng không nhắc điện thoại lên nữa.

Hai người kia đã từng là người thân mà cô yêu thương nhất trong cuộc đời, một người là vị hôn phu có tình cảm năm năm với cô, một người là em gái ruột thịt được cô cưng chiều từ nhỏ.

Nhưng ngay ngày hôm qua, cô không cẩn thận nhìn thấy cảnh hai người bọn họ trần truồng điên cuồng dây dưa với nhau, người cứ luôn chìm trong trạng thái mơ hồ là cô mới biết, thì ra cô ngu ngốc như vậy, luôn bị hai người bọn họ nhấn tâm phản bội sau lưng.

Mà lý do để Hoắc Mạnh Lam vượt quá giới hạn lại là vì cô không trao thân cho hắn.

Nói cho người khác có lẽ sẽ không ai tin tưởng, cô và Hoắc Mạnh Lam yêu nhau năm năm mà cô vẫn còn giữ gìn được tấm thân trong sạch, bình thường, khi tình cảm nồng nàn thì cô cũng đồng ý cho Hoắc Mạnh Lam ôm hôn sờ soạng một chút, nhưng cô vẫn kiên quyết không chịu phá vỡ rào cản cuối cùng.

Bởi vì cô là một người phụ nữ có tư tưởng truyền thống, cô chỉ muốn đem lần đầu tiên tốt đẹp nhất của cô để dành cho đêm động phòng, cô chỉ muốn vào ngày cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất sẽ hoàn toàn trao thân cho hắn.

Không ngờ chuyện này cuối cùng lại châm ngòi cho việc hắn vượt quá giới hạn, hoặc là, hắn vốn dĩ đang kiếm cớ.

Nhưng hắn muốn lấy cái cớ này để kích thích Lâm Phiên Phiên.

Cô rất hận, rất oán, vì sao một người phụ nữ giữ mình trong sạch lại gặp phải loại kết quả này?

Dựa vào cái gì mà chỉ có hắn ta mới có thể chơi đùa trụy lạc?

Mà cô lại phải ở đây giữ gìn tấm thân trong sạch cho hắn hả?

Đàn ông có thể vui chơi quên trời đất, phụ nữ cũng có thể!

Vì vậy, Lâm Phiên Phiên đã làm ra quyết định lớn nhất trong cuộc đời này của cô, gọi một tên trai bao!

Nhìn sang đồng hồ treo tường, mười phút đồng hồ đã qua rồi, nhưng trai bao mà cô gọi vẫn chậm chạp chưa xuất hiện.

Sao vẫn chưa tới...

Lâm Phiên Phiên không khỏi tự thâm thì.

Giờ phút này, hai gò má cô ửng hồng, thân thể cũng nóng lên, bởi vì cô không muốn để cho bản thân lùi bước nên vừa nãy cô đã tự mình uống thuốc kích dục.

Lần này, cô thật sự muốn buông thả!

Lâm Phiên Phiên lại không biết rằng, ngay khi cô đang bất an chờ đợi, thì cách khách sạn năm sao Dương Lan không xa đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông, một người đàn ông trẻ tuổi đáng vẻ trắng trẻo thanh tú vượt đèn đỏ, kết quả bị xe đụng, hôn mê tại chỗ, lập tức được đưa tới bệnh viện.

Trừ bản thân người đàn ông tuần tú bị đụng xe thì không ai biết hắn là hắn trai bao mà tối nay Lâm Phiên Phiên đã gọi.

Lại nói đến người tài xế đã gây ra chuyện, hắn thấy bản thân mình đâm phải người khác, cũng không có ý định trốn đi mà lại nhanh chóng kêu người đàn ông đang ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái rời đi.

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ bên cạnh đội mũ lưỡi trai, mũ được kéo xuống rất thấp, đủ để che lại hai phần ba gương mặt anh ta, chỉ lộ ra một cái cằm tinh xảo khiến cho người ta bị hấp hồn.

Người đàn ông đó biết bản thân có thân phận đặc biệt, nơi đây lại là trung tâm thành phố, phóng viên sẽ nhanh chóng men theo mùi máu tươi tới đây, cho dù người này không phải anh ta đâm phải, nhưng dù sao anh cũng ngồi trong chiếc xe này, nếu bị phóng viên chụp được, không biết sẽ viết anh thành thể nào nữa, đến lúc đó, nhất định anh sẽ lên trang nhất của tất cả các tạp chí phát hành ngày mai.

Kết quả như vậy là điều anh không muốn nhìn thấy.

Cho nên, anh không nói gì thêm, kéo mũ lưỡi trai xuống thấp một chút, sau đó xuống xe, chuẩn bị rời đi.

Nhưng không ngờ, đã có phóng viên tìm đến nơi xảy ra vụ tai nạn, đồng thời nhìn thấy anh.

Rơi vào đường cùng, anh lập tức trốn vào khách sạn năm sao Dương Lan xa hoa ở bên cạnh.

Những phóng viên kia còn khó cất đuôi hơn cả tưởng tượng của anh ta, bọn họ lại không thèm đưa tin về vụ tai nạn xe, mà tất cả đều đuổi theo anh!

“Đáng chết!”

Sở Tường Hùng mắng nhẹ một câu, quyết định hoặc là không làm, hoặc đã làm thì phải làm tới cùng, anh ta cúi đầu chạy về phía thang máy, sau đó tùy tiện ấn tầng tám.

Cửa thang máy vừa đóng vào, cả một đám phóng viên thích đưa chuyện đều bị ngăn lại ở bên ngoài thang máy.

Nhưng bọn họ cũng không nhụt chí, nhanh chóng tiến vào thang máy bên cạnh, đi theo lên tầng tám.

Sở Tường Hùng đã sớm biết bọn họ sẽ như vậy, cho nên sau khi thang máy khởi động, anh ấn liên tiếp ba tầng năm, sáu, bảy, cuối cùng bước ra khỏi thang máy ở tầng năm.

Bây mưu một chút!

Tuy anh ta đã thoát khỏi hiềm nghi với chiếc xe gây ra tai nạn, nhưng tội danh gặp gỡ người khác ở khách sạn này cũng không kém hơn là bao, sẽ để lại một vết nhơ trong tiền đồ tương lai của anh.

Anh thì không sao, nhưng cha anh sẽ để ý, ông nội đã già sẽ để ý, cả gia tộc anh sẽ để ý chuyện này.

Coi như vì bọn họ, anh cũng nhất định phải thành công trốn thoát.

Nhưng phóng viên quá nhiều, sau đó lại có một nhóm nhìn thấy Sở Tường Hùng, vì vậy đã lập tức phân công hợp tác, từ lầu năm đến lầu tám đều tràn ngập phóng viên, tạo thành một cái lưới lớn, quyết tâm khiến Sở Tường Hùng sa lưới.

Sở Tường Hùng thấy trước mắt không có đường đi, sau lưng không có đường lùi, chỉ có thể đi đến phòng nghỉ của khách sạn, hi vọng có thể trốn vào.

Nhưng nếu phòng nghỉ có người thì người ta sẽ khóa trái cửa, nếu không có ai ở trong thì nhân viên quản lý cũng sẽ khóa lại, cho nên Sở Tường Hùng vận cửa cả chục căn phòng liên tiếp đều không mở được.

Ngay khi Sở Tường Hùng suýt bị tóm thì cuối cùng cũng có một cánh cửa bị anh ta mở ra.

“Cạch!”

Không có chút do dự nào, Sở Tường Hùng nhanh chóng xoay người lách vào trong, sau đó lập tức khóa trái.

Lâm Phiên Phiên đang nóng đến đầu óc mơ hồ, lập tức bị âm thanh khóa cửa làm bừng tỉnh, cô cố sức bò dậy liền gặp một người đàn ông mặc quần áo bình thường màu trắng ngà đột nhiên lách vào, lúc này anh ta đang nhìn qua mắt mèo trên cửa để quan sát động tĩnh bên ngoài.

“Anh... tới đây...”

Lâm Phiên Phiên cảm thấy vô cùng căng thẳng, vô thức kéo chăn lên ngang ngực, cả khuôn mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm Sở Tường Hùng, người này hẳn là trai bao mà cô đợi từ nãy đến giờ, đáng người ít nhất cũng phải một mét tám mươi lăm trở lên.

Chất lượng, hẳn là rất khá...

“Suýt!”

Sở Tường Hùng xoay người giơ tay ra hiệu im lặng, sau đó thuận tay tháo mũ lưỡi trai che khuất hai phần ba gương mặt xuống.

“Ồ!”

Lâm Phiên Phiên vội vàng che lại cái miệng nhỏ nhắn suýt nữa hét lên của cô, trời ơi, trời ơi, trên đời này còn có trai bao đẹp đến cỡ này sao?

Khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ, hàng mi như vẽ, mắt sáng như sao, mái tóc hơi rối xõa rủ xuống trán, bộ quần áo màu trắng ngà mặc trên người anh ta càng toát thêm vẻ thoải mái, rực rỡ như ánh mặt trời khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu khó nói thành lời.

Lâm Phiên Phiên âm thầm so sánh anh ta với Hoắc Mạnh Lam trong lòng.

Hoắc Mạnh Lam tuy cũng có bề ngoài khá đẹp, nhưng lại thuộc về hình tượng lạnh lùng cao ngạo, mà người đàn ông trước mặt lại là hình tượng dịu dàng nhã nhặn, mỗi người một vẻ, chỉ là giờ khắc này ở trong lòng Lâm Phiên Phiên, người đàn ông trước mặt càng hợp ý cô hơn.

“Tôi...”

Sở Tường Hùng vốn định giải thích với Lâm Phiên Phiên rằng anh chỉ muốn vào đây trốn một chút mà thôi, nhưng khi nhìn về người phụ nữ trên giường, chỉ liếc một cái mà những lời anh định nói đều tắc nghẹn lại trong cổ họng.

Lâm Phiên Phiên không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng gặp, nhưng cô lại là người có hương vị phụ nữ nhất mà anh từng gặp. Làn da cô rất trắng, hơn nữa còn mang theo vẻ hồng hào, mịn màng như có thể bóp ra nước vậy.

Cô có một gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, ánh mắt của cô rất đẹp, đúng là một ngàn mới chọn được một. Mắt hai mí, chiếc mũi tinh xảo, môi đầy đặn gợi cảm hơi khê mở, mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng ẩn hiện bên trong.

Vừa nhìn một cái, có thể sẽ không cảm thấy cô quá diễm lệ, nhưng nếu nhìn thêm vài lần thì càng nhìn sẽ càng thấy cô xinh đẹp.

Đặc biệt là lúc này Lâm Phiên Phiên chỉ mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu tím nhạt, xương quai xanh tinh xảo, làn da trắng nõn cũng lộ ra bên ngoài một cách trần trụi. Ánh đèn trong phòng dịu dàng chiếu sáng, làn da càng thêm hồng căng bóng loáng, còn có cặp chân thon dài của cô khép chặt chồng lên nhau, vừa thẳng vừa đều khiến người ta nhìn thấy mà máu huyết sôi trào.

Cổ họng Sở Tường Hùng khô nóng, anh luôn tự nhận bản thân có sức kiềm chế rất mạnh lại đột nhiên cảm thấy cả người nóng rực.

Trước mặt người phụ nữ giống như yêu tinh này, anh thật sự không kìm được mà muốn...

2. Chương 2: Tổng Giám Đốc Dâng Tới Cửa

“Anh... muốn đi tắm trước không?”

Lâm Phiên Phiên thấy Sở Tường Hùng nhìn chằm chằm vào cô, thân thể vốn nóng rực lại càng tăng thêm nhiệt độ, cô biết đây là tác dụng của thuốc kích dục, cô chỉ có thể cố gắng áp chế cảm giác xúc động mãnh liệt trong lòng.

“Đi tắm?”

Sở Tường Hùng hơi kinh ngạc, lập tức gạt đầu cười một tiếng: “Tôi đúng là cần phải đi tắm nước lạnh...”

Trên thân bất ngờ dâng lên một luồng khí nóng.

Hơn nữa vừa bị phóng viên đuổi theo cả một đoạn, cả người anh cũng ra mồ hôi, cảm thấy dính dính, không thoải mái chút nào.

Lâm Phiên Phiên hơi cúi đầu, ngượng ngùng chỉ chỉ vào cánh cửa phía bên phải: “Đó là phòng tắm, anh đi đi, tôi... sẽ đợi anh.”

“Vậy tôi không khách sáo nữa!”

Sở Tường Hùng cũng không suy nghĩ sâu xa về câu nói cuối cùng của Lâm Phiên Phiên, gần như trốn chạy vào trong phòng tắm.

Rất nhanh, trong phòng tắm liền truyền ra âm thanh nước chảy rào rào.

Lâm Phiên Phiên nắm chặt tấm chăn trước ngực, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Cô thật sự rất khẩn trương, vô cùng khẩn trương!

Vừa nghĩ tới chuyện sắp cùng một người đàn ông xa lạ gặp mặt lần đầu tiên làm chuyện đó, trái tim cô cũng khẩn trương đến mức nhảy lên tận cổ họng.

May mắn là người đàn ông này... cũng không tệ lắm. Lâm Phiên Phiên không nhận được cảm thán trong lòng.

Bởi vì, trong tiềm thức, Lâm Phiên Phiên cũng không hi vọng người đàn ông mà cô tùy tiện tìm đến lại kém hơn Hoắc Mạnh Lam, mà Sở Tường Hùng rõ ràng là một người đàn ông xuất sắc có thể phân cao thấp cùng Hoắc Mạnh Lam.

Ít nhất, ở bề ngoài thì anh ta có thể.

Năm phút sau, Sở Tường Hùng mặc áo choàng tắm màu trắng, bước từ trong phòng tắm ra.

Năm phút đồng hồ này đối với Lâm Phiên Phiên chính là một sự giày vò, thuốc kích dục đã bị cơ thể cô hoàn toàn hấp thụ, hiện giờ cả người cô nóng như thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, vô cùng dọa người.

Nhìn thân thể yếu đuối đang nằm trên giường và sắc mặt kì lạ của Lâm Phiên Phiên, ánh mắt Sở Tường Hùng run lên, vội vàng đi lên trước, đỡ Lâm Phiên Phiên dậy, gấp gáp hỏi: “Cô bị người khác chuốc thuốc sao?”

“Tôi...”

Lâm Phiên Phiên vô lực dựa vào ngực Sở Tường Hùng, trong nháy mắt da thịt tiếp xúc, cảm giác mát lạnh sáng khoái khiến cho cơ thể nóng rực của Lâm Phiên Phiên dễ chịu hơn, cô thoải mái rên nhẹ một tiếng.

Lâm Phiên Phiên vô thức áp sát vào người Sở Tường Hùng, dường như chỉ có cách này mới có thể giảm bớt được thân nhiệt nóng như lửa đốt của cô.

“Đáng chết... Đừng sờ!”

Sở Tường Hùng thật vất vả mới dùng nước lạnh để dập được mấy ý nghĩ kia, nhưng lại nhanh chóng bị Lâm Phiên Phiên kích động, Sở Tường Hùng không chịu được khẽ mắng một tiếng.

Nhưng Lâm Phiên Phiên cũng không quan tâm anh ta có chịu được hay không, cô dán sát cả người cô vào thân thể Sở Tường Hùng, da thịt tiếp xúc vô cùng thoải mái khiến cho Lâm Phiên Phiên càng thêm quyến luyến thân thể của Sở Tường Hùng, trong lúc mơ hồ, cô đã kéo áo choàng tắm của anh ta, ném xuống dưới giường.

“Cô đừng trêu chọc tôi, nếu không... hãy tự gánh lấy hậu quả.”

Ôm người phụ nữ trong ngực, toàn bộ lửa trên người Sở Tường Hùng đã được đốt lên.

“Ừm...”

Lúc này Lâm Phiên Phiên đã bị thuốc kích dục làm cho choáng váng, không thể nghe được lời của Sở Tường Hùng, chỉ biết dùng thân thể chính mình chậm chạp ma sát trên thân thể của Sở Tường Hùng.

Sở Tường Hùng cảm thấy máu dồn lên não: “Chuyện này không trách được tôi rồi!”

Xoay người một cái, Sở Tường Hùng đè Lâm Phiên Phiên xuống giường.

Nhưng nhìn vào gương mặt nhỏ đang mê man của người phụ nữ phía dưới, Sở Tường Hùng bỗng có chút không đành lòng, anh quay đầu đi, kéo chăn trên giường đắp lên thân thể trần trụi của Lâm Phiên Phiên, khẽ hỏi: “Cô có chồng hay bạn trai không, hiện giờ anh ta ở đâu, tôi mang cô... đi tìm anh ta...”

Tuy lời này hơi trái với lương tâm, cũng khiến cho anh cảm thấy cả người khó chịu, nhưng anh lại không thể không làm như vậy.

Người phụ nữ trước mặt vừa nhìn đã biết là bị cho uống thuốc kích dục, mặc dù anh không phải Liễu Hạ Huệ nhưng cũng không bao giờ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nếu như người phụ nữ này đã có chồng, anh càng không thể hủy đi sự trong sạch của cô được.

“Không có... Anh ta không cần tôi nữa... Tôi cũng không cần anh ta...”

Lâm Phiên Phiên hơi mơ hồ mở mắt, đưa tay ôm lấy gương mặt dịu dàng của người đàn ông phía trước, hơi rướn người lên, chủ động hôn anh ta.

Hai mươi hai năm qua, dù sao cô cũng sống trong tư tưởng phong kiến bảo thủ do chính mình xây nên, nói thật lòng, cô cũng có chút mệt mỏi, thật sự mệt mỏi. Tối nay, cô muốn sống một cách khác, sống một thế giới tuyệt vời khác...

Cho nên, tối nay là một đêm đặc biệt, đêm mà cô hoàn toàn buông thả linh hồn của chính mình.

Lời nói và sự chủ động của Lâm Phiên Phiên chính là sự cổ vũ lớn nhất đối với Sở Tường Hùng, cái gì mà quân tử, anh không làm nổi nữa, xốc chăn trên người Lâm Phiên Phiên lên, thân thể Sở Tường Hùng không chút do dự nào đè lên trên thân thể cô.

Hai người kề sát nhau, tiếp xúc trần trụi.

Cho dù là ở trên giường, Sở Tường Hùng cũng giống hệt như vẻ bên ngoài của anh, dịu dàng nhã nhặn, không háo sắc, kề môi vào môi Lâm Phiên Phiên, nhẹ nhàng hôn sâu.

“Ừm...”

Lâm Phiên Phiên bị kĩ thuật hôn và kĩ thuật tay cao siêu của Sở Tường Hùng làm điên đảo, cô cảm giác như mình được đặt trên một đám mây, theo gió bay cao...

Sở Tường Hùng bị một tiếng rên khẽ của cô khiến cho xương cốt mềm nhũn, không kìm chế được, cúi đầu cọ vào môi Lâm Phiên Phiên.

“Ừm...”

Lâm Phiên Phiên bị Sở Tường Hùng ma sát đến mức không chịu được, ưỡn người nghênh đón.

Cô chủ động khiến cho tâm hồn Sở Tường Hùng rạo rực, anh cúi đầu khẽ cắn vành tai tinh xảo của Lâm Phiên Phiên, âm thanh trầm khàn vang lên: “Tôi muốn cô, được không?”

Lâm Phiên Phiên không thể gật đầu, cô chỉ rên nhẹ một tiếng, không biết là đồng ý hay từ chối, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng như một trái đào, xinh đẹp không tả xiết.

“Tôi coi như cô đã đồng ý...”

3. Chương 3: Thật Sự Cho Anh Ta Rồi

“Ừm...”

Sở Tường Hùng hôn nhẹ vào giữa hai hàng lông mày đang nhú lại của Lâm Phiên Phiên, rồi tiến vào trong cơ thể Lâm Phiên Phiên.

“A... Đau quá...”

Lâm Phiên Phiên kêu đau một tiếng, thân thể trong nháy mắt căng cứng, nước mắt lập tức rơi xuống, thật sự rất đau.

“Cô... vẫn còn con gái?”

Sở Tường Hùng lập tức dừng lại, vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Phiên Phiên, trên mặt chậm rãi nở nụ cười vui vẻ, nhẹ nhàng kéo Lâm Phiên Phiên vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng dỗ dành: “Thả lỏng, thả lỏng, đau một chút thôi, rất nhanh sẽ qua, không đau nữa...”

Lâm Phiên Phiên nghe giọng thì thầm của Sở Tường Hùng, kết hợp với kĩ thuật cao siêu của anh, không khỏi chậm rãi thả lỏng thân thể.

Sở Tường Hùng và Lâm Phiên Phiên dây dưa điên cuồng nửa giờ, cuối cùng Lâm Phiên Phiên thật sự không chịu nổi nữa, mệt mỏi ngất đi.

“Đúng là một tiểu yêu tinh.”

Sở Tường Hùng còn chưa tận hưởng, anh bất đắc dĩ nhìn dung nhan Lâm Phiên Phiên ngủ say trong lồng ngực, khóe miệng khẽ nhếch lên để lộ nụ cười ấm áp như mùa xuân mà ngay cả chính anh cũng không nhận ra.

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa vào trong phòng, Lâm Phiên Phiên nằm ngủ trên giường khẽ trở mình, nhưng phần dưới truyền đến cảm giác đau đớn khó chịu khiến cô nhanh chóng tỉnh táo lại.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn qua cách bài trí xa hoa tinh xảo trong phòng, Lâm Phiên Phiên có cảm giác đang ở trên mây, trờng mắt nhìn một lúc lâu, vỗ đầu một cái thật mạnh, lúc này cô mới nhớ tới cô đang ở khách sạn Dương Lan, tất nhiên cũng nhớ lại chuyện đêm hôm qua.

Tuy hôm qua cô uống thuốc kích dục nên không có cách nào khống chế bản thân, nhưng những hình ảnh kích tình đã trải qua thì cô lại nhớ hết sức rõ ràng, nhớ đến từng cử chỉ thân mật ôn nhu của người đàn ông dịu dàng kia, trái tim Lâm Phiên Phiên bỗng đập nhanh hơn.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại một mình cô, từ lâu đã không còn hình bóng của người đàn ông hôm qua nữa.

Sờ vào hơi ẩm còn sót lại trên giường, có lẽ anh ta cũng mới đi không lâu, trong lòng Lâm Phiên Phiên không khỏi dâng lên cảm giác mất mát.

Vậy mà anh ta lại đi không thèm nói với cô một tiếng, chẳng lẽ anh ta không muốn đối mặt với cô như vậy?

Lâm Phiên Phiên bất ngờ giật mình một cái, sao cô có thể đối với trai bao quan hệ một đêm sinh ra tình cảm mê luyến được chứ? Không thể nào, tuyệt đối không thể! Lâm Phiên Phiên mạnh mẽ lắc đầu, chịu đựng phần dưới khó chịu, lập tức xuống giường đi về phía phòng tắm, cô phải dùng nước lạnh để khiến cho bản thân tỉnh táo lại.

“A!”

Ai ngờ Lâm Phiên Phiên vừa mở cửa phòng tắm ra, lập tức hoảng sợ phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Vì sao?

Bởi vì trong phòng tắm có một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh trần truồng đứng đó, trên người là bọt xà phòng trắng tinh, tắm rửa kì cọ dưới vòi sen.

Người đàn ông đang tắm cũng bị tiếng hét chói tai của Lâm Phiên Phiên dọa sợ, vội vàng quay đầu nhìn sang, sau đó rạng rỡ cười với Lâm Phiên Phiên, lộ ra một phần ba hàm răng trắng đều.

Lâm Phiên Phiên trong nháy mắt hóa thành tượng đá.

Nhìn gương mặt tuần tú quen thuộc kia, đầu Lâm Phiên Phiên bỗng nhiên trống rỗng.

Một giây sau, cô nhanh chóng đóng cửa lại, chạy trốn vào trong chăn, thân thể bị kích động khẽ run rẩy một trận.

Anh ta... anh ta không hề rời đi!

Ý thức được điều này, trái tim nhỏ của Lâm Phiên Phiên càng đập nhanh hơn, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Một lát sau, Sở Tường Hùng khoác áo choàng tắm đi ra, bộ dạng giống như muốn đi tới chỗ cô gái trên giường, lúc này đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa, từ máy theo dõi của căn phòng thì biết là người phục vụ của khách sạn đưa bữa sáng tới.

Sở Tường Hùng ra mở cửa, để nhân viên phục vụ đem bữa sáng đặt lên bàn.

Sau đó anh đi đến bên giường, vỗ vỗ Lâm Phiên Phiên được bọc chặt trong chăn, dịu dàng nói: “Bữa sáng đến rồi, còn chưa chịu rời giường tắm rửa sao?”

Lâm Phiên Phiên im lặng thò đầu ra, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Tường Hùng, ôm theo chăn bọc quanh người chạy thẳng vào phòng vệ sinh, bởi vì cô không mặc quần áo, trần truồng ngủ cả một buổi tối.

Nhìn hành động ngượng ngùng đáng yêu của Lâm Phiên Phiên, Sở Tường Hùng không nhịn được, thoải mái cười lớn tiếng.

Lâm Phiên Phiên ở nhà vệ sinh rửa mặt, chải đầu, mấy chục phút sau mới quần áo choàng tắm màu trắng từ bên trong chậm rãi đi ra.

“Sao lâu vậy, bữa sáng nguội hết cả rồi, nhanh tới đây!”

Sở Tường Hùng ngênh đón cô, rất tự nhiên ôm lấy eo cô, cùng cô đi đến bàn ăn, sau đó anh còn lịch sự kéo cho cô một chiếc ghế, mỉm cười làm tư thế mời ngồi, ngôn ngữ cử chỉ và hành động đều thể hiện rõ sự cao quý trang nhã.

Nhìn người đàn ông ưu tú có tu dưỡng trước mặt, Lâm Phiên Phiên không khỏi ngây người, tối hôm qua cô chỉ cảm thấy anh ta dịu dàng chu đáo, không ngờ khi không ở trên giường, anh ta cũng khiến người khác cảm thấy thoải mái như vậy.

Hai người ngồi ăn sáng đối diện nhau, sau khi ăn xong, Lâm Phiên Phiên đang muốn hỏi Sở Tường Hùng bao giờ rời đi, không ngờ Sở Tường Hùng lại đột nhiên dùng một tay ôm lấy cô, sau đó đi đến giường lớn cách đó không xa.

“Anh muốn làm gì?”

Lâm Phiên Phiên khẽ run lên, níu chặt lấy vạt áo của Sở Tường Hùng, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ kinh hãi.

“Đương nhiên là bôi thuốc cho cô rồi.”

Vừa nói chuyện, Sở Tường Hùng vừa đặt Lâm Phiên Phiên nằm ngang trên giường lớn.

“Bôi thuốc gì cơ?”

Lâm Phiên Phiên nhanh chóng lùi về phía sau, cô không bị thương chỗ nào cả, cần gì phải bôi thuốc chứ?

“Ngoan nào!”

Sở Tường Hùng dùng tay trái túm lấy mắt cá chân Lâm Phiên Phiên, tay phải vén vạt áo choàng tắm của cô lên.

Bây giờ Lâm Phiên Phiên mới hiểu được, thì ra anh ta muốn bôi thuốc ở chỗ đó cho cô, nhất thời, cả khuôn mặt cô đỏ bừng lên vì xấu hổ, hận không thể có một chiếc lỗ để chui xuống.

Vội vàng túm lấy tay phải của Sở Tường Hùng, Lâm Phiên Phiên đỏ mặt lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi... tôi tự mình bôi.”

“Không, để tôi!”

Sở Tường Hùng vươn tay lấy một bình thuốc từ đầu giường xuống, nhìn ánh mắt của Lâm Phiên Phiên, gương mặt tuấn tú nhả nụ cười xấu xa: “Tối hôm qua, sau khi cô hôn mê tôi đã bôi thuốc cho cô hai lần rồi, đã quen tay từ lâu rồi, yên tâm, sẽ không làm cô đau đâu.”

4. Chương 4: Tình Cảm Lúc Tỉnh Táo

Lâm Phiên Phiên vừa nghe thấy liền xấu hổ không thôi, trong lòng lại có chút cảm động.

Không nghĩ tới anh lại nghĩ cho cô cẩn thận như vậy, chẳng trách sáng sớm hôm nay cô ngủ dậy chỉ cảm thấy chút xiu không khỏe, không hề xuất hiện loại đau đớn như bị xé làm hai sau một đêm kia giống những cô gái khác.

Lẽ nào, làm nghề như bọn họ đều sẽ che chở yêu thương cho khách hàng vậy sao?

Nghĩ đến đây, bỗng Lâm Phiên Phiên cảm thấy buồn.

Sở Tường Hùng không hề biết suy nghĩ trong lòng của Lâm Phiên Phiên, anh thấy cô cúi đầu không nói, chỉ nghĩ rằng cô đã ngâm thừa nhận, vì vậy liền bò lên giường, cởi bỏ áo choàng tắm của Lâm Phiên Phiên xuống, đang muốn cởi luôn quần nhỏ của Lâm Phiên Phiên xuống.

“Dừng...”

Lâm Phiên Phiên lập tức bị hành động mạnh bạo của anh làm cho hoàn hồn, vội vàng kẹp chặt hai chân lại, hai tai đỏ lên vì xấu hổ.

“Dừng sợ, ngoan, tôi sẽ nhẹ nhàng.”

Sở Tường Hùng nhẹ nhàng ôm Lâm Phiên Phiên vào trong lòng, rất kiên nhẫn giảng giải, ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Phiên Phiên, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt nhẽo.

Lâm Phiên Phiên sau ngày trải đời sao có thể chịu nổi sự dịu dàng như vậy, hơn nữa ánh mắt của anh thương tiếc rõ ràng như vậy, nếu cô còn ngượng ngịu ngược lại lại như cô đang cố làm ra vẻ.

“Nhưng... hiện tại là ban ngày, buổi tối hẵng làm chuyện kia đi.”

Tư tưởng bảo thủ đã ăn sâu vào Lâm Phiên Phiên không bỏ được, nhưng lại nhượng bộ một bước.

Nhưng lời vừa dứt, cô lập tức ý thức được mình lỡ miệng, cô lại muốn người ta tối nay bôi thuốc cho mình, kia chẳng phải đang ngấm ra hiệu cho người ta ở lại thêm một ngày nữa hay sao?

Lâm Phiên Phiên bị ý nghĩ của chính mình khiến đầu cúi càng thấp hơn.

“Đương nhiên buổi tối cũng cần bôi thuốc, nhưng hiện giờ cần hơn.”

Tất nhiên Sở Tường Hùng nghe ra được sự lưu luyến trong giọng nói của Lâm Phiên Phiên, nụ cười bên môi càng thêm sâu, lập tức khéo léo đáp lại lời cô, lại nói thêm: “Nếu em cảm thấy sáng xấu hổ, vậy tôi kéo rèm vào là được rồi.”

Nói xong, Sở Tường Hùng cầm lấy điều khiển ở đầu giường, nhẹ ấn một cái, rèm cửa lập tức tự động chậm rãi khép lại, nhưng bởi lúc này mặt trời đang gắt, xuyên qua tấm rèm chiếu vào trong, toàn bộ căn phòng vẫn sáng trưng.

Lâm Phiên Phiên còn đang muốn từ chối, nhưng lại lo lắng bản thân như vậy sẽ khiến anh cảm thấy cô làm bộ làm tịch, dứt khoát nhắm chặt mắt, không nhúc nhích, anh muốn thế nào thì tùy anh đi.

Sở Tường Hùng biết cô đã đồng ý, nhẹ nhàng đặt cô nằm ngang lên giường, sau đó dịu dàng cởi quần nhỏ của cô ra, bắt đầu nghiêm túc cẩn thận bôi thuốc cho Lâm Phiên Phiên.

Thuốc, mang theo mùi hương thoang thoảng, mát lạnh, bôi lên khiến người ta thoải mái, đặc biệt bàn tay anh có những vết chai mỏng, hơi thô ráp, mỗi một lần chạm vào nơi riêng tư của cô, cô đều sẽ giống như điện giật vậy, toàn thân run rẩy.

Cảm nhận được sự run rẩy của Lâm Phiên Phiên, trái tim Sở Tường Hùng cũng không nhịn được mà run theo, vốn dĩ ngón tay chỉ đang xoa bên ngoài, bắt đầu từng chút một tiến vào trong, cuối cùng thực sự không nhẫn nại được nữa liền chen vào trong cơ thể của Lâm Phiên Phiên.

“Ưm!”

Lâm Phiên Phiên thở nhẹ một tiếng, sợ đến mức hai chân lập tức kẹp chặt lại, mở to hai mắt vốn đang nhắm chặt, ánh mắt quở trách nhìn Sở Tường Hùng.

Thế nhưng lại không biết hành động này của cô, ánh mắt này của cô càng thêm khơi dậy dục vọng của Sở Tường Hùng.

“Ngoan, mau thả lỏng chân, em kẹp tay tôi như vậy, tôi làm sao bôi thuốc cho em được?”

Sở Tường Hùng nằm xuống bên cạnh Lâm Phiên Phiên, một tay chống đầu, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng của Lâm Phiên Phiên.

“Anh... anh nào có bôi thuốc cho người ta, rõ ràng đang...”

Lâm Phiên Phiên bị anh nhìn đến đỏ mặt, tim đập nhanh.

“Đang cái gì?”

Khóe môi của Sở Tường Hùng lại giương lên, nở nụ cười xấu xa.

“Anh... xấu xa...”

Lâm Phiên Phiên cuối cùng cũng coi như đã hiểu rõ, cái tên nhìn dịu dàng vô hại này thực ra chính là một con sói đội lốt cừu.

Sở Tường Hùng cười sảng khoái một hồi, cúi đầu cắn vào vành tai đáng yêu của Lâm Phiên Phiên, nhẹ thổi khí, nói: “Tay tôi bị em kẹp đau quá...”

Lâm Phiên Phiên bị anh thổi đến mức cổ mềm nhũn, vừa nghe thấy anh nói tay bị cô kẹp đau, cô theo bản năng thả lỏng hai chân, kết quả...

Sở Tường Hùng vốn dĩ mới vào được nửa ngón tay, phập một tiếng liền đưa toàn bộ ngón tay vào trong, sau đó nhẹ đảo quanh một vòng.

“A...”

Lâm Phiên Phiên bị kích thích thét lên một tiếng chói tai, muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng lại không nhịn được ngón tay đang trêu chọc bên trong, lập tức vừa giận vừa xấu hổ, nắm hai tay đánh lên người Sở Tường Hùng: “Tên xấu xa nhà anh... anh ăn hiếp em... ưm...”

Còn chưa dứt lời đột nhiên bị đôi môi của Sở Tường Hùng phủ lên ngăn lại trong miệng.

Hôn đến khi Lâm Phiên Phiên gần như ngừng hô hấp, Sở Tường Hùng mới buông tha môi cô nhưng vẫn giống như cũ một đường hôn từ cổ Lâm Phiên Phiên xuống ngực của cô, sau đó dùng miệng ngậm lấy nụ hoa phấn hồng kia.

“Um...”

Thân thể Lâm Phiên Phiên run lên, không nhịn được mà cong nửa người, bàn tay nhỏ bé vô ý thức ôm lấy đầu của Sở Tường Hùng đang vùi trước ngực cô.

Rõ ràng biết bản thân hiện giờ không hề uống thuốc kích dục, biết rõ ràng bản thân không nên xảy ra bất kỳ quan hệ nào với anh thêm nữa, nhưng thân thể của cô lại không sao từ chối được sự đụng chạm của anh, cô thích loại cảm giác này, cô thích cảm giác ở cùng anh.

Sở Tường Hùng cảm nhận được Lâm Phiên Phiên đang trong tình huống không có thuốc mà vẫn đón nhận anh, lập tức càng thêm dịu dàng nặng tình.

Vào khoảnh khắc thân thể một lần nữa kết hợp chặt chẽ, hai người đều gầm nhẹ một tiếng từ trong nội tâm, lúc này bọn họ đều tỉnh táo, nhưng vẫn ý loạn tình mê.

5. Chương 5: Cường Hôn Trong Phòng Bếp

Mười giờ tối, Lâm Phiên Phiên lết thân thể mệt mỏi quay về căn hộ nhỏ mà cô cùng Hoắc Mạnh Lam ở chung.

Nhưng trong đầu vẫn luôn không nhịn được mà nghĩ đến cảnh tượng dây dưa điên cuồng suốt một ngày một đêm của cô cùng Sở Tường Hùng, lúc gần đi, anh hỏi số điện thoại của cô nhưng cô lại cố ý đọc một dãy số giả, tuy ấn tượng anh để lại cho cô rất tốt nhưng lý trí nói với cô, cô căn bản không phải người cùng một đường với anh, dây dưa với nhau nhiều sẽ chỉ thêm phiền phức cho nhau mà thôi.

Lần này cô quay về chính là định thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này, rời khỏi Hoắc Mạnh Lam.

Nhưng khi cô đẩy cửa ra, không khỏi sững sờ ngay tại chỗ.

“Cha, mẹ, sao hai người lại đến đây?”

Một lúc lâu sau, Lâm Phiên Phiên mới hoàn hồn lại, vô cùng khiếp sợ nhìn hai người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, nhưng mà cha mẹ vốn đang ở quê mới phải.

Mà em gái cô Lâm Tinh Tinh lúc này đang dính chặt trong lòng bà Lâm.

Ông Lâm thân thiết kéo Lâm Phiên Phiên vào, cười nói: “Là Nhất Phong gọi điện gọi cha mẹ tới, nó nói muốn hai ông bà già này đến thành phố chơi vài hôm, nó vẫn chưa nói với con sao?”

Bà Lâm liếc nhìn Lâm Phiên Phiên, bình thản nói: “Vẫn là Nhất Phong hiếu thuận, con rể tốt như vậy con phải nắm chặt lấy cho mẹ, đừng để đến lúc bị người khác cướp mất rồi, muốn khóc cũng không kịp đâu, thằng bé kia càng nhìn càng thích, thật hy vọng sau này Tinh Tinh cũng tìm được một người con trai tốt như vậy.”

Không biết tại sao, bà Lâm từ nhỏ đã vô cùng thương yêu Lâm Tinh Tinh, luôn bình thản đối với Lâm Phiên Phiên, cho dù Lâm Phiên Phiên có ngoan ngoãn nghe lời hơn nữa, trong mắt bà dường như cũng không sao sánh được với Lâm Tinh Tinh tính tình tùy hứng.

Lâm Tinh Tinh đang vui trong lòng bà Lâm liền cười, ngược mắt khiêu khích nhìn Lâm Phiên Phiên, nói với bà Lâm: “Mẹ, người yên tâm, con nhất định sẽ tìm được một người tốt giống như anh rể, chị, chị sẽ ủng hộ em chứ?”

Thân thể Lâm Phiên Phiên cứng đờ, trước mắt lại hiện lên một màn khóa thân dây dưa của Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh ngày hôm đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Tinh Tinh, cướp người đàn ông của cô còn hỏi cô có ủng hộ hay không, cô em gái này của cô quả thực quá vô liêm sỉ rồi.

Nhưng bà Lâm và ông Lâm đang ở đây, cô cũng không tiện nổi giận, trong lòng lập tức hiểu rõ dụng ý Hoắc Mạnh Lam gọi cha mẹ cô đến đây, rõ ràng anh ta đang ép cô, lấy cha mẹ cô ép cô không thể tức giận, cũng không thể chuyển đi khỏi chỗ này.

Chỉ ít khoảng thời gian cha mẹ cô ở đây, cô chỉ có thể giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

“Hoắc Mạnh Lam đâu?”

Lâm Phiên Phiên nhìn bốn phía xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Hoắc Mạnh Lam.

“Anh rể đang ở trong bếp, anh ấy bảo hôm nay muốn cha mẹ chúng ta nếm thử tay nghề của anh ấy.”

Lâm Tinh Tinh tươi cười trả lời.

Lâm Phiên Phiên quay đầu sang chỗ khác, căn bản không để ý đến cô ta, lập tức cố nặn ra vẻ mặt tươi cười, nói với ông bà Lâm: “Cha, mẹ, con qua đó... giúp anh ấy một tay.”

Nói xong vội vàng đi vào trong phòng bếp.

Quả thực Hoắc Mạnh Lam khá đẹp trai, đường nét anh tuấn, đôi mắt đào hoa vô cùng mê người, cao một mét tám mươi hai, bởi vì bình thường anh ta thích vận động, cho nên vóc người cũng rất được, tuyệt đối là loại soái ca khiến các cô gái vừa nhìn đã đỏ mặt tim đập nhanh.

Khi Lâm Phiên Phiên đi vào trong phòng bếp, Hoắc Mạnh Lam đang thái cà rốt.

“Hoắc Mạnh Lam, anh có ý gì? Rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

Lâm Phiên Phiên giận dữ trừng mắt nhìn.

Tên này sau lưng thì làm loạn cùng em gái ruột của cô, sự việc đã bại lộ rồi, lại diễn vai người con trai tốt trước mặt cha mẹ cô, anh ta tưởng như vậy, cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?

Nằm mơ!

Hoắc Mạnh Lam buông con dao trong tay xuống, đột nhiên thân thể khẽ động, mạnh mẽ ôm chặt lấy Lâm Phiên Phiên, áp cô lên tường trong phòng bếp, sắc mặt mơ hồ nói: “Anh còn chưa hỏi em, em một ngày một đêm không về nhà, có phải đã lén lộn với tên khác rồi hay không?”

Tuy rằng Lâm Phiên Phiên cao một mét bảy mươi hai nhưng dù sao cũng là con gái, sức lực sao có thể so được với Hoắc Mạnh Lam, bị anh ta áp chặt lên tường như vậy, cô muốn động cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể giận dữ mắng anh ta: “Anh bỏ tôi ra, tôi làm gì có liên quan đến anh sao, sau này chuyện của anh cũng không liên quan đến tôi, anh yêu ai lên giường cùng ai, tôi sẽ không đau lòng vì anh nữa.

Cũng sẽ không vì anh mà rơi bất cứ một giọt nước mắt nào, tôi muốn hủy bỏ hôn ước với anh.”

Hoắc Mạnh Lam nghe xong liền nổi giận, hai mắt sung huyết, nói: “Muốn hủy bỏ hôn ước, không có cửa đâu, anh nói cho em biết Lâm Phiên Phiên, cả đời này em chỉ có thể là của anh mà thôi.”

Nói xong, cúi đầu hung hăng hôn lên môi Lâm Phiên Phiên.

Yêu nhau năm năm, Hoắc Mạnh Lam anh ta quả thực thật lòng thật dạ yêu Lâm Phiên Phiên, đáng tiếc, Lâm Phiên Phiên chỉ muốn giữ lần đầu tiên của mình vào đêm động phòng hôm tân hôn, nhưng anh ta cũng là một người đàn ông bình thường, hơn nữa còn ưu tú và nổi bật như vậy, bên ngoài phụ nữ muốn lấy anh ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cuối cùng anh ta không chịu được cám dỗ liền vượt quá giới hạn.

Nhưng chuyện này không hề nói lên anh ta sẽ buông bỏ Lâm Phiên Phiên, không có người nào hiểu Lâm Phiên Phiên hơn anh ta, cô bảo thủ, cô đơn thuần lương thiện, cô chu đáo, cô dịu dàng, người phụ nữ như vậy là người thích hợp nhất để làm vợ, cho nên, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Ừm...”

Lâm Phiên Phiên bị Hoắc Mạnh Lam cưỡng hôn, thế nhưng trong tim không còn đập nhanh như trước nữa, chỉ còn lại áp bức và lảng nhục, cô liều mạng muốn tránh, nhưng không sao tránh thoát được.

Hoắc Mạnh Lam càng hôn càng kịch liệt, hai tay mò vào trong quần áo của cô.

6. Chương 6: Cảm Xúc Biến Thái

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của Lâm Tinh Tinh: “Anh rể, chị, em cũng đến giúp hai người đây.”

Hoắc Mạnh Lam cả kinh, lập tức buông Lâm Phiên Phiên ra, một giây tiếp theo Lâm Tinh Tinh liền đẩy cửa đi vào trong bếp.

Nhìn thấy Lâm Phiên Phiên mặt đỏ ửng cùng hít thở không đều, Lâm Tinh Tinh lập tức biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên không nhịn được mà thấy buồn cười.

Tốt xấu gì thì hiện tại Hoắc Mạnh Lam vẫn là chồng chưa cưới trên danh nghĩa của cô, vẻ mặt cùng ánh mắt Lâm Tinh Tinh như vậy giống như người thứ ba kia là Lâm Phiên Phiên cô vậy, đúng là nực cười.

Lạnh lùng liếc nhìn Hoắc Mạnh Lam cùng Lâm Tinh Tinh, Lâm Phiên Phiên thực sự không muốn ở cùng trong một không gian nhỏ như vậy với hai người bọn họ, Lâm Phiên Phiên một tay đẩy cửa phòng bếp xông ra ngoài.

“Anh rể, hai người... vừa mới làm gì vậy?”

Lâm Tinh Tinh ai oán nhìn Hoắc Mạnh Lam.

Hoắc Mạnh Lam đưa tay ôm lấy Lâm Tinh Tinh, tay trái cách một lớp đồng phục xoa nắn lên bộ ngực đầy đặn của Lâm Tinh Tinh, khoe miệng mang theo nụ cười xấu xa, nói: “Những ngày này cha mẹ đều ở đây, em có thể lấy danh nghĩa ở cùng cha mẹ mà ở lại đây, đến lúc đó chúng ta...”

Nói đến đây, anh ta cố ý ngừng lại, để lại đoạn phía sau cho Lâm Tinh Tinh tự mình mơ mộng.

Lâm Tinh Tinh bị anh ta xoa nắn mà lập tức mừng tượng lung tung, lại nghe thấy những lời đó của anh ta, nhất thời quên mất truy xét chuyện vừa rồi, ngượng ngùng ngã vào lòng Hoắc Mạnh Lam, hờn dỗi nói: “Ở đây thì sao, có cha mẹ có chị ở đây, chỉ sợ chúng ta cũng không làm được.”

“Ai nói không làm được, hiện giờ không phải chúng ta đang ở đây sao?”

Hoắc Mạnh Lam đưa tay vào trong cổ áo đồng phục của Lâm Tinh Tinh, nắm lấy nụ hoa đang cứng lên kia, vóc dáng của Lâm Tinh Tinh tuy không bằng Lâm Phiên Phiên, nhưng sự đầy đặn của cô ta lại ăn đứt Lâm Phiên Phiên, tuyệt đối là loại to lớn khiến đàn ông không sao một tay nắm trọn được, điểm này khiến cho Hoắc Mạnh Lam say mê không thôi.

“A...”

Thân thể của Lâm Tinh Tinh bị Hoắc Mạnh Lam trêu đùa liền run rẩy, hạ thân nóng rực, không khỏi khẽ ngâm một tiếng, lập tức quở trách đánh Hoắc Mạnh Lam, chưa thỏa mãn dục vọng, nói: “Cũng chỉ có thể sờ soạn giống như bây giờ, thật khó chịu, người ta không muốn...”

Khoe miệng Hoắc Mạnh Lam nhếch lên một nụ cười giấu cợt, cô em vợ này của anh ta tuy mới có mười chín tuổi, vẫn đang học đại học, nhìn xinh đẹp thuần khiết, kỳ thực bên trong vô cùng dâm dăng, lần trước lên giường với anh ta đã không còn là gái trinh, mỗi khi nghĩ đến điều này, trong lòng Hoắc Mạnh Lam lại cực kỳ khó chịu.

Trong lúc lơ đãng, khoe mắt thoáng nhìn thấy củ cà rốt trên thớt, trong đầu Hoắc Mạnh Lam liền dâng lên ý nghĩ gian ác.

“Rất khó chịu sao? Khó chịu ở đâu, có phải ở đây hay không?”

Hoắc Mạnh Lam đưa tay vào trong váy đồng phục của Lâm Tinh Tinh, ngón tay sờ lên hạ thân của Lâm Tinh Tinh, nơi đó đã ướt nước như lũ.

“Anh rể...”

Lâm Tinh Tinh lại khê kêu, nhưng lại không nghĩ tới đột nhiên hạ thân trướng lên, một vật to lớn đột nhiên mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể cô ta.

“A...”

Lâm Tinh Tinh kinh sợ kêu lên, vội vàng kẹp hai chân lại, mà cái thứ to lớn kia còn dừng lại ở trong cơ thể cô ta, về mặt Lâm Tinh Tinh không nhận được mà hoang mang lo sợ: “Anh rể, anh... anh làm gì vậy...”

“Đừng hỏi, dù sao cũng là thứ có thể khiến em hết khó chịu.”

Hoắc Mạnh Lam tà ác vỗ vào mông Lâm Tinh Tinh: “Được rồi, tiểu dâm đảng của anh, mau ra phòng khách nói chuyện với cha mẹ em đi, ở đây có anh là được rồi.”

Lâm Tinh Tinh bị anh tay vỗ như vậy, vật to lớn ở hạ thân lập tức đi sâu vào thêm một chút, khiến cô ta vô cùng kinh ngạc nhưng cũng thoải mái không thôi, nũng nịu nhìn Hoắc Mạnh Lam, sau đó liền nghe theo xoay eo nhỏ đi khỏi phòng bếp.

Nhìn điệu bộ rời đi của Lâm Tinh Tinh rõ ràng có chút kỳ quặc, toàn thân Hoắc Mạnh Lam lại nóng như lửa.

Loại trò chơi phòng the biến thái này cũng chỉ có thể chơi đùa với Lâm Tinh Tinh, Lâm Phiên Phiên chắc chắn sẽ không bằng lòng, hơn nữa, anh ta cũng không nỡ làm chuyện bỉ ổi như vậy với Lâm Phiên Phiên.

Trong lòng của đàn ông, vợ và tình nhân, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nhưng như vậy lại rất khổ cho Lâm Tinh Tinh.

Rõ ràng hạ thân đang nhét thứ kia, nhưng ở trước mặt cha mẹ vẫn giả vờ như không có gì nói chuyện với họ, sau đó ăn cơm, ăn xong, Hoắc Mạnh Lam còn gọi cô ta vào thu dọn, rửa bát, lau nhà.

Làm việc liên tiếp như vậy, để cô ta đi tới đi lui, khiến cho thứ kia trong cơ thể cô ta cọt cọt lui, làm cho cô ta vừa sướng khoái vừa khó chịu, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cô ta không thể biểu hiện ra bất kỳ vẻ khác thường nào.

Đợi khi làm xong mọi thứ, Lâm Tinh Tinh đã gần như nhũn ra.

Cuối cùng, thực sự không chịu nổi nữa, Lâm Tinh Tinh chạy vào trong phòng tắm lấy thứ kia ra, vừa nhìn mới thấy thế mà lại là một củ cà rốt to tướng, lập tức vừa tức giận vừa xấu hổ, tùy tay vứt củ cà rốt vào trong thùng rác trong nhà vệ sinh, trong lòng càng thêm yêu thích đối với Hoắc Mạnh Lam.

Hết cách rồi, cô ta chính là loại người ti tiện, đàn ông càng xấu xa cô ta càng thích.

7. Chương 7: Quyến Rũ Lúc Sáng Sớm

Thực ra Lâm Phiên Phiên cũng chú ý đến sự khác thường của Lâm Tinh Tinh, cảm thấy cô ta hôm nay vô cùng thiếu tự nhiên, đi đường kẹp chặt hai chân, hoàn toàn đối lập với bộ dạng tùy tiện ngày thường, vì vậy khi Lâm Tinh Tinh đi ra khỏi phòng vệ sinh, Lâm Phiên Phiên cũng giả vờ như muốn đi vệ sinh, đi vào trong phòng vệ sinh.

Liếc mắt một cái, Lâm Phiên Phiên đã nhìn thấy củ cà rốt dính đầy chất dịch trong suốt kia trong thùng rác.

Điều này nếu là trước đây, Lâm Phiên Phiên nhất định sẽ không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng trải qua tối hôm qua, cô đã trở nên khá miễn cảm với loại chuyện giữa nam và nữ như vậy rồi.

“Không biết xấu hổ!”

Lâm Phiên Phiên đỏ mặt mắng một câu, dùng mũi cũng có thể nghĩ ra được, nhất định là sau khi cô ra khỏi phòng bếp, Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh đã tán tỉnh nhau, đem củ cà rốt này...

Quá vô liêm sỉ rồi.

Lúc đó cô và cha mẹ đang ở phòng khách bên ngoài, bọn họ còn dám làm loạn như vậy, Lâm Phiên Phiên càng nghĩ càng giận, nhưng cô thực sự không lấy đâu ra mặt mũi tranh luận loại chuyện này với Hoắc Mạnh Lam, chỉ đành hung hăng giậm chân rồi trở về phòng mình.

Vì tư tưởng bảo thủ của Lâm Phiên Phiên nên cô vẫn luôn chia phòng ngủ với Hoắc Mạnh Lam, bây giờ điều này lại khiến cô bất đi không ít phiền phức.

Một đêm này, Lâm Phiên Phiên ngủ cũng không yên ổn, bởi vì trong mơ cô vẫn luôn mơ thấy Sở Tường Hùng, mơ thấy anh dịu dàng, tình cảm như vậy mà hôn cô, vuốt ve cô.

Tỉnh mộng, Lâm Phiên Phiên không tài nào ngủ lại được nữa.

Tại sao cô lại có thể nhớ mãi không quên một tên trai bao cả đêm như vậy, lẽ nào đúng như trong sách nói, phụ nữ có sự lưu luyến và cố chấp gần như biến thái đối với người đàn ông đầu tiên của mình?

Trời dần sáng, Lâm Phiên Phiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, cô biết là Hoắc Mạnh Lam đã thức dậy rồi.

Từ hai năm trước sau khi tốt nghiệp đại học, cô và Hoắc Mạnh Lam đã cùng nhau vào tập đoàn Triệu thị làm việc, thời gian hai năm, Hoắc Mạnh Lam đã dựa vào thành tích công việc xuất sắc, từng bước một leo lên vị trí trưởng phòng nghiệp vụ, mà cô, khả năng làm việc cũng mạnh tương đương, cũng từ một nhân viên văn phòng nhỏ một đường thăng tiến thành nữ thư ký cao cấp nhất của tổng giám đốc Triệu thị Triệu Dân Thường.

Trước kia, bọn họ đều sẽ thức giấc cùng nhau, đánh răng cùng nhau, rửa mặt cùng nhau, sau đó ăn chung bữa sáng, rồi cùng nhau đến công ty làm việc.

Nhưng bây giờ...

Lâm Phiên Phiên rúc vào trong chăn mỏng lần nữa, cô muốn đợi Hoắc Mạnh Lam đi rồi mới thức dậy.

Cô lại không biết, cô nghe được tiếng động Hoắc Mạnh Lam thức dậy, Lâm Tinh Tinh ngủ ở phòng đối diện cũng nghe thấy được.

Nhìn mẹ đang ngủ say bên cạnh, Lâm Tinh Tinh đi chân trần, rón rén ra khỏi phòng.

Hoắc Mạnh Lam mới vừa đi tới phòng vệ sinh, đang muốn đóng cửa, đột nhiên trước mắt loé lên một cái bóng màu hồng, rồi bị Lâm Tinh Tinh nhào vào một cái, hương thơm tràn đầy trong lòng.

“Anh rể, sớm như vậy anh đã phải đi làm sao?”

Hai tay Lâm Tinh Tinh ôm lấy cổ Hoắc Mạnh Lam, cả người đều treo trên người Hoắc Mạnh Lam.

Lúc này, cô ta chỉ mặc một cái váy ngủ có đai đeo cực ngắn màu hồng nhạt, nhưng không mặc đồ lót, một đôi nhũ hoa sống động dính chặt trên ngực Hoắc Mạnh Lam, trắng đến loá mắt.

Hoắc Mạnh Lam vốn vẫn nhập nhèm buồn ngủ lập tức nhìn đến mức hai mắt sáng ngời, lập tức hưng phấn Tiên Phong, trở tay đóng cửa phòng vệ sinh, tay vuốt ve, khiến đôi nhũ hoa của Lâm Tinh Tinh thoát khỏi váy ngủ, háo sắc chà đạp, hôn hít một hồi.

Lâm Tinh Tinh vốn cố ý mặc như vậy để quyến rũ Hoắc Mạnh Lam, đêm qua cô ta bị củ cà rốt kia của Hoắc Mạnh Lam khiến cho trên không ra trên dưới không ra dưới, khó chịu suốt đêm, nếu không phải vì mẹ cô ta và cô ta ngủ cùng một phòng, cô ta đã đến phòng Hoắc Mạnh Lam tìm hân từ lâu rồi.

Bây giờ thấy Hoắc Mạnh Lam không dần nổi như vậy, cô ta không nhịn được cười khanh khách, sự tự tin với vóc người của mình lại lớn thêm vài phần.

“Tiểu dân đang của anh, sớm như vậy đã đến quyền rũ anh, hôm nay anh nhất định sẽ khiến em thoải mái.”

Hoắc Mạnh Lam đưa tay thò vào hạ thân Lâm Tinh Tinh, lại phát hiện ngay cả quần lót Lâm Tinh Tinh cũng không mặc, trong lòng hấn rung động, càng không thể tự kiềm chế nữa.

Một phát ôm lấy Lâm Tinh Tinh ngồi trên bệ sứ ở phòng vệ sinh, hấn tách hai chân cô ta ra gác trên vai, đỡ lấy dục vọng đang dâng trào, thẳng lưng một cái, chọc vào tận gốc.

“A... Sâu quá...”

Lâm Tinh Tinh kêu lên từng tiếng đè nén, trống rỗng cả một buổi tối rồi cuộc cũng được thỏa mãn vào giờ phút này.

“Không thích sao?”

Hoắc Mạnh Lam đột nhiên rút ra, mang trên mặt nụ cười đùa bỡn nhìn Lâm Tinh Tinh.

Lâm Tinh Tinh mới nếm được vị ngọt nào chịu được Hoắc Mạnh Lam đột nhiên rút ra, cô ta lắc lắc hạ thân nghênh đón, u oán trừng mắt nhìn Hoắc Mạnh Lam: “Anh rể, đừng dừng lại, đừng dừng lại mà, anh rể, em thích, em rất thích...”

Chẳng biết tại sao, cô ta thích gọi Hoắc Mạnh Lam là anh rể, hơn nữa còn đặc biệt là vào lúc làm chuyện này, cô ta lại càng thích gọi hấn là anh rể, anh rể, anh rể, như vậy cô ta sẽ cảm thấy kích thích hơn, có ham muốn hơn.

Hoắc Mạnh Lam tà ác lần nữa thẳng lưng chọc vào, bắt đầu động tác có quy củ: “Tối qua có nhớ anh hay không?”

“Có, rất nhớ... A...”

Lâm Tinh Tinh ngửa ra sau đón lấy, vẻ mặt hưởng thụ.

“Nghĩ tới chỗ nào của anh...”

“A, anh rể xấu quá... A...”

8. Chương 8: Sự Mê Hoặc Trong Gương

Bên này, hai người cuốn lấy nhau mây mưa vẫn vũ quên thời gian, bên kia Lâm Phiên Phiên nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, đã bảy giờ mười lăm rồi, sao còn không nghe thấy tiếng Hoắc Mạnh Lam đóng cửa rời đi?

Còn muộn nữa thì sẽ đến muộn mất, Lâm Phiên Phiên cũng không để ý đến Hoắc Mạnh Lam còn chưa đi, cô nhanh chóng bò dậy, thay áo sơ mi trắng cổ chữ V và chiếc váy công sở màu đen cạp cao xẻ tà ôm lấy hông, sau đó đi ra cửa, định đi đến phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân.

Mới đi đến cửa phòng vệ sinh đã nghe thấy bên trong truyền ra một loạt tiếng thở dốc, ngâm nga và tiếng da thịt đụng chạm vào nhau.

Tim Lâm Phiên Phiên đập mạnh, lập tức giận dữ.

Vậy mà bọn họ lại làm trong phòng vệ sinh như thế, lại còn gây ra động tĩnh lớn như vậy, phải biết rằng trời cũng đã sáng rồi, cha mẹ của cô cũng sắp thức dậy rồi.

“Rầm rầm rầm...”

Lâm Phiên Phiên thực sự buồn bực, nắm tay lại hung hăng gõ cửa mấy tiếng.

“A...”

Bên trong lập tức truyền đến tiếng kêu kinh hoàng của Lâm Tinh Tinh, chỉ chốc lát sau, cửa mở, Lâm Tinh Tinh và Hoắc Mạnh Lam đã sửa sang lại quần áo thường ngày của mình.

Lại thấy trước cửa không phải là ông Lâm hay bà Lâm, mà là Lâm Phiên Phiên.

Lâm Tinh Tinh lập tức giận dữ, hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Phiên Phiên, chẳng những không có chút xấu hổ nào, ngược lại còn giống như Lâm Phiên Phiên đã quấy rối chuyện tốt của cô ta vậy.

Lâm Phiên Phiên hung hăng nhắm mắt lại, cố gắng không chế cơn giận trong lòng, thấp giọng nói: “Hai người các người thích làm như thế, vậy thì hãy ra ngoài mà làm, cha mẹ vẫn còn ở đây đây, các người không biết xấu hổ nhưng tôi biết đấy.”

Nhìn Lâm Phiên Phiên tức giận đến mức nói năng luống cuống, Lâm Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kỳ vui sướng, cô ta cười ha ha, nói: “Chị à, tôi và anh rể muốn làm ở đâu thì làm ở đó, không khiến chị xen vào!”

Nói xong, cô ta ngẩng đầu cao ngạo, khê ngân nga rồi quay về phòng mình.

Hoắc Mạnh Lam hơi lúng túng, tuy bên ngoài hấn vẫn luôn có không ít phụ nữ, nhưng trước giờ vẫn không muốn Lâm Phiên Phiên bắt gặp, vì từ sâu trong nội tâm hấn vẫn muốn Lâm Phiên Phiên trở thành vợ mình.

Không nghĩ tới, Lâm Tinh Tinh này thật sự quá phóng dăng, mới sáng sớm đã tới quyến rũ hấn, hấn đâu tự không chế được, vừa làm đã quên chuyện Lâm Phiên Phiên ở cách vách và mình cũng còn phải đi làm.

Ai biết hấn ở bên cạnh lúng túng vắt hết óc mong có cái gì có thể làm cái cớ che lấp đi, Lâm Phiên Phiên lại không thèm nhìn hấn lấy một cái, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng từ trong phòng vệ sinh ra, đi đến phòng bếp rửa mặt.

Cả phòng vệ sinh đều tràn đầy mùi dục vọng, Lâm Phiên Phiên sợ cô ở trong phòng vệ sinh lâu thêm một phút sẽ nôn ra mặt.

Nhìn Lâm Phiên Phiên hoàn toàn xem nhẹ mình, Hoắc Mạnh Lam đột nhiên tức giận vô cớ, người phụ nữ này lại bình tĩnh không âm ỉ không náo loạn như vậy, lẽ nào cô không ghen? Lẽ nào cô đã không quan tâm đến mình chút nào nữa rồi? Hay là, ngày hôm trước cô trắng đêm không về, thực sự có đàn ông ở bên ngoài rồi?

Càng nghĩ Hoắc Mạnh Lam càng tức giận, hấn nhắc chân theo vào phòng bếp.

Lại thấy Lâm Phiên Phiên đang cúi người rửa mặt, trước người cô có một tấm gương, khiến đôi ngọc nhũ lộ rõ ra ngoài, lại thêm Lâm Phiên Phiên hiện giờ đang mặc một chiếc váy cạp cao xẻ tà ôm hông, vì cúi người mà vểnh hông lên, hai chân dài thẳng đều trắng như tuyết, hình ảnh này mang theo sự gợi cảm và mê hoặc nói không nên lời.

Hoắc Mạnh Lam vốn cũng vì chuyện tốt với Lâm Tinh Tinh đột nhiên bị gián đoạn, dục hỏa tích tụ, vừa nhìn thấy lập tức tâm thần rung động, mai xui quỷ khiến đi tới sau lưng Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên vóc người thực sự rất cao gầy, đôi chân thon dài khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy đều sẽ điên đảo thần hồn, Hoắc Mạnh Lam ước dục vọng đang dâng trào đứng sau hông Lâm Phiên Phiên, với độ cao như vậy, nếu không có quần áo hằng ngày ngăn trở, tuyệt đối có thể vọt một cái vào ngay.

Vừa nghĩ đến cái này, hô hấp của Hoắc Mạnh Lam càng thêm nặng.

Mặc dù người Lâm Tinh Tinh đầy đặn nhưng vóc dáng không cao, chỉ có 1m60, mà hấn lại tới 1m82, vì vậy mỗi lần hấn muốn làm từ phía sau, Lâm Tinh Tinh cũng phải đạp chân lên ghế, nếu không hấn căn bản không thể thuận lợi vào từ phía sau được.

Nhưng lúc này đối mặt với Lâm Phiên Phiên vóc người cao gầy, vấn đề này căn bản không tồn tại.

Lâm Phiên Phiên đang cầm khăn rửa mặt cũng không biết Hoắc Mạnh Lam đã đứng sau lưng cô, đột nhiên cúc áo thứ ba trên áo sơ mi trước ngực cô bị bung ra vì động tác rửa mặt của cô, lập tức đôi ngọc nhũ hoàn toàn lộ ra, bị chiếu hết lên trên gương.

Tuy không vĩ đại bằng vòng ngực 36D của Lâm Tinh Tinh, nhưng cũng tới 34D, hình dáng giống như quả đào mật căng mịn, hai điểm trên đào lại càng đỏ tươi giống hai đoá hoa Đào Kiên diễm, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần so với nụ hoa đỏ nhạt của Lâm Tinh Tinh.

Cái này, Hoắc Mạnh Lam thực sự không chịu nổi, hai tay từ phía sau nắm chặt lấy hai quả đào mật của Lâm Phiên Phiên, hạ thân đè thật chặt giữa hai đùi đầy đặn của Lâm Phiên Phiên, dùng sức ma sát.

“A...”

Lâm Phiên Phiên bị biến cố bất thành linh doạ sợ đến mức kêu lên một tiếng sợ hãi, ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt động tình của Hoắc Mạnh Lam trong gương.

9. Chương 9: Quá Nhạy Cảm

“Khốn kiếp, buông ra...”

Lâm Phiên Phiên chợt giãy giụa một cái, xoay người quăng cho Hoắc Mạnh Lam một cái bạt tai nặng nề.

Hoắc Mạnh Lam bị đánh, hai mắt thoáng chốc sung huyết, vốn còn muốn nói lời dỗ dành lập tức nuốt vào bụng, vẻ mặt âm u bắt lấy hai tay của Lâm Phiên Phiên đặt lên đỉnh đầu, sau đó thô bạo xé một cái, cúc áo trên áo sơ mi của Lâm Phiên Phiên lộ bộ rơi xuống đất, quần áo lập tức mở ra.

“Buông ra...”

Lâm Phiên Phiên lập tức vừa tức vừa sợ, Hoắc Mạnh Lam bây giờ đã không còn là Hoắc Mạnh Lam trước kia nữa rồi.

“Em kêu đi, tốt nhất là kêu lớn lên một chút, để cha mẹ em đều nghe thấy đi.”

Hoắc Mạnh Lam ra vẻ ăn chắc Lâm Phiên Phiên, đưa tay đẩy một cái, đẩy áo ngực của Lâm Phiên Phiên lên quá ngực, hai quả đào mật lập tức lộ ra ngoài không khí, Hoắc Mạnh Lam vui đầu hôn xuống một cái, ngậm trong miệng, mút, cắn, gặm một hồi.

“Dừng...”

Lâm Phiên Phiên chợt cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Muốn giãy giụa nhưng làm thế nào cũng không thoát được, giờ phút này, cô lại nghĩ tới Sở Tường Hùng, nghĩ đến anh mỗi lần hôn cơ thể cô, dịu dàng như vậy, che chở có thừa như vậy, càng nghĩ trong lòng lại càng không ưa Hoắc Mạnh Lam.

Cô lại không biết, sự phản kháng và vặn vẹo của mình chỉ càng làm tăng thêm thú tính của Hoắc Mạnh Lam, một tay giữ hai tay của Lâm Phiên Phiên trên đỉnh đầu, tay kia vô cùng thuần thực thăm dò vào trong quần Lâm Phiên Phiên, trong đó dĩ nhiên đã sớm ướt át rồi.

Hoắc Mạnh Lam chấn động trong lòng, chợt ngừng tất cả động tác, đôi mắt đậm tà lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lâm Phiên Phiên, nói: “Nhanh như vậy đã chảy nước rồi, trước đây cơ thể em cũng không nhạy cảm như vậy, lẽ nào tối hôm trước em trắng đêm không về, thật sự đã bị người ta phá thân rồi?”

Tuy trước đây Lâm Phiên Phiên luôn không chịu vượt qua cửa ải cuối cùng với hắn, nhưng đến khi tình nồng cũng biết ỡm ờ để hắn kiểm tra, vì vậy hắn rất quen với cơ thể Lâm Phiên Phiên, trước kia hắn không sờ đến bảy tám phút Lâm Phiên Phiên sẽ không có phản ứng động tình, điều này khiến hắn từng có một độ hoài nghi Lâm Phiên Phiên mắc loại bệnh lãnh cảm này.

Nhưng không ngờ hôm nay cô lại nhạy cảm như vậy, hoàn toàn không giống trước kia.

Lâm Phiên Phiên bị Hoắc Mạnh Lam hỏi đến mức gò má đỏ lên, trong chốc lát không biết trả lời thế nào.

Hoàn toàn chính xác, từ sau khi dây dưa điên cuồng một ngày một đêm với Sở Tường Hùng, cơ thể của cô thay đổi đến mức vô cùng nhạy cảm, dù sự đụng chạm của Hoắc Mạnh Lam khiến cô rất phần nộ, phản cảm, nhưng cơ thể của cô lại có phản ứng chân thật nhất.

Điều này cô không ngờ tới, cũng không có cách nào khống chế, bị Hoắc Mạnh Lam nói ra như muốn bóc trần cả xương ra vậy, cô càng thẹn đến mức muốn chui xuống đất.

Hoắc Mạnh Lam vừa thấy vẻ mặt ngượng ngùng tức giận còn mang theo một chút kinh hoảng của Lâm Phiên Phiên, lập tức trong lòng cũng hiểu suy đoán của hắn chỉ e là thật.

“Đồ tiện nhân này, trong nhà có đàn ông còn dám đi ra ngoài tìm người ngoài, hôm nay tôi phải để cô biết sự lợi hại của tôi.”

Hoắc Mạnh Lam hoàn toàn nổi giận, giống như một con sư tử giận dữ, một tay hung ác nắm lấy một bên ngọc nhũ của Lâm Phiên Phiên, một tay bắt đầu xé rách quần tam giác nhỏ bên trong của Lâm Phiên Phiên.

“Đừng, xin anh, đừng...”

Lâm Phiên Phiên bị vẻ mặt hung tợn của Hoắc Mạnh Lam hù dọa, nhưng sự cầu xin của cô chỉ khiến thú tính của Hoắc Mạnh Lam càng thêm sôi trào mà thôi.

“A!”

Ngay khi Hoắc Mạnh Lam lấy dục vọng đang sôi trào của mình ra muốn cưỡng ép Lâm Phiên Phiên, cửa phòng bếp đột nhiên truyền tới một tiếng thét chói tai của bà Lâm.

Hoắc Mạnh Lam và Lâm Phiên Phiên đồng thời cả kinh, tất cả động tác đột nhiên ngừng lại.

Lâm Phiên Phiên lập tức thừa cơ hội này đẩy Hoắc Mạnh Lam ra chạy vào phòng ngủ của mình, toàn thân run lấy bấy thay một bộ đồ công sở mới, sau đó đi làm như chạy trốn.

Chỉ để lại Hoắc Mạnh Lam lúng túng đứng tại chỗ, đối diện với bà Lâm rõ ràng đã bị hù dọa sợ, ú ớ giải thích một hồi: “Con... con và Phiên Phiên... bọn con...”

Giải thích hồi lâu cũng không nói ra được một câu đầy đủ.

Bà Lâm cũng xấu hổ, nhưng vẫn hắng giọng một cái, trách mắng: “Nhất Phong à, mẹ biết các con tuổi còn trẻ, ham muốn ở phương diện này tương đối mạnh, nhưng cũng phải coi địa điểm chứ, về sau muốn thì về phòng của các con, nếu cứ bị hai trưởng bối chúng ta bắt gặp, các con không ngại, chúng ta còn xấu hổ đấy.”

Nói xong, bà vội vàng vào phòng vệ sinh làm vệ sinh cá nhân.

Hoắc Mạnh Lam vừa nghe cũng thở dài một hơi thật lớn, cũng may bà Lâm không phát hiện ra vừa rồi hắn đã cưỡng ép Lâm Phiên Phiên, làm hại hắn lo lắng một lúc lâu, thế này, về sau càng có thể danh chính ngôn thuận với Lâm Phiên Phiên...

Khoé miệng Hoắc Mạnh Lam giương lên một nụ cười dâm đãng nham hiểm.

Lâm Phiên Phiên tâm phiền ý loạn lên xe buýt, chạy tới công ty ngay trong phút cuối cùng, thiếu chút nữa đã bị muộn rồi.

“Sao Sương Sương không có ở đây?”

Lâm Phiên Phiên vội vàng chạy đến chỗ làm việc của mình, lại chỉ thấy Mễ Lạc và Nhiều Ninh ngồi ngay ngắn trước bàn mà không thấy Lâm Sương Sương đâu cả.

Ba người Mễ Lạc, Nhiều Ninh, Lâm Sương Sương đều là những nữ thư ký bên người của tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị Triệu Dân Thường, mà Lâm Phiên Phiên lại là nữ thư ký cao cấp nhất, đương nhiên có quyền hỏi bất cứ chuyện gì trong công việc của ba người bọn họ.

“Tôi không biết.”

Về mặt Mễ Lạc không vui lắc đầu, trên gò má xinh đẹp lại là một sự đổ kỵ.

10. Chương 10: Phòng Làm Việc Của Tổng Giám Đốc

“Sao Sương Sương không có ở đây?”

Lâm Phiên Phiên vội vàng chạy đến chỗ ngồi làm việc của mình, nhưng chỉ thấy Mễ Lạc với Nhiều Ninh ngồi ngay ngắn ở phía trước, còn Lâm Sương Sương thì không thấy đâu.

Mễ Lạc, Nhiều Ninh với Lâm Sương Sương đều là nữ thư ký bên cạnh tổng giám đốc Triệu Dân Thường của tập đoàn Triệu Thị, còn Lâm Phiên Phiên là nữ thư ký đứng đầu nên đương nhiên là có quyền đến hỏi ba người bất kể chuyện gì liên quan đến công việc.

“Tôi không biết.”

Mễ Lạc lắc đầu với vẻ không vui, khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên vẻ đố kỵ.

“Chẳng nhẽ cô ấy lại ngủ quên nữa rồi?”

Lâm Phiên Phiên vội lấy điện thoại của mình ra gọi cho Lâm Sương Sương.

Khác với Mễ Lạc và Nhiều Ninh, Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương là bạn cùng bàn hồi học đại học nên quan hệ của hai người họ rất tốt, bọn họ thân nhau như chị em ruột thịt, cho nên Lâm Phiên Phiên cũng rất quan tâm đến chuyện của Lâm Sương Sương.

“Chị đừng gọi điện thoại vội mà hãy xử lý cho xong chuyện của mình đi đã!”

Lúc này Nhiều Ninh gơ cánh tay dẻo như không xương ra kéo Lâm Phiên Phiên lại, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp lộ rõ vẻ thân thiết: “Lúc này tổng giám đốc tìm chị đây, nói là cần bảng báo giá điều tra thị trường hôm qua, nhưng chị lại đang giữ nó, bọn em lại không biết chị để nó ở đâu, em thấy tổng giám đốc có vẻ rất vội nên chị hãy mang vào nhanh đi.”

“Được, chị đi ngay đây!”

Lâm Phiên Phiên không nghi ngờ gì mà vội vàng mở két lấy bảng báo giá điều tra thị trường rồi chạy vội vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Nhưng cô lại không nhận ra rằng trên mặt của Nhiều Ninh ở phía sau đang lộ ra nụ cười đầy vẻ đắc ý.

“Chị Ninh, rõ ràng chị biết Sương Sương đang ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc, vậy mà chị còn bảo Lâm Phiên Phiên vào đó sao...”

Mễ Lạc rất thắc mắc, hơn nữa vừa rồi tổng giám đốc rõ ràng cũng không nói là cần bảng báo giá.

Nhiều Ninh nhếch miệng cười: “Chính vì có người phụ nữ là Lâm Sương Sương ở trong đó, cho nên Lâm Phiên Phiên càng nên xuất hiện, tôi không tin có Lâm Phiên Phiên ở đó, con hồ ly tinh Lâm Sương Sương này làm sao có thể quyến rũ được tổng giám đốc!”

Mễ Lạc chợt hiểu ra: “Ồ! Chị Ninh, chị thật thông minh...”

Đây người ta gọi là ở gần thì được lợi, bọn họ vốn là thư ký bên cạnh tổng giám đốc, ai lại không muốn lên giường với tổng giám đốc, để mình đỡ phải phấn đấu thêm hai mươi năm, huống hồ tổng giám đốc Triệu Dân Thường của tập đoàn Triệu Thị lại là một người rất tài giỏi, khuôn mặt tuấn tú đầy sức mê hoặc kia không biết đã khiến cho bao nhiêu cô gái nhìn thấy rồi không kìm được lòng mình.

Lâm Phiên Phiên không hề biết mình đã rơi vào cái bẫy của người khác, cô dùng thẻ từ đeo trên cổ quét mã một cái rồi cửa lớn phòng làm việc của tổng giám đốc tự động mở ra, Lâm Phiên Phiên ôm theo bảng báo giá đi vào trong.

“A...”

Một giây sau, Lâm Phiên Phiên hét lớn rồi đứng ngẩn ra kinh ngạc.

Bởi vì cảnh ở trước mắt thực sự quá... quá không thể tin được.

Chỉ thấy vẻ mặt hưởng thụ của Triệu Dân Thường đang dựa trên chiếc ghế tổng giám đốc rộng rãi thoải mái kia, một người con gái mặc bộ đồ của thư ký đang vùi đầu ở giữa người hắn, trong miệng đang ngậm thứ to lớn của hắn, một hồi nhấp nha nhấp nhô rồi phát ra tiếng nhóp nhép dâm dăng.

Tiếng hét của Lâm Phiên Phiên khiến cho người con gái đang vùi đầu làm việc vất vả kia giật mình, chợt ngẩng đầu lên để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ như hoa đào.

“Sương Sương?”

Lâm Phiên Phiên không dám tin vào mắt mình nữa.

“Phiên Phiên...”

Lâm Sương Sương vừa nhìn thấy người bắt gặp cảnh tượng xấu hổ của mình lại chính là người bạn thân nhất của cô nên cảm thấy rất xấu hổ, cô đứng dậy cúi đầu đứng sang một bên nhưng lại chẳng giải thích gì hết.

Triệu Dân Thường lại tỏ vẻ giống như không có chuyện gì xảy ra, hắn đứng thẳng dậy kéo lại bộ đồ vest trên người, dục vọng đang ngóc lên ở giữa người hắn cũng được hắn dùng mép áo vest che lại, ngược mắt lên, khoe môi hắn mang theo nụ cười nham hiểm, mắt nhìn về phía Lâm Phiên Phiên nhưng lời nói lại là nói với Lâm Sương Sương: “Sương Sương, em ra ngoài trước đi, nhớ đóng cửa lại.”

“...Vâng!”

Rõ ràng Lâm Sương Sương hơi do dự nhìn Lâm Phiên Phiên bằng ánh mắt lo lắng, nhưng rồi vẫn phải ngoan ngoãn bước ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, sau đó đóng cửa phòng làm việc lại.

“Đứng xa như vậy làm gì, đến đây, đến gần tôi một chút.”

Khuôn tuần tú của Triệu Dân Thường mang theo nụ cười mê cười.

“Tôi...”

Lâm Phiên Phiên run sợ, lời này của tổng giám đốc khiến cho người ta cảm giác bất an nên cô lập tức lắc đầu: “Tổng giám đốc, anh có gì dặn dò xin cứ nói, tôi đứng đây nghe là được rồi.”

“Lời căn dặn của tôi chính là cô phải đi đến đây, đừng để tôi phải nói lại đến lần thứ ba.”

Đôi mắt đẹp nhỏ dài của Triệu Dân Thường hơi híp lại, phải nói loại đàn ông giàu có chưa lập gia đình giống như hắn ta, muốn tiền có tiền, muốn diện mạo có diện mạo, những người con gái bình thường đứng trước mặt hắn đều không thể nào chống cự lại được, nhưng người con gái trước mắt này lại không hề rung động, chuyện này khiến hắn cảm thấy rất thất bại.

11. Chương 11: Làm Tình Nhân Của Tôi Đi

Về mặt Lâm Phiên Phiên trở nên khó xử, nhưng nghĩ kỹ lại thì đây là một phần công việc của mình, cô cắn chặt răng rồi dè dặt đi đến gần Triệu Dân Thường.

Ai biết được rằng cô vừa mới đến gần thì cánh tay dài của Triệu Dân Thường đã giơ lên kéo cô vào lòng, khiến cô ngã ngồi lên đùi anh ta.

“A...”

Lâm Phiên Phiên sợ hãi hét lên muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích!”

Triệu Dân Thường giữ chặt cái eo thon thả của Lâm Phiên Phiên ấn xuống, lập tức khiến phần thân dưới của hai người bị lực ép xuống càng sát nhau hơn.

“Tổng giám đốc... đừng như vậy, tôi... tôi có chồng chưa cưới rồi...”

Lâm Phiên Phiên vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng cô cũng chỉ đành nín nhịn không dám nổi giận.

“Thế thì làm sao? Không phải Sương Sương cũng đã có bạn trai rồi sao?”

Triệu Dân Thường kề miệng đến gần cổ Lâm Phiên Phiên, ma sát trên đùi cô một hồi.

“Đừng động vào tôi!”

Cuối cùng thì Lâm Phiên Phiên cũng không thể chịu đựng được nữa, cô giơ tay lên tát Triệu Dân Thường “bốp” một tiếng chói tai.

Bị tát cho một phát nên Triệu Dân Thường ngậy người ra, Lâm Phiên Phiên cũng bị hành vi kích động của mình dọa cho ngớ người.

Chẳng hiểu sao kể từ khi tiếp xúc da thịt với Sở Tường Hùng xong, cô luôn cảm thấy rất phản cảm khi có người đàn ông khác động chạm vào người mình, sáng nay lúc Hoắc Mạnh Lam động tay động chân với cô đã khiến cô cảm thấy buồn nôn lắm rồi, bây giờ lại đến lượt tên Triệu Dân Thường này, cô thực sự rất kích động nên không thể khống chế được bản thân mà tát cho anh ta một bạt tai, hơn nữa sức của cái bạt tai ấy còn rất mạnh.

Lúc Lâm Phiên Phiên cho rằng Triệu Dân Thường sẽ nổi trận lôi đình thì Triệu Dân Thường đột nhiên cười phá lên rồi nhìn Lâm Phiên Phiên chằm chằm nói: “Cô thực sự không hề rung động vì tôi dù chỉ một chút hay sao?”

Lâm Phiên Phiên ngớ ra một lúc rồi nghiêm túc lắc đầu nói: “Xin lỗi tổng giám đốc, lúc này tôi thực sự không có ý muốn đánh anh đâu, anh rất tài giỏi, thực sự rất tài giỏi, dường như tất cả các nhân viên nữ trên dưới trong công ty đều bị anh mê hoặc cả rồi, đương nhiên tôi cũng rất ngưỡng mộ anh, nhưng tôi đã có chồng chưa cưới rồi, tôi là một người phụ nữ có tư tưởng bảo thủ, cả đời này tôi cũng chỉ chấp nhận một mình anh ấy thôi.”

Lúc này, Lâm Phiên Phiên chỉ có thể lấy Hoắc Mạnh Lam ra làm bia đỡ đạn mà thôi.

“Hay, hay cho câu ngưỡng mộ, hay cho câu tư tưởng bảo thủ.”

Triệu Dân Thường lắc đầu cười: “Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, cô có đồng ý làm tình nhân của tôi hay không?”

Lâm Phiên Phiên lắc đầu không hề do dự.

Trong đầu Triệu Dân Thường lại một lần nữa bị cảm giác thất bại đả kích nặng nề, hắn nói lỏng tay bỏ Lâm Phiên Phiên ra rồi nói: “Được rồi, vậy thì sau này cô cứ làm cho tốt chức thư ký trưởng của cô đi, tôi sẽ không làm phiền cô nữa, nhưng cô nhất định phải lấy thành tích cho tôi xem, nếu không tôi đành phải đổi một thư ký trưởng khác ngoan ngoãn biết nghe lời hơn mà thôi.”

Lâm Phiên Phiên vừa được thả ra thì đã vội vàng nhảy ra khỏi đùi của Triệu Dân Thường, cô nghĩ mình nhất định sẽ bị đuối sức cổ nhưng không ngờ Triệu Dân Thường vẫn còn muốn cô tiếp tục làm công việc của mình, nên cô vội vàng cúi đầu xuống cảm ơn: “Cảm ơn tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ làm việc thật chăm chỉ!”

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi, nhớ kỹ, lần sau lúc vào nhớ phải gõ cửa!”

Triệu Dân Thường phát tay nói.

Người ta nói thổ không ăn cỏ gần tổ của mình, nhưng đối với Triệu Dân Thường mà nói thì chỗ hoa cỏ quanh tổ lại không muốn như vậy, cho ai ăn mà không phải ăn đây?

Cho nên những nhân viên nữ trong công ty chỉ cần bằng lòng chủ động hiến thân, còn hắn để mắt đến ai thì sẽ thu nhận hết mà không hề do dự, nhưng tuy hắn phong lưu mà lại không hạ lưu, nếu như người đó không bằng lòng thì hắn cũng không cưỡng ép, giống như Lâm Phiên Phiên bây giờ vậy.

“Vâng!”

Lâm Phiên Phiên giống như vừa nhận được đại xá nên xoay người đi ra, chỉ là lúc cô kéo cửa phòng làm việc ra thì đằng sau truyền đến giọng nói của Triệu Dân Thường: “Gọi Mễ Lạc vào đây cho tôi!”

Lâm Phiên Phiên đỏ mặt rồi gật đầu như có như không, sau đó rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Động não một chút cũng có thể nghĩ ra lúc này Triệu Dân Thường cho gọi Mễ Lạc trẻ trung xinh đẹp vào phòng làm việc là có ý gì!

Trong lòng Lâm Phiên Phiên không ngừng toát mồ hôi lạnh vì Mễ Lạc, nhưng cô lại không biết rằng những gì cô lo lắng thực sự là quá thừa rồi, bởi vì Mễ Lạc vừa nghe tổng giám đốc gọi cô ta thì vẻ mặt lập tức trở lên hớn hở vui mừng như trúng giải thưởng năm triệu vậy, sau đó chạy như bay vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Nhiều Ninh thì tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt nắm đấm tỏ vẻ cô ta không cam lòng và oán hận, dựa vào đâu, dựa vào cái gì mà người được gọi lại là Mễ Lạc?

Rõ ràng là cô ta dùng kế để phá hỏng chuyện tốt giữa tổng giám đốc với Lâm Sương Sương cơ mà, nhưng sao người được lợi lại là Mễ Lạc.

Rõ ràng tính toán từ đầu đến cuối, cuối cùng lại làm lợi cho người khác, suýt chút nữa Nhiều Ninh đã cắn nát hết cả hàm răng.

Nhìn thân hình kiều diễm của Mễ Lạc chạy như bay vào trong, Lâm Sương Sương lại cúi đầu xuống nản lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên toàn là vẻ oán hận.

12. Chương 12: Soái Ca Hàn Phiêu

“Sương Sương, cậu ra đây với tớ một chút, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Bỗng nhiên Lâm Phiên Phiên kéo Lâm Sương Sương vào phòng làm việc riêng của mình, sau đó đóng cửa lại.

Không đợi Lâm Phiên Phiên nói, Lâm Sương Sương đã tự mình mở lời trước: “Phiên Phiên, cậu không cần nói gì cả, tớ biết bây giờ cậu đang khinh thường tớ, nói thực thì ngay đến cả tớ cũng đang khinh thường chính bản thân tớ đây...”

Nói xong, bỗng nhiên Lâm Sương Sương ôm mặt khóc nức nở.

Nghĩ đến việc Lâm Sương Sương cô, một người có thành tích xuất sắc mọi mặt tốt nghiệp đại học danh giá, lý lịch lẫm liệt tất cả mọi thứ đều xuất chúng, cô từng có hoài bão ý chí lớn như vậy, muốn giống như một người đàn ông tạo dựng sự nghiệp lớn, nhưng thực tế lại tàn khốc như vậy, khiến cho mọi ý chí phấn đấu của cô đều biến mất hết, khiến cho cô cũng chỉ có thể trở nên giống với các cô gái thành thị, làm thư ký kiêm tình nhân của tổng giám đốc có tiền, trong lòng cô cũng khổ sở lắm chứ!

Thấy Lâm Sương Sương không kiềm chế được cảm xúc như vậy, những lời Lâm Phiên Phiên vốn định trách mắng cô cũng chỉ đành nuốt lại vào trong bụng, nhẹ nhàng an ủi: “Cậu với tổng giám đốc... bao lâu rồi?”

“Từ ngày thứ ba khi mình vào công ty thì đã bắt đầu rồi...”

Lâm Sương Sương không muốn giấu giếm thêm gì với Lâm Phiên Phiên nữa.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Dân Thường thì cô đã dần dần bị vẻ phong lưu tà mị của người đàn ông này mê hoặc, cho nên mới trong ba ngày ngắn ngủi liền sa vào thế tiến công cuồng dã của hắn.

Nghĩ đến cảnh ngày hôm đó lần đầu tiên cô với Triệu Dân Thường lén lút vụng trộm với nhau ở phòng làm việc mà khắp người Lâm Sương Sương đã không chịu nổi đỏ ửng lên.

“Cái gì?”

Lâm Phiên Phiên kinh ngạc: “Cậu đến tập đoàn Triệu thị sau cả tổ, nhưng chắc cũng được ba bốn tháng nay rồi, thì ra cậu với tổng giám đốc vẫn luôn duy trì mối quan hệ như vậy, tại sao cậu lại không nói cho tổ biết chứ?”

“Tổ sợ cậu sẽ khinh thường tổ...”

Lâm Sương Sương cúi đầu xuống nói khẽ.

Lâm Phiên Phiên thở dài một tiếng: “VẬY HÀN PHIÊU, ANH ẤY CÓ BIẾT KHÔNG?”

Hàn Phiêu là bạn trai của Lâm Sương Sương, còn với Lâm Phiên Phiên, Lâm Sương Sương là bạn cùng trường, có điều lớn hơn các cô một tuổi, tính ra thì vẫn là đàn anh của các cô.

Lại càng cúi thấp: “Anh ấy không biết”.

Vừa nhắc đến Hàn Phiêu, trên mặt Lâm Sương Sương chợt lóe lên vẻ áy náy: “Bọn tổ không ở chung với nhau, anh ấy ở phòng trọ của anh ấy, tổ ở phòng trọ của tổ, bình thường anh ấy cũng ít khi đòi tổ làm chuyện ấy, cho nên anh ấy vẫn chưa phát hiện ra.”

“Cậu đối xử với anh ấy như vậy thật không công bằng, cậu định cứ tiếp tục mãi như vậy sao?”

Lâm Phiên Phiên không nhịn được nghĩ đến mình, nghĩ đến Hoắc Mạnh Lam, hẳn yêu em gái cô nhưng lại vẫn muốn bám chặt lấy cô, loại người như vậy thực sự là quá ích kỷ quá ghê tởm.

Lâm Sương Sương lắc đầu không biết làm sao: “Mình từng nghĩ sẽ chia tay với Hàn Phiêu, nhưng vẫn chưa có dịp để nói ra.”

“Cái gì? Cậu lại chọn chia tay với Hàn Phiêu sao? Sương Sương cậu tỉnh táo lại đi, Triệu Dân Thường hẳn là một gã lăng nhăng chơi bởi phóng đảng, bây giờ hẳn vẫn còn đang ở trong phòng làm việc với Mễ Lạc làm cái chuyện đó, vậy mà cậu vẫn muốn vì một người đàn ông như vậy mà vứt bỏ Hàn Phiêu sao?”

Lâm Phiên Phiên tiếp tục kinh ngạc.

Đối với Hàn Phiêu, Lâm Phiên Phiên vẫn còn rất quen thuộc, năm đó anh là đàn anh nổi tiếng ở trường của các cô, dáng người đẹp đẽ, tuấn tú hơn người, tuyệt đối là một anh chàng đẹp trai tài giỏi từ trong cốt tủy, hơn nữa tính tình rất khiêm tốn, rất biết chăm sóc người khác.

Một người đàn ông hoàn hảo đến vậy mà Lâm Sương Sương không cần, lại đi chọn cái tên Triệu Dân Thường chơi bởi phóng đảng cực độ kia, đến Lâm Phiên Phiên cũng không chịu nổi mà phải đòi lại công bằng cho Hàn Phiêu.

Lâm Sương Sương lắc đầu nói: “Tổng giám đốc anh ấy lạ tình, mình biết kiểu người như anh ấy không thể yêu được, nhưng mình lại yêu anh ấy, mình đã không thể kìm chế được mà yêu anh ấy...”

Cô yêu vẻ tà mị của hắn, yêu vẻ cuồng dã của hắn, yêu vẻ không ràng buộc gì của hắn, cô không chỉ đã quay lưng phản bội lại Hàn Phiêu, đến cả trái tim mình mà cô cũng phản bội, cô đã không còn xứng đáng với người đàn ông tốt như Hàn Phiêu nữa rồi.

Lâm Phiên Phiên bắt lực ngồi lại chỗ của mình, cô biết lúc này cho dù cô có nói gì thì cũng chẳng có tác dụng gì cả: “Được thôi, đây là con đường do cậu lựa chọn, hy vọng cậu sẽ không phải hối hận, còn về Hàn Phiêu, trái tim của cậu đã không còn anh ấy nữa, vậy thì sớm kết thúc với người ta đi, để cho người ta được tự do.”

Những câu này Lâm Phiên Phiên rất muốn nói với Hoắc Mạnh Lam, nhưng tiếc là Hoắc Mạnh Lam vốn không thể nào buông tha cho cô...

Một ngày đi làm trôi qua thật là nhanh, chớp mắt một cái đã đến giờ tan sở.

Lâm Phiên Phiên đi cùng với Lâm Sương Sương ra khỏi tập đoàn Triệu thị, nhưng lại không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Hàn Phiêu đã đứng ở bên ngoài chờ từ lâu.

Hoàng hôn buông xuống, Hàn Phiêu bên dưới mặc một chiếc quần bò màu xanh đậm, bên trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ chữ V kiểu Hàn, nhìn rất giản dị nhưng lại toát lên vẻ sạch sẽ, ung dung, tràn đầy sức sống, toát lên vẻ đẹp nam tính khác biệt so với người khác.

Thu hút được biết bao ánh mắt của các nữ công nhân viên chức tan sở phải quay lại ngắm nhìn.

13. Chương 13: Bị Quấy Rối Tình Dục

“Sương Sương, Lâm Phiên Phiên.”

Hàn Phiêu vừa thấy Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương đi ra liền lập tức mỉm cười chào hỏi.

“Hàn Phiêu... Sao anh lại đột nhiên đến đây? Sao anh không báo trước cho em một tiếng?”

Lâm Sương Sương cảm thấy hơi chột dạ.

“Anh muốn làm cho em bất ngờ!”

Hàn Phiêu nói: “Anh nghe nói có một nhà hàng đồ tây mới mở ở gần đây, món beefsteak ở đó rất ngon, chúng ta cùng đi nếm thử đi!”

“... Được!”

Sương Sương hơi do dự một lúc mới nhận lời. Chọn ngày không bằng đúng dịp, hôm nay cô sẽ nói hết mọi chuyện cho Hàn Phiêu biết.

Lâm Phiên Phiên vừa thấy ánh mắt kiên định của Lâm Sương Sương thì lập tức biết được đối phương đang nghĩ gì, nếu đã như vậy thì cô cũng không tiện ở lại nữa, vì vậy Lâm Phiên Phiên vội vàng tìm cớ để rời khỏi.

Hàn Phiêu lại nói: “Lâm Phiên Phiên, em cũng đi cùng đi, đừng có lấy cớ là em phải về nhà với Hoắc Mạnh Lam, khó khăn lắm mới gặp được nhau, nên hôm nay chúng ta nhất định phải uống một chén.”

“Vậy... Được rồi!”

Lâm Phiên Phiên nhìn về phía Lâm Sương Sương thì thấy đối phương cũng đang nhìn mình, ánh mắt tràn đầy sự cầu xin, cho nên cô chỉ đành đồng ý.

Ba người đi đến nhà hàng tây kia, mỗi người gọi một phần beefsteak.

Khi ăn được một nửa thì Lâm Phiên Phiên bèn lấy cớ đi vào phòng vệ sinh, để cho Lâm Sương Sương và Hàn Phiêu nói chuyện với nhau.

Ai biết được khi Lâm Phiên Phiên vừa vào nhà vệ sinh thì phía sau liền có một người đàn ông trung niên mập mạp, có vẻ như đã uống say, loạng choạng theo vào.

“A...”

Lâm Phiên Phiên sợ đến mức hét chói tai, cô muốn ra khỏi đó nhưng mà thân hình mập mạp của người đàn ông kia đã chặn kín lối ra vào.

“Ôi chào, người đẹp, sau em lại vào nhà vệ sinh nam vậy...”

Người đàn ông kia thậm chí còn không biết bản thân đi nhầm chỗ, đôi mắt say lơ đãng hơi mở ra, nhìn chăm chăm về phía cặp chân thon dài của Lâm Phiên Phiên.

“Ông ông... tránh ra, tôi muốn ra ngoài.”

Lâm Phiên Phiên hơi co người lại, muốn lách qua người của gã đàn ông mập mạp kia để ra ngoài.

“Người đẹp, nếu đã đến rồi thì sao phải vội vã rời khỏi như thế, đến đây, cùng anh uống mấy chén...”

Gã đàn ông kia cười hì hì nói, hai cánh tay thô to dang ra, ôm Lâm Phiên Phiên vào trong lòng, miệng thì hướng về phía đôi môi căng mọng của cô.

“A... đừng, buông tôi ra, buông tôi ra... cứu tôi với...”

Lâm Phiên Phiên bởi vì sợ hãi mà đầm đã lung tung, móng tay sắc nhọn cào lên khuôn mặt của người đàn ông kia, để lại một vết máu dài.

“A... đau chết ông rồi.”

Gã đàn ông mập mạp kia kêu lên vì đau, cũng vì thế mà có phần tỉnh táo, nhưng khi nhìn thấy Lâm Phiên Phiên ở trong lòng mình giống như một con mèo hoang, cộng thêm sự tác động của cồn rượu làm cho dục vọng trong người gã lại tăng thêm vài phần, khuôn mặt núc ních mỡ kia nở ra một nụ cười đáng kinh, sau đó ông ta nắm lấy cổ áo của Lâm Phiên Phiên, xoẹt một tiếng, áo sơ mi trên người cô đã rách một mảng lớn.

Vòng một trắng nõn đầy đặn cũng vì thế mà lộ ra ngoài.

Hình ảnh đó khiến cho thú tính trong người gã đàn ông kia càng thêm sôi trào, hắn ta giơ tay ra định xé nốt váy của Lâm Phiên Phiên.

“A.... đừng mà, có ai không, cứu tôi với...”

Lâm Phiên Phiên liều mạng giãy giụa.

Tiếng hét chói tai của cô cũng đã khiến cho không ít người tụ tập lại đây.

Thế nhưng không có ai dám đứng ra để giúp cô.

“Cứu tôi với...”

Lâm Phiên Phiên khẩn cầu những người đứng ở ngoài cửa, bây giờ cô chỉ muốn chết quách cho xong.

“Dừng tay!”

Lúc này có một bóng người màu trắng lao vào, người đó giơ tay lên đầm vào mặt gã đàn ông mập mạp đang đè ở trên người của Lâm Phiên Phiên, ông ta bay ra xa hai mét, ba mét, kết quả là gã bị đập đầu vào tường nhà vệ sinh, làm cho máu bắn tung tóe, rồi nhanh chóng ngất đi.

Lâm Phiên Phiên vẫn chưa hoàn hồn, cô ngẩng đầu lên, thì ra người vừa đến là Hàn Phiêu.

“Lâm Phiên Phiên, em không sao chứ, đừng sợ, đừng sợ, có anh ở đây, không có gì phải sợ cả...”

Hàn Phiêu cởi áo khoác ra để che đậy nửa người trên của Lâm Phiên Phiên, sau đó lại ôm chặt cô vào trong lòng, đáng vẽ vô cùng đau lòng, giống như người con gái bị bắt nạt kia là người mà anh ta yêu vậy.

Lâm Phiên Phiên bị dọa không nhẹ, vì vậy khi cô vừa tiếp xúc với lồng ngực ấm áp mà rộng rãi của Hàn Phiêu thì lập tức òa khóc.

“Phiên Phiên, Hàn Phiêu, hai người...”

Lâm Sương Sương vội vàng chạy đến, khi thấy được cảnh này thì lại há hốc mồm, không biết phải nói gì.

Lâm Phiên Phiên vừa nghe thấy tiếng của Lâm Sương Sương liền lập tức hoàn hồn, sau đó vội vàng đẩy Hàn Phiêu đang ôm chặt lấy cô ra, lúng túng nhìn Lâm Sương Sương: “Sương Sương, cậu đừng hiểu lầm, tớ và Hàn Phiêu... tớ vừa mới...”

Lâm Sương Sương lắc đầu cười: “Cậu không phải nói gì cả, tớ biết hết rồi, để tớ đưa cậu về nhà.”

“... Được.”

Lâm Phiên Phiên gật đầu, nhưng mà không biết tại sao cô lại thấy nụ cười của Lâm Sương Sương có gì đó là lạ.

Khi mà Hàn Phiêu và Lâm Sương Sương đưa Lâm Phiên Phiên về đến nhà thì Hoắc Mạnh Lam vẫn đang tăng ca ở công ty, còn Lâm Tinh Tinh đang tự học ở trường, trong nhà chỉ có ông Lâm và bà Lâm.

Vì không muốn hai người lo lắng nên ba người cũng không nói chuyện xảy ra ở nhà hàng cho họ biết, sau khi an ủi Lâm Phiên Phiên thì Hàn Phiêu và Lâm Sương Sương mới yên tâm ra về.

Hàn Phiêu rất chu đáo, sau khi đưa Lâm Phiên Phiên về đến nhà lại tiếp tục đưa Lâm Sương Sương về đến căn hộ mà cô ấy thuê, chẳng qua là khi anh ta chuẩn bị rời khỏi thì Lâm Sương Sương lại kéo lại, khuôn mặt quyến rũ nở một nụ cười dịu dàng: “Hàn Phiêu, anh cũng vào nhà uống một cốc cà phê rồi hãy đi!”

14. Chương 14: Rốt Cuộc Là Ai Phản Bội Ai

“Hàn Phiêu, anh vào nhà uống cốc cà phê đã rồi hãy đi!”

Hàn Phiêu khẽ mỉm cười, lắc đầu: “Không cần, em cũng ngủ sớm đi.”

Lâm Sương Sương thấy đối phương từ chối thì có chút tức giận, cô nói đến nước này là chủ động muốn hấn ở lại rồi, nhưng mà tên ngốc này...

Theo lý thuyết, cô và Hàn Phiêu là một đôi thì đáng lẽ hai người phải ở chung với nhau, nhưng mà Hàn Phiêu và cô lại mỗi người ở một nơi, hơn nữa đối phương chưa bao giờ chủ động lên giường với cô, lần nào cô cũng là người chủ động, nhưng mà dù gì thì cô cũng là con gái mà.

Chủ động nhiều lần như vậy thì đến chính cô cũng cảm thấy xấu hổ, cho nên khi Triệu Dân Thường cuồng dã theo đuổi thì cô gần như không có năng lực chống đỡ, cả thể xác và Tiên Phong đều đầu hàng.

“Anh vào trong ngồi một lúc, em có chuyện muốn nói với anh.”

Thấy Hàn Phiêu xoay người muốn rời khỏi thì sắc mặt của Lâm Sương Sương trở nên lạnh lùng, cô ta kéo Hàn Phiêu vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

“Em muốn nói gì?”

Ánh mắt của Hàn Phiêu hơi lóe lên, chẳng lẽ việc ngày hôm nay hấn ra tay bảo vệ Lâm Phiên Phiên khiến cho Sương Sương nghi ngờ?

Lâm Sương Sương cũng không nhiều lời mà lập tức đẩy Hàn Phiêu ngã xuống ghế sofa, sau đó tháo giày cao gót rồi dạng chân ngồi lên trên người Hàn Phiêu, hai tay thì không ngừng cởi cúc áo sơ mi trên người, lộ ra hình ảnh kiều diễm trước ngực.

Sau đó, cô lại bắt đầu cởi quần áo của Hàn Phiêu.

“Sương Sương, em đang làm cái gì vậy?”

Hàn Phiêu thấy hành động này của Sương Sương thì hơi dờ ra.

Cô ấy muốn cưỡng ép hấn sao?

Tuy Sương Sương đã từng nhiều lần quyến rũ hấn nhưng chưa bao giờ trực tiếp và mạnh dạn như bây giờ.

“Làm gì? Đương nhiên là làm tình rồi!”

Lâm Sương Sương đưa tay về phía hông của Hàn Phiêu, ý muốn tháo thắt lưng của hấn.

“Sương Sương...”

Hàn Phiêu vội vàng nắm lấy bàn tay của đối phương: “Hôm nay rốt cuộc là em bị sao vậy?”

“Em bị làm sao, anh lại còn hỏi em bị làm sao? Em ngược lại muốn hỏi là anh bị làm sao đấy?”

Con mắt của Sương Sương lập tức đỏ bừng, nước mắt ngập khóe mi, sau đó không ngừng dầm vào lồng ngực của Hàn Phiêu: “Cuối cùng thì em có phải là bạn gái của anh hay không, vì sao anh vẫn luôn lạnh lùng với em như vậy, em không đẹp sao, em không gợi cảm sao, mỗi lần muốn anh lên giường với em giống như là ép anh uống thuốc vậy, rốt cuộc là anh bất lực hay trong lòng anh vốn không có em?”

Hàn Phiêu vừa nghe đến đây thì lập tức lộ vẻ áy náy, sau đó cũng không né tránh mà để mặc cho Lâm Sương Sương đánh hấn.

“Anh nói đi, anh nói gì đi chứ...”

Lâm Sương Sương thấy hấn trầm mặc không nói chuyện thì trong lòng càng thêm tức giận, sau đó thuận miệng thốt ra: “Có phải là anh thích Lâm Phiên Phiên không?”

“Anh... em đừng có ăn nói lung tung, người ta đã có chồng sắp cưới rồi.”

Hàn Phiêu có chút luống cuống, hấn đẩy Lâm Sương Sương ra rồi đứng lên, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Nụ cười của Lâm Sương Sương tràn ngập sự thê lương: “Thì ra là thế, thì ra là anh thích cô ta, nếu vậy thì tại sao năm đó anh không theo đuổi cô ta là lại theo đuổi tôi?”

Hàn Phiêu bị Lâm Sương Sương gặng hỏi như vậy thì cũng rất buồn bực, vì thế theo bản năng mà nói ra lời trong lòng: “Bởi vì lúc đó cô ấy đã trở thành bạn gái của Hoắc Mạnh Lam, cho nên anh chỉ có thể...”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng thì hấn lập tức nhận ra bản thân nói lỡ, vội vàng dừng lại.

Lâm Sương Sương nghe đến đây thì cũng hiểu được ý tứ của hấn, cô đứng dậy, sau đó từ từ cài lại cúc áo sơ mi rồi lạnh lùng nói: “Cho nên anh chỉ có thể lui bước mà quay sang theo đuổi tôi, bởi vì tôi là bạn thân của cô ta, trở thành bạn trai của tôi thì anh có thể làm quen với cô ta, tôi nói có đúng không?”

“Sương Sương, anh... anh có lỗi với em, anh thật lòng xin lỗi...”

Đến giờ phút này thì Hàn Phiêu cũng chỉ có thể thừa nhận.

Đúng vậy, hấn lợi dụng Lâm Sương Sương, mấy năm nay trong lòng hấn chỉ có Lâm Phiên Phiên, vẫn chỉ luôn yêu một mình cô ấy, đáng tiếc là Lâm Phiên Phiên lại yêu Hoắc Mạnh Lam, sau khi hai người tốt nghiệp liền lập tức đính hôn, nên hấn căn bản là không có bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng mà hấn lại yêu cô ấy, lúc nào cũng muốn gặp cô ấy, hấn đã suy nghĩ rất lâu, chỉ khi hấn trở thành bạn trai của Lâm Sương Sương, trở thành bạn trai của bạn thân cô ấy thì hấn mới có lý do để có thể ở cạnh Lâm Phiên Phiên một cách đường hoàng.

“Nếu đã như vậy thì chúng ta chia tay đi.”

Lâm Sương Sương thở dài một hơi, rốt cuộc thì cô cũng nói ra lời này.

Hàn Phiêu ngẩng đầu, hấn không dám tin là sau khi Sương Sương biết được mọi việc thì lại có thể chia tay với hấn trong hòa bình, hấn còn cho rằng bọn họ sẽ nổ ra tranh cãi cơ.

Nếu như vậy thì chỉ có duy nhất một lý do, là hấn không thật lòng yêu Lâm Sương Sương mà Lâm Sương Sương cũng không yêu hấn quá nhiều.

“...Được rồi, anh đồng ý chia tay.” Hàn Phiêu cười khổ, tất cả mọi thứ đều là do hấn gây ra.

Lâm Sương Sương thấy Hàn Phiêu đồng ý thì cũng thở dài nhẹ nhõm.

Vốn cô là người có lỗi, nhưng mà đến khi chia tay thì Hàn Phiêu lại trở thành kẻ đuối lý.

Thật lòng mà nói, nếu như lúc trước cô biết người mà Hàn Phòng thích là Lâm Phiên Phiên thì cô không chỉ không tha thứ cho Hàn Phiêu, mà cũng sẽ không tha thứ cho Lâm Phiên Phiên, nhưng bây giờ... cô chỉ muốn được ở bên Triệu Dân Thường, mà chuyện Hàn Phiêu thích Lâm Phiên Phiên lại vừa vặn trở thành lý do để cô chia tay.

Thậm chí lúc này cô còn thấy cảm kích Lâm Phiên Phiên, cảm kích gã béo đáng chết muốn cưỡng bức Lâm Phiên Phiên ở trong nhà vệ sinh kia.

Một cuộc phản bội, nhưng không biết rốt cuộc là ai phản bội ai.

“Phong, đêm nay anh đừng đi, được không?”

Lâm Sương Sương ôm lấy Hàn Phiêu từ phía sau, khuôn mặt quyến rũ dán lên tấm lưng vững chãi của hắn: “Coi như đêm nay là đêm cuối cùng của chúng ta.”

15. Chương 15: Cố Ý Kịch Thích

Hàn Phiêu từ từ xoay người, nhẹ nhàng bế đối phương lên, sau đó dịu dàng nói: “Được, đêm nay đến lượt anh chủ động!”

Coi như đây là để trả món nợ mà hắn đã nợ cô ấy mấy năm nay...

Hôm nay Lâm Phiên Phiên bị gã béo say rượu kia dọa sợ, nên đã lên giường ngủ từ sớm, đến nửa đêm thì nghe thấy tiếng gõ cửa, thì ra là Hoắc Mạnh Lam sau khi tăng ca về thì đến gõ cửa phòng cô.

Lâm Phiên Phiên xuống giường rồi cảnh giác đi về phía cửa: “Có chuyện gì?”

Nhưng cô cũng không có ý muốn mở cửa.

Việc sáng nay Hoắc Mạnh Lam muốn cưỡng bức cô làm cho Lâm Phiên Phiên vẫn cảm thấy sợ hãi, nên sao cô dám mở cửa cho hắn bước vào phòng của mình.

“Em mở cửa ra đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

Hoắc Mạnh Lam khẽ nhăn trán, sau khi biết Lâm Phiên Phiên trở nên vô cùng nhạy cảm thì từ sáng đến giờ hắn vẫn luôn nghi ngờ không biết có phải là Lâm Phiên Phiên đã lên giường với người đàn ông khác rồi hay không?

Do vậy cả ngày hôm nay hắn không tài nào tập trung làm việc được, cũng vì nhiều lần mắc lỗi nên mới phải tăng ca đến bây giờ.

“Nếu có việc gì thì anh cứ đứng ở ngoài cửa mà nói, tôi đã đi ngủ rồi.”

Cho dù có đánh chết thì Lâm Phiên Phiên cô cũng sẽ không mở cửa.

Hoắc Mạnh Lam vừa nghe thấy những lời này thì cơn tức mà hắn đè nén cả ngày hôm nay càng thêm lớn, nhưng hắn vẫn thấp giọng, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Phiên Phiên, chẳng lẽ chúng ta phải đi đến ngày hôm nay sao? Em mở cửa đi, rồi chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.”

“Tôi đã không còn chuyện gì muốn nói với anh nữa.”

Lâm Phiên Phiên căn bản là không có ý muốn nhượng bộ: “Anh đừng quấy rầy tôi nữa, nếu như đánh thức cha mẹ tôi dậy thì hình tượng con rể tốt của anh sợ là sẽ không giữ được.”

“Cô... Được, vậy em đi ngủ đi!”

Rõ ràng Hoắc Mạnh Lam đã tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nhưng hắn vẫn phải nhịn xuống, hắn không tin là Lâm Phiên Phiên có thể trốn mãi ở trong phòng ngủ.

Nhưng không ngờ đến, khi hắn trở về phòng thì thấy được có một người phụ nữ với thân hình quyến rũ đã nằm sẵn trên chiếc giường lớn hiệu Simmons để đợi hắn về.

“Anh rể, cuối cùng thì anh đã về rồi!”

Khi nghe thấy tiếng mở cửa thì Lâm Tinh Tinh lập tức quay người lại, trên người cô ta mặc một bộ nội y gợi cảm màu hồng, ánh mắt quyến rũ, đôi môi hé mở, vòng một căng tràn được đồ lót phụ trợ lại càng trở nên lồi cuồn.

Vừa thấy cảnh này thì bộ phận phía dưới của Hoắc Mạnh Lam liền trở nên cứng rắn: “Sao em lại ở trong phòng của anh? Cảnh thận sẽ bị cha mẹ phát hiện.”

“Sẽ không, tối nay em bảo mẹ ngủ cùng với cha, còn em ngủ một mình, cho nên em muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó.”

Lâm Tinh Tinh nở một nụ cười duyên rũ, bởi vì đêm qua ngủ với mẹ cho nên cô ta không thể đến tìm Hoắc Mạnh Lam, vì vậy tối nay cô sẽ không lại phạm sai lầm nữa.

“Tiểu yêu tinh, chỉ một buổi tối mà cũng không nhịn được.”

Hoắc Mạnh Lam vừa nghe đối phương nói vậy thì lập tức cởi quần áo, sau đó nhào về phía Lâm Tinh Tinh, hai người cùng nhau tiến hành một đợt vận động điên cuồng.

“Ừm...”

Khi Hoắc Mạnh Lam tiến vào trong cơ thể thì Lâm Tinh Tinh không thể nhịn được nữa mà khẽ kêu lên một tiếng mất hồn.

Bỗng nhiên Hoắc Mạnh Lam nghĩ ra điều gì, sau đó dùng sức hướng về phía trước: “Kêu lên, kêu to lên!”

“Cha mẹ sẽ nghe thấy...”

Lâm Tinh Tinh hơi lo lắng.

“Không sợ, cha mẹ em sẽ cho rằng là chị của em đang kêu mà thôi.”

Hoắc Mạnh Lam nhếch mép, trong lòng thì suy nghĩ: Lâm Phiên Phiên, cô không muốn lên giường với tôi thì để cho em gái của cô thay cô, để cho cô nghe thấy em gái cô lúc ở dưới thân tôi trở nên vui vẻ sung sướng, trở nên dâm dăng như thế nào.

Hơn nữa tiếng rên của Lâm Tinh Tinh khi ở trên giường cũng vô cùng tiêu hồn, không giống với giọng của cô ta lúc bình thường, cho nên cha mẹ cũng sẽ khó lòng phân biệt.

“A... a...”

Lâm Tinh Tinh nghe thấy Hoắc Mạnh Lam nói thế thì lập tức trở nên to gan, sau đó lớn tiếng rên rỉ.

“Gọi chồng!”

Hoắc Mạnh Lam đặt hai chân của Lâm Tinh Tinh lên trên vai, phía dưới cũng bắt đầu trở nên mạnh bạo.

“A, chồng ơi, chồng ơi, sâu quá, em không chịu nổi... a...”

Lúc này thì Lâm Tinh Tinh làm gì còn đầu óc mà suy nghĩ dụng ý của Hoắc Mạnh Lam, cả thể xác và linh hồn của cô ta đều đang vì sự dũng mãnh của Hoắc Mạnh Lam mà say sưa.

Hoắc Mạnh Lam cảm thấy chưa đủ, hấn lật người của Lâm Tinh Tinh lại, khiến cho cô ta giống như một con chó cái, phần eo của hắn không ngừng đong đưa, bàn tay cũng không ngừng vỗ vào vòng ba trắng nõn của Lâm Tinh Tinh: “Kêu lớn tiếng lên, kêu lên...”

“A... chồng ơi... a...”

Lâm Tinh Tinh bị hấn đánh thì vừa thấy đau lại vừa thấy thoải mái, cho nên tiếng kêu càng thêm mất hồn.

Trang thiết bị trong căn hộ này cũng phải là quá đắt tiền, cho nên cũng không thể cách âm, vì vậy mà cả Lâm Phiên Phiên và cha mẹ của cô đều có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của Lâm Tinh Tinh.

“Không biết xấu hổ, Hoắc Mạnh Lam, anh là tên khốn khiếp, là kẻ cầm thú...”

Lâm Phiên Phiên lấy chăn trùm lên đầu, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe những âm thanh dâm dăng như vậy.

16. Chương 16: Lần Đầu Tiên Đến Bar Flub

Không phải vì giọng nói đó làm cô đau lòng khổ sở, mà là ghê tởm, cực kỳ ghê tởm.

Mà trong một căn phòng khác, ông bà Lâm vốn đã ngủ say cũng bị đánh thức.

“Ây da, ông già, ông coi thử con gái rượu mà ông nuôi đó, nửa đêm canh ba đến nơi rồi còn hành hạ người ta, kêu lớn tiếng như vậy, cũng không sợ hàng xóm nghe được, nó còn biết xấu hổ hay không đây!”

Bà Lâm bị tiếng kêu của Lâm Tinh Tinh làm cho đỏ bừng cả mặt, cả người nóng lên.

Theo bản năng bà lại cho rằng là Lâm Phiên Phiên đang kêu, bởi vì dù thế nào bà cũng không nghĩ được rằng Lâm Tinh Tinh lại bò lên giường anh rể.

Ông Lâm cũng nghe mà lúng túng không thôi: “Ngủ đi ngủ đi, chuyện bọn trẻ chúng ta bớt quan tâm thôi, huống chi đó còn là loại chuyện phòng the này.”

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng lại đang thấy lạ, Lâm Phiên Phiên do một tay ông nuôi lớn, đứa bé đó luôn luôn bảo thủ rụt rè, làm sao đêm nay lại... cởi mở như thế chứ?

Bà Lâm sao còn ngủ nổi chứ, dự vọng cả người bà đều bị Lâm Tinh Tinh kêu ra luôn rồi, đẩy ông bạn già bên cạnh một cái, xấu hổ nói: “Ông già, ông xem... chúng ta hình như cũng tầm một tháng chưa làm chuyện này rồi, chỉ bằng bây giờ chúng ta cũng...”

“Chuyện này... không ổn đâu, để bọn trẻ nghe thấy thì không tốt.”

Ông Lâm vội vàng lắc đầu.

“Bọn chúng sao còn có thể nghe thấy được chứ, không nghe thấy chúng nó đang làm đến mức khí thế ngất trời sao, đến đây đi!”

Bà Lâm nói vừa xong, bèn chui vào trong chăn.

“Từ từ đã từ từ đã, cũng đã là bộ xương già rồi mà vẫn gấp gáp như thế...”

Ông Lâm khổ sở liên tục kêu khê.

Tuy đã cố ý đè nén động tĩnh của hai ông bà xuống rất thấp rồi, nhưng Lâm Phiên Phiên vẫn loáng thoáng nghe được.

Lập tức, vừa tức giận vừa xấu hổ.

Lúc này, cha mẹ cũng tới góp vui, đúng thật là.

Lâm Phiên Phiên bọc chăn đơn, mở tủ quần áo ra, trốn vào, âm thanh tuy nhỏ đi nhiều, nhưng vẫn có phần lọt vào tai.

Lúc này, Lâm Phiên Phiên lại nghĩ tới Tường Hùng, người đàn ông dịu dàng đẹp đẽ kia.

“Lúc này, không biết anh ta đang làm gì?”

Lâm Phiên Phiên co người trong tủ treo quần áo, trong đầu nhớ lại từng chút một cảnh cô và Sở Tường Hùng điên cuồng quần quýt si mê một ngày một đêm kia, ở sâu trong nội tâm, nỗi nhớ Sở Tường Hùng lại càng ngày càng sâu.

Một đêm này, Lâm Phiên Phiên cơ bản không hề ngủ, nửa đầu là vì bị Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh hành hạ, nửa sau... khuôn mặt của Sở Tường Hùng luôn lượn quanh trong đầu cô, cô căn bản không tài nào ngủ nổi.

Mà tình huống này, ba ngày liên tiếp đều là như vậy.

Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh hàng đêm hành hạ ở ngay phòng bên cạnh, làm cho cô không thể ngủ được, cuối cùng bà Lâm cũng không chịu nổi, ban ngày rốt cuộc tìm Hoắc Mạnh Lam và Lâm Phiên Phiên nói chuyện, muốn hai người bọn họ chú ý nhỏ giọng một chút.

Hoắc Mạnh Lam liên tục cười theo, gật đầu đáp ứng.

Lâm Phiên Phiên lại chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng không thể vạch trần.

Cô sợ cha mẹ biết sẽ không chịu nổi sự đả kích này, hơn nữa bà Lâm có bệnh tim.

Ngày thứ tư, tiếng rên rỉ tiêu hồn ở cách vách lại vang lên lần nữa, Lâm Phiên Phiên không thể nhin được nữa, thay quần áo, cầm túi xách lên, tông cửa xông ra.

Nếu hai người bọn họ thích làm như thế, vậy cô để dành khoảng trống cho bọn họ là được.

Nhưng bước đi vô định trên đường lớn, Lâm Phiên Phiên lại không biết mình nên đi đâu.

Móc điện thoại ra, Lâm Phiên Phiên chỉ đành gọi điện cho bạn thân của cô là Lâm Sương Sương.

“Alo, Phiên Phiên, tìm tớ có chuyện gì?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng của Lâm Sương Sương, chỉ là âm thanh xung quanh có vẻ rất ồn ào.

“Sương Sương, tớ không có chỗ để đi, tớ đến nhà cậu ở một đêm có được không?”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc của Sương Sương, mũi Lâm Phiên Phiên nóng lên, suýt nữa rơi lệ.

“Á? Nhưng tớ giờ không có ở nhà, tớ... tớ theo tổng giám đốc ra ngoài...”

Lâm Sương Sương khổ sở nói.

“Vây... vậy thì thôi đi, kỳ thực tớ cũng không có chuyện gì, mọi người tiếp tục đi!”

Vừa nghe thấy mình quấy rầy chuyện tốt của người ta, Lâm Phiên Phiên vội vàng cúp điện thoại.

Ôm điện thoại bất lực ngồi xồm xuống đất, Lâm Phiên Phiên thật sự rất nhớ, rất nhớ Sở Tường Hùng.

Đáng tiếc, lần trước lúc Sở Tường Hùng hỏi cô số điện thoại di động, cô lại cho người ta một dãy số giả, không biết anh có đi tìm cô hay không, cho dù có tìm, cũng chắc chắn không tìm được cô.

Nếu anh không tìm được cô, vậy để cô đi tìm anh!

Ý tưởng này vừa lóe lên, Lâm Phiên Phiên cũng không còn do dự nữa, đón một chiếc taxi, trong lòng thấp thỏm bất an đi tới nơi đắt tiền lớn nhất, xa hoa nhất thành phố B - bar FLub ASN!

Ngày đó, Lâm Phiên Phiên gọi cuộc điện thoại tìm trai bao buổi đêm kia chính là gọi tới FLub ASN này, đã đến lúc này mà Lâm Phiên Phiên vẫn cho rằng Sở Tường Hùng là trai bao của quán bar FLub đó...

Bar FLub ASN là khu vực chuyên cung cấp cho đám thượng lưu để vui vẻ đùa giỡn, trang hoàng xa hoa, quy mô hùng vĩ, rửa chân, xoa bóp, karaoke, DJ tiếp rượu, phục vụ cả việc ngủ cùng!

Lâm Phiên Phiên lần đầu tiên đến loại FLub tràn ngập dục vọng và trụy lạc này, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vẫn lấy can đảm hỏi người phục vụ nghênh đón cô: “Tôi muốn tìm... Sở Tường Hùng!”

17. Chương 17: Sự Dụ Dỗ Của Người Đẹp

Người phục vụ tuần tú trẻ tuổi mang theo vẻ lễ phép của nghề nghiệp mà mỉm cười, nói: “Xin hỏi cô đây là bạn của Sở tiên sinh sao ạ? Có việc đã hẹn trước sao ạ?”

Lâm Phiên Phiên lắc đầu: “Tìm anh ta còn phải hẹn trước? Anh ta bận rộn như vậy sao?”

Nghĩ lại, Sở Tường Hùng anh tuần dượt dạo như vậy, những cô gái thích gọi anh ta nhất định rất nhiều rất nhiều, nghĩ vậy, lòng Lâm Phiên Phiên lập tức không khỏi chìm xuống đáy biển.

Người phục vụ nói: “Xin lỗi, nếu như cô không phải bạn của Sở tiên sinh, cũng không hẹn trước với Sở tiên sinh, xin thứ cho tôi không thể mang cô đi quấy rầy Sở tiên sinh, xin hỏi cô còn cần phục vụ gì khác không?”

“VẬY... cho tôi một ly Bloody Mary đi!”

Không thấy Sở Tường Hùng, Lâm Phiên Phiên thực sự không muốn cứ như vậy trở về, đi về rồi tiếng rên rỉ trên giường ở cách vách cũng sẽ ồn ào khiến cô không thể ngủ yên, chẳng thà ở đây uống một chén, giết chút thời gian.

“ĐƯỢC, xin chờ một chút!”

Người phục vụ lễ phép gập đầu, sau đó xoay người rời đi, không lâu sau, liền bưng tới cho Lâm Phiên Phiên một ly Bloody Mary đỏ tươi.

Lâm Phiên Phiên từ từ uống từng ngụm rượu nhỏ, lắc lắc cái cổ nhìn chung quanh, nói không chừng cô sẽ nhìn thấy Sở Tường Hùng, nếu như cô và hắn thật sự có duyên.

“Hi, người đẹp, tôi có thể ngồi đây không?”

Lúc này, một cô gái đẹp diễm lệ mặc bộ váy ngắn cổ xẻ chữ V sâu hoắm màu đen, trang điểm cực đậm, khuỷu tay bưng một ly rượu, nét mặt vui cười thản nhiên đi tới trước mặt Lâm Phiên Phiên.

“Ồ...”

Lâm Phiên Phiên ngây người trong chốc lát, lập tức gập đầu: “ĐƯỢC!”

Nếu như đối phương là một người đàn ông xa lạ, Lâm Phiên Phiên nhất định sẽ kiên quyết cự tuyệt, nhưng đối phương là một phụ nữ, lực cảnh giác của Lâm Phiên Phiên không khỏi hạ thấp xuống.

Cô gái xinh đẹp ngồi xuống cạnh Lâm Phiên Phiên: “Sao cô lại uống rượu một mình ở đây, bạn trai cô đâu?”

“Tôi không có bạn trai.”

Lâm Phiên Phiên lập tức lắc đầu, từ khi phát hiện gian tình giữa Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh, gã và cô đã không còn bất cứ quan hệ gì, mà Sở Tường Hùng... anh ta chỉ có thể nói là người đàn ông đầu tiên của cô, còn lâu mới được xưng là bạn trai.

Cô gái xinh đẹp khẽ “ồ” một tiếng, nhoáng cái, lại tới gần Lâm Phiên Phiên vài phần, còn to gan đưa tay phải ra nắm eo nhỏ của Lâm Phiên Phiên, nói với làn hơi thở thơm tho, sạch sẽ: “Đã như vậy, chúng ta đây cũng có thể trở thành bạn bè tốt, có phải không?”

Lâm Phiên Phiên cứng đờ cả người, hành động của cô gái này thật là kì lạ, hơn nữa trong lời nói có vẻ có ám chỉ gì khác, lẽ nào cô gái này là người đồng tính?

Lâm Phiên Phiên lập tức bị ý tưởng trong đầu chính mình dọa sợ, vội vã đẩy cái tay ôm eo cô của cô gái xinh đẹp ra, cả khuôn mặt đỏ bừng hết lên, vội la lên: “Tôi... tôi chỉ thích đàn ông.”

Cô gái xinh đẹp chấn động, có vẻ không ngờ Lâm Phiên Phiên sẽ nói trắng ra như vậy, lập tức cười khẽ một tiếng, kéo tay Lâm Phiên Phiên lại, dùng sức kéo, Lâm Phiên Phiên không đề phòng liền ngã ngồi trên hai chân của cô ta.

“Tôi cũng thích đàn ông, nhưng có lúc tôi sẽ đổi khẩu vị, thích phụ nữ, cùng là phụ nữ, cô cũng có thể như vậy, có muốn thử một chút hay không, rất kích thích đó!”

Cô gái xinh đẹp mở miệng dụ dỗ nói.

“Không... không muốn!”

Lâm Phiên Phiên bị từ ngữ to gan lớn mật của cô ta làm cho thẹn thùng đỏ cả lỗ tai, dùng dằng muốn đứng lên, nhưng eo lưng lại bị cô gái xinh đẹp túm thật chặt, hơn nữa hai tay cũng bị cô gái này nắm chặt, căn bản không có cách nào thoát thân.

Trong lúc nhất thời, Lâm Phiên Phiên vừa tức vừa sợ, đôi mắt thoáng cái đã ẩm ướt đỏ lên.

“Buông cô ấy ra!”

Lúc này, một giọng nam quen thuộc, dịu dàng mang theo lửa giận nhẹ vang lên trên đỉnh đầu Lâm Phiên Phiên, một giây kế tiếp, Lâm Phiên Phiên đã bị một đôi tay dài kéo tách ra khỏi sự kiềm chế của cô gái xinh đẹp, ngã vào một lồng ngực dày rộng ấm áp.

Lâm Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn lên, chính là Sở Tường Hùng mà cô ngày nhớ đêm mong.

Ôm Lâm Phiên Phiên sợ đến mức run rẩy cả người thật chặt trong ngực, Sở Tường Hùng dùng vẻ mặt rét lạnh như sương nhìn chằm chằm cô gái xinh đẹp kia, lạnh nhạt nói: “Cô lại ở đây xằng bậy nữa, cô quả thực đã không còn thuốc nào cứu được, cô ấy là người phụ nữ của tôi, về sau, không cho phép cô động đến một sợi lông của cô ấy nữa!”

Cô gái xinh đẹp không coi ra gì mà gương mặt cười: “Muốn tôi không động vào cô ta, vậy anh hãy coi chừng cô ta cẩn thận vào!”

Nói xong, cô ta quăng cho Lâm Phiên Phiên một ánh mắt quyến rũ hớp hồn rồi hất tóc rời đi.

Lâm Phiên Phiên ghé vào trước ngực Sở Tường Hùng, trái tim vì một câu “Cô ấy là người phụ nữ của tôi” kia của Sở Tường Hùng mà đập nhanh điên cuồng, hơi thở cũng hơi rối loạn theo.

“Em có khỏe không, không bị dọa chứ?”

Sở Tường Hùng lại tưởng rằng Lâm Phiên Phiên còn bị chuyện quỷ rối của người đồng tính vừa rồi dọa sợ, cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Phiên Phiên.

“Không... sao.”

Lâm Phiên Phiên vội vàng lắc đầu, nói tránh đi: “Anh quen cô gái vừa rồi ư?”

18. Chương 18: Trò Chơi Bao Phòng

Nghe giọng điệu vừa rồi của Sở Tường Hùng, nhất định bọn họ có quen biết nhau.

“Ừ.”

Sở Tường Hùng gật đầu, nhưng rõ ràng anh không muốn nhiều lời về người phụ nữ này, chuyển đề tài nói: “Sao em lại tới đây?”

Lâm Phiên Phiên nhỏ giọng đáp: “Em tới... tìm anh.”

“Tìm anh?”

Sở Tường Hùng hơi kinh ngạc, lập tức sùng sộ lên nói: “Nếu đã chịu tới tìm anh, vì sao lúc đầu em cho anh số điện thoại di động giả?”

Làm anh sau đó cứ mãi đi tìm cô, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, có trời mới biết, mấy ngày nay anh nhớ cô sắp điên rồi.

“Lúc đó em... nhớ lộn.”

Lâm Phiên Phiên nói dối, cô sợ nếu nói cô cố ý đọc sai, thì Sở Tường Hùng nhất định sẽ giận cô.

“Thật sao?”

Sở Tường Hùng hơi không tin, có điều, nếu Lâm Phiên Phiên chịu chủ động tới tìm anh, anh đương nhiên cũng không định nghiến cứu kỷ: “Bỏ đi, tạm tha cho em lần này, đi theo anh, anh giới thiệu bạn bè của anh cho em biết.”

Nói xong, cũng không đợi Lâm Phiên Phiên bằng lòng, bèn kéo cô tới gần một gian phòng bao xa hoa.

Lâm Phiên Phiên đi vào, không khỏi hơi ngơ người.

Bên trong căn phòng bao ánh đèn chớp lóe, âm nhạc như sấm có ba nam ba nữ, trong đó một nam một nữ rõ ràng là Triệu Dân Thường và Lâm Sương Sương.

“Phiên Phiên, sao cậu cũng tới?”

Vừa thấy Lâm Phiên Phiên bị Sở Tường Hùng lôi kéo vào, Lâm Sương Sương vốn dĩ rúc trong ngực Triệu Dân Thường lập tức kinh ngạc.

Triệu Dân Thường cũng không lên tiếng, nhưng vầng trán của anh ta cau lại hơi khó nhận ra, ánh mắt rơi vào bàn tay nhỏ bé bị Sở Tường Hùng gắt gao nắm chặt của Lâm Phiên Phiên, khóe miệng cười tà càng thêm mấy phần lạnh lẽo.

“Sương Sương, thì ra cậu ở đây.”

Lâm Phiên Phiên ngạc nhiên kéo Lâm Sương Sương.

“Mọi người quen nhau?”

Sở Tường Hùng hơi kinh ngạc hỏi.

Không đợi Lâm Phiên Phiên giải thích, Triệu Dân Thường ngồi bắt chéo hai chân trên ghế sofa đã cười tà nói: “Nào chỉ là quen biết, cô ấy chính là vị thư ký trưởng cấp cao nhất trình tiết bảo thủ kia của tôi, vừa mới nhắc tới cô ấy xong, thực sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến nha!”

Sở Tường Hùng vừa nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức lạnh xuống, một tay kéo Lâm Phiên Phiên vào trong lòng, tuyên thệ nói với Triệu Dân Thường: “Tổng giám đốc Triệu, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi không hy vọng cậu dùng từ ngữ như vậy để miêu tả cô ấy, bằng không, tôi sẽ phải trở mặt đó.”

Triệu Dân Thường lại dung từ trình tiết bảo thủ để miêu tả Lâm Phiên Phiên, vậy tức là nói anh ta đã xuống tay với Lâm Phiên Phiên, chỉ là cũng chưa đắc thủ mà thôi, nghĩ vậy, trong lòng Sở Tường Hùng đã bốc hỏa.

Triệu Dân Thường nhếch miệng, bưng rượu khẽ nhấp một ngụm, không nói tiếp nữa.

Thái độ của anh ta như vậy rõ ràng là đang nhượng bộ, điều này làm cho Lâm Phiên Phiên không khỏi kinh ngạc.

Thân là thư ký trưởng cấp cao nhất bên cạnh Triệu Dân Thường, cô ít nhiều cũng hiểu về Triệu Dân Thường, mặc kệ với người trước hay người sau, anh ta đều cao ngạo giống như một đế vương, chưa từng thấy anh ta nhường nhịn chút nào đối với bất kỳ ai.

Nhưng bây giờ anh ta lại nhượng bộ Sở Tường Hùng, không ngờ mặt mũi Sở Tường Hùng lại lớn đến thế?

Lâm Phiên Phiên không khỏi nhìn lại Sở Tường Hùng thêm vài lần, cảm giác mình càng ngày càng nhìn không thấu anh.

Lúc này, Sở Tường Hùng chỉ vào hai người đàn ông trẻ tuổi khác trong phòng bao giới thiệu với Lâm Phiên Phiên: “Hai người bọn họ đều là bạn thân anh chơi cùng từ nhỏ đến lớn, cậu ta là Hứa Thịnh, cậu ta là Mạc Tiên Lâu.”

“Chào mọi người!”

Lâm Phiên Phiên lễ phép chào hỏi, ánh mắt không khỏi nhìn hai người thêm mấy lần, bởi vì thực sự rất tuần tú rất đẹp trai.

“Chào cô, tôi là một bác sĩ, sau này nếu có trận ốm đau to hay nhỏ gì có thể tới tìm tôi, tôi chiết khấu cho cô ba mươi phần trăm nha.”

Hứa Thịnh là kiểu đàn ông có dáng dấp còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ, đeo một cặp kính gọng nhỏ màu bạc, cả người áo trắng, rất nhã nhặn đẹp trai.

“Nào có kiểu chào hỏi như cậu vậy, lần đầu tiên gặp mặt đã nói bệnh tật gì chứ, đúng là nhàm chán, chị dâu đừng để ý đến cậu ta, tên nhóc này gặp ai cũng nói mấy câu này, chị chớ để bụng.”

Mạc Tiên Lâu tức giận thương cho Hứa Thịnh một hạt dẻ.

Anh ta có làn da màu đồng cổ khỏe mạnh, khuôn mặt anh tuấn, khá là đẹp trai, nhưng lời nói lại chỉ thấy vẻ cà lơ phất phơ, mới gặp đã gọi Lâm Phiên Phiên là chị dâu.

Mặt Lâm Phiên Phiên không khỏi nóng lên vì bị hắt gọi, chỉ đành lúng túng một hồi gật đầu đáp lại.

Sau đó, tất cả ngồi xuống, cùng nhau hát mấy bài, lại uống vài chén rượu, bắt đầu chơi bài.

“Các vị, chúng ta muốn chơi thì nên chơi đặc biệt chút, thắng thua tiền bạc gì đó thật vô vị.”

Mạc Tiên Lầu nhảy cẫng lên nói: “Chi bằng chúng ta chơi cỏi quần áo, người nào thua thì bạn gái bên người người đó phải cỏi một cái, mọi người có chịu không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương lập tức thay đổi.

Hai cô gái xinh đẹp còn lại ở cạnh Mạc Tiên Lầu và Hứa Thịnh chỉ che miệng cười trộm, các cô vốn là cô gái tiếp khách trong quán, khách thích chơi thế nào các cô cũng sẽ theo, hướng hồ trò chơi còn quá mức hơn chuyện chơi bài cỏi quần áo này các cô cũng chơi rồi, đâu sợ gì chứ.

“Tôi không có ý kiến.”

Hứa Thịnh nhún nhún vai nói, tuy nói anh ta là thiên sứ áo trắng, trị bệnh cứu người, nhưng điều này chỉ giới hạn ở ban ngày, đến buổi tối anh ta chính là anh ta, mọi chuyện đều tùy theo ý mình.

“Tôi tán thành.”

Triệu Dân Thường lại khẽ mỉm cười liếc Lâm Phiên Phiên đang tái mặt.

Cuối cùng chỉ thừa lại Sở Tường Hùng còn chưa tỏ thái độ gì.

19. Chương 19: Điên Cuồng Trong Xe (1)

“Vô vị!”

Sở Tường Hùng lạnh nhìn Mạc Tiên Lầu - kẻ đầu tiên đưa ra quỷ kế này, ôm chặt eo của Lâm Phiên Phiên, đứng lên thân nhiên nói: “Mọi người chơi thì tự chơi đi, tôi không tiếp tục nữa, đi trước đây.”

Nói xong, nghiêm nhiên bế Lâm Phiên Phiên đi về phía ghế sofa chỗ cửa phòng.

“Này, Sở Tường Hùng, anh có cần nhỏ mọn như vậy không, chẳng lẽ lần này anh muốn làm thật?”

Mạc Tiên Lầu khiếp sợ nhìn Sở Tường Hùng, ánh mắt dừng trên người Lâm Phiên Phiên, trong lòng không thể thừa nhận, Lâm Phiên Phiên hoàn toàn không giống như người con gái mà hàng ngày anh thấy, trên người cô có khí chất thuần khiết khiến bạn không nỡ khinh nhờn.

Sở Tường Hùng căn bản không để ý đến tiếng gọi của Mạc Tiên Lầu, mở cửa rồi cùng Lâm Phiên Phiên đi ra ngoài.

Ý cười trên khóe miệng Hứa Thịnh lại càng sâu hơn, xem ra Sở Tường Hùng này muốn làm thật.

Sắc mặt của Triệu Dân Thường lại càng lạnh hơn, nhìn Lâm Phiên Phiên kiên quyết cự tuyệt mình nhưng lại ngoan ngoãn dựa vào lòng Sở Tường Hùng, trong lòng hắt hủi như nổi lên một ngọn lửa, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào.

Lâm Phiên Phiên theo Sở Tường Hùng rời khỏi ghế, nhưng trong lòng lại lo lắng cho Lâm Sương Sương, kéo kéo áo của Sở Tường Hùng, lo lắng hỏi: “Bọn họ thật sự sẽ chơi bài thoát ỷ sao? Bạn em còn ở trong đó.”

Sở Tường Hùng tất nhiên biết người bạn mà cô nhắc là Lâm Sương Sương: “Yên tâm đi, chỉ cần bạn của em không chịu, Triệu Dân Thường sẽ không miễn cưỡng cô ấy đâu, đây là phong cách từ trước tới nay của hắn.”

Tuy rằng anh và Triệu Dân Thường cũng không phải quá quen biết, cũng chỉ là bởi vì mở rộng dự án lần này mà gặp gỡ mấy lần, nhưng sự kiêu ngạo trong con người hắn đã ăn sâu vào xương cốt, hắn thích nhất người khác cam tâm tình nguyện, chứ tuyệt đối không cưỡng ép.

“Nói thế cũng đúng.”

Lâm Phiên Phiên đồng ý gật đầu.

“Bây giờ em muốn đi đâu? ”

Ra khỏi câu lạc bộ ASN, Sở Tường Hùng kéo cô lên xe.

“Đi đâu cũng được, nói chung là em không muốn về nhà.”

Nghĩ tới xung quanh nhà đều là tiếng hoan ái kinh tởm của Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh, cô đã thấy buồn nôn.

Sở Tường Hùng vừa nghe khẽ nhíu mày, vươn cánh tay dài kéo Lâm Phiên Phiên từ chỗ ngồi kế bên ngồi lên đùi hắn, bộ ngực săn chắc ép sát lấy lưng của cô, cúi đầu cắn nhẹ vào vành tai, ôn nhu nói: “Thế thì đến nhà anh, được không?”

Lâm Phiên Phiên bị hắn cắn run lên cùng lời mời với ngữ điệu đầy sự mờ ám, nhất thời tai cô đỏ lên, nhưng vẫn ngượng ngùng gật đầu, ừ nhẹ một tiếng.

Cô lại không biết rằng cái gật đầu dịu dàng của cô yết hầu của hắn căng lên, thân dưới lập tức chặt cứng, hướng khuôn mặt bé nhỏ của cô lại, nhìn đôi môi kiều diễm của cô rồi hôn mạnh bạo, đem tất cả sự nhớ nhung và giày vò mấy hôm nay thỏa sức đặt vào nụ hôn này.

“Ừm...”

Cô bị Sở Tường Hùng ngang nhiên hôn, hôn đến mức toàn thân nhũn ra sà vào ngực anh, đến lúc không thể thở nổi anh mới buông ra.

“Bên ngoài nhiều người...”

Lâm Phiên Phiên đỏ mặt thở hổn hển.

Sở Tường Hùng cười sáng khoái một tiếng: “Được, chúng ta đến chỗ ít người.”

Nói xong liền khởi động xe rú lên một tiếng rồi đi.

Lâm Phiên Phiên đứng dậy muốn anh chuyển tâm lái xe, tay trái anh cầm vô lăng, tay phải ấn cô ngồi lại đùi anh: “Đừng nhúc nhích, cứ ngồi như vậy đi.”

“Không được, như vậy sẽ phiền anh lái xe.”

Lâm Phiên Phiên làm khó dễ.

Sở Tường Hùng nhướn môi khẽ cười: “Anh nói được là được, em ngồi im là được rồi, đúng rồi, em biết lái xe không?”

“Không biết.”

Lâm Phiên Phiên lắc đầu, cô không có xe thì đương nhiên không học lái rồi.

“Thế anh dạy em.”

Sở Tường Hùng kéo tay cô đặt vào vô lăng rồi cẩn thận dạy cô.

Lái xe cũng không khó, với một vài lần chỉ bảo của anh, cô đã hiểu khá quát, ngồi trên đùi anh, hai tay đặt trên vô lăng, vui vẻ như một đứa trẻ được cho kẹo.

Nhìn cô cười tươi như hoa, Sở Tường Hùng cũng không khỏi vui mừng.

Với tư thế của hai người, Sở Tường Hùng vừa cúi đầu liền nhìn thấy đôi “bồng đào” săn chắc trắng như tuyết dưới cổ áo của cô hở ra rung lắc theo xe, tức khắc cái dục vọng không dễ đè ép xuống khi nãy lại xông lên đỉnh đầu, tay phải luồn vào trong cổ áo cô nắm lấy thứ tròn trịa bên trong, thích thú nắn bóp.

“A...”

Đang mãi học lái xe thì cô bị hành động đột ngột của anh làm cho hoảng sợ kêu lên, nhanh chóng nói: “Anh làm gì thế, đang lái xe mà, như vậy rất nguy hiểm...”

20. Chương 20: Điên Cuồng Trong Xe (2)

Sở Tường Hùng không chịu nghe: “Để anh sờ, mấy ngày nay anh nhớ em, rất nhớ.”

Lâm Phiên Phiên nghe vậy không khỏi mềm lòng, liền không cự tuyệt nữa, mấy ngày này cô cũng rất nhớ anh.

Nhưng không nghĩ rằng, tay Sở Tường Hùng lại sờ xuống dưới, đi sâu vào váy của cô.

Hai chân của cô kẹp lại, muốn ngăn anh đi vào, nhưng đã muộn, ngón tay của anh đã chạm vào hạt đậu hồng hồng của cô, cho dù cô đã dùng sức kẹp hai chân lại cũng không ngăn nổi động tác gầy của anh.

“Ừm...”

Toàn thân Lâm Phiên Phiên run lên, một tiếng rên nhẹ không tự chủ được phát ra khỏi môi, hai chân theo bản năng dần dần buông ra.

Ngón trỏ của Sở Tường Hùng nhân cơ hội chen vào bên trong cô, sức hút âm áp và mạnh mẽ từ bên trong truyền tới không ngừng khiến cô rung động.

“A... dừng... Chúng ta còn đang trên xe, như vậy sẽ tai nạn mất...” Lâm Phiên Phiên lại kẹp hai chân lần nữa, quay đầu trừng mắt trách anh.

“Dừng sợ, anh sẽ chú ý.” Sở Tường Hùng giảm tốc độ, ngón tay lách vào rồi đảo một vòng.

“Anh... thật là xấu xa...”

Lâm Phiên Phiên quả thực không làm gì được anh, bị anh trêu đùa làm cho môi run run, toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

“Anh muốn vào trong.”

Sở Tường Hùng hôn một đường dài lên cái cổ thon dài của cô, để lại dấu hôn kiều diễm.

“A, không được, vẫn đang lái xe mà...”

Lâm Phiên Phiên hoảng sợ vội vã đứng dậy, định trốn thoát.

Cô lại không biết lần đứng lên này lại vừa lúc chính lại tư thế, Sở Tường Hùng ôm lấy eo cô ấn xuống, dục vọng dâng lên càng trượt vào trong.

“A...”

Lâm Phiên Phiên kêu lên sợ hãi, không dám nhúc nhích lung tung nữa, lại cái cảm giác chết tiệt, lúc này lại chân thật đến vậy.

“A...”

Bị cảm giác âm áp vây quanh, cảm nhận được vô số sức hút dường như cuốn đi linh hồn của anh, anh ngửa đầu, miệng gầm nhẹ thư giãn.

“Thoải mái không?”

Sở Tường Hùng giảm tốc độ, áp chặt thân dưới rung lắc trước sau.

“...”

Lâm Phiên Phiên cắn chặt môi dưới, đỏ mặt không trả lời, đè nén bản thân không phát ra âm thanh.

“Bíp bíp...”

Lúc này, đột nhiên phía sau vang lên một hồi còi chói tai, tốc độ lái xe của Sở Tường Hùng chậm quá, chặn xe phía sau.

Lâm Phiên Phiên hoảng hốt, lại lần nữa muốn bỏ trốn, thật đúng là mắc cỡ.

“Ngoan, đừng nhúc nhích, nhìn anh.”

Sở Tường Hùng một tay ôm lấy Lâm Phiên Phiên, đạp cần ga, xe tăng tốc rú lên một tiếng.

“Tường Hùng, như vậy không được... đợi về đến nhà anh đi... được không...”

Lâm Phiên Phiên vẫn có chút không muốn buông, tiếng hô hoán của hai người bên cạnh và chiếc xe đi qua, tuy nhiên không nhìn thấy tình cảnh trong xe, nhưng cô lại cảm thấy rất kỳ cục, đành phải thả lỏng bản thân.

“Thôi được, cứ vậy đi, anh sẽ không làm gì, em ngoan ngoãn ngồi đó đi, về nhà sẽ xử lý em sau.”

Sở Tường Hùng mỉm cười, nắm chặt tay Lâm Phiên Phiên không buông, tốc độ lái xe tăng nhanh.

“Anh... Sao anh lại hư hỏng như vậy chứ...”

Lâm Phiên Phiên bị hành động vô lại của anh làm cho không biết nên khóc hay nên cười, đành phải ngoan ngoãn áp lại sự khó chịu việc cứ mãi duy trì cái tư thế khó xử với anh.

May là nhà của anh không xa, mười phút sau là đến nơi rồi.

Xe vừa dừng, Lâm Phiên Phiên liền nhảy ra khỏi đùi anh, muốn nhặt lại cái quần nhỏ trên ghế bên mà Sở Tường Hùng vừa vứt xuống, ai biết anh đột nhiên chặn ngang ôm lấy cô, tiếp tục đi vào biệt thự của anh.

Qua một trận triền miên điên cuồng mới tha cho Lâm Phiên Phiên.

Cao trào qua đi, Lâm Phiên Phiên mềm nhũn ghé vào bộ ngực cường tráng của anh, mặt đỏ bừng lấm tấm mồ hôi, môi lại cười hạnh phúc.

Cô lúc này đã sớm ném Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh lên chín tầng mây rồi.

“Đêm nay em thật sự không muốn về nhà sao? Bố mẹ em họ không lo lắng cho em chứ?”

Sở Tường Hùng nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nồn nà của cô.

Lâm Phiên Phiên khẽ cắn môi nghĩ một chút: “Hay là về thôi, nếu không sáng sớm mai bố mẹ không thấy lại lo lắng.”

Bây giờ đã gần hai giờ rồi, nghĩ đến Hoắc Mạnh Lam và Lâm Tinh Tinh cũng đã ngủ rồi.

“Được rồi, nghỉ mười phút nữa rồi anh tiễn em về.”

Sở Tường Hùng ánh mắt không rời xa nhìn Lâm Phiên Phiên.

“Ừm!”

Lâm Phiên Phiên an tâm nhắm mắt lại, chẳng biết tại sao, ở bên Sở Tường Hùng cô đặc biệt an tâm, bên cạnh anh không muốn nghĩ đến điều gì, chỉ muốn ôm anh, tựa vào anh, đem mọi thứ trao cho anh.

Lúc Lâm Phiên Phiên bị Sở Tường Hùng nhẹ nhàng lay tỉnh, cô đã được mặc quần áo ngồi trong xe của anh, còn xe của anh đã dừng ở khu phố nhỏ nơi cô sống.

“Tường Hùng, sao anh biết em sống ở đây?”

Lâm Phiên Phiên không khỏi ngạc nhiên, nhìn lên bộ quần áo đã mặc chỉnh tề trên người, nghĩ đến lúc cô ngủ thì anh đã mặc cho cô, sau đó bế cô lên xe, chuỗi hành động này lại không làm cô tỉnh giấc, có thể thấy anh dịu dàng biết bao.

21. Chương 21: Thu Vào Tâm Mắt

Sở Tường Hùng khẽ cười: “Bốn ngày trước, anh không tìm thấy em là bởi vì em không để lại bất kỳ manh mối nào cho anh, lần này để anh biết em làm việc ở tập đoàn Triệu thị rồi, em nói anh muốn tiếp tục tìm thông tin về em còn khó không?”

Lâm Phiên Phiên trừng mắt: “Anh điều tra em.”

Tay chân của Sở Tường Hùng lại có thể đưa vào tập đoàn Triệu thị, tên trai bao anh cũng có thể lực đẩy chứ?

“Ai kêu em trước đây lừa anh tới, lần này anh sẽ không để em chạy mất nữa!”

Sở Tường Hùng giơ điện thoại trong tay: “Sau này điện thoại không được tắt máy, anh sẽ gọi cho em, không được phép từ chối, nếu không anh sẽ tới nhà em hay công ty của em để tìm.”

Lâm Phiên Phiên nhìn anh không dám tin, không ngờ rằng một người lịch sự như anh lại xấu như vậy, nhưng lúc này, Lâm Phiên Phiên chỉ thấy trong lòng như ăn phải mật ngọt, rất ngọt ngào, bởi vì hành động bình thường của anh nói rằng trong lòng anh chỉ có cô, anh quan tâm cô.

“Vâng, em biết rồi.”

Lâm Phiên Phiên nhẹ gạt đầu rồi mở cửa xe bước xuống, muốn vào khu phố.

Sở Tường Hùng cũng xuống xe, đưa tay ra dùng lực nhẹ kéo tay cô lại, cả người cô đã ngã vào lòng anh, xoay người anh áp cô lên xe, khoe môi cong lên bất mãn nói: “Cứ như vậy đi sao, ít ra cũng để lại một nụ hôn chia tay chứ!”

Nói xong, liền cúi đầu hôn lên môi cô.

“Ôi... Sẽ bị người ta nhìn thấy đó...”

Lâm Phiên Phiên lại lần nữa chân tay luống cuống hoảng sợ, cô lí nhí nói, một hồi vịn vịn muốn đẩy Sở Tường Hùng ra.

Đây là khu nhà ở, người sống ở đây đều biết cô, nếu như có người thấy, nhất định sẽ truyền ra bao nhiêu lời khó nghe.

Cô không biết ngộ nguỵ như vậy lại vô tình khiến dự vọng của anh vọt lên, nhân lúc cô không để ý, anh một tay mở cửa xe, người áp về phía trước, đẩy Lâm Phiên Phiên vào trong xe.

“A... Tường Hùng, anh muốn làm gì?”

Lâm Phiên Phiên lo sợ không phải anh lại muốn tiếp tục “làm” ở đây sao?

“Đừng lo lắng, bây giờ cũng đã ba giờ sáng rồi, không có ai đâu, em yên, thêm lần nữa.”

Sở Tường Hùng ôm cô ngồi dạng lên đùi anh, dự vọng trong mắt anh đủ để dung hòa cô.

Lâm Phiên Phiên không nỡ từ chối anh, hơn nữa cô cũng không thể từ chối được anh, đưa đẩy mãi, hai người lại quấn lấy nhau một hồi lâu.

Xuống xe, hai chân cô mềm nhũn run rẩy, sau khi cẩn thận nhìn xung quanh không có người mới cúi đầu đi vào khu nhà.

Sở Tường Hùng đưa mắt nhìn bóng dáng cô khuất dần mới yên tâm lái xe đi.

Thế nhưng lại không biết hành động của hai người họ lại bị Hoắc Mạnh Lam vẫn luôn đứng bên cửa sổ trên tầng năm nhìn thấy hết.

Kỳ thực trước kia khi Lâm Phiên Phiên giận dữ rời đi, hắn đã nghe thấy động tĩnh, chẳng qua là không ra ngăn cản, bởi vì khi đó hắn đang trong cao trào cùng với Lâm Tinh Tinh, sao nỡ bỏ đi.

Xong việc, hắn mượn cơ tìm Lâm Phiên Phiên, nhưng lại không tìm được.

Đành phải về ôm Lâm Tinh Tinh trong lòng, trong đầu luôn nghĩ xem Lâm Phiên Phiên đi đâu, nên vẫn chưa ngủ được.

Đợi đến ba giờ đột nhiên nghe thấy tiếng xe bên dưới nhà, hắn nhanh chóng nhẹ nhàng đi tới cửa sổ nhìn xung quanh.

Quả nhiên không ngoài dự tính, người trong xe đi ra là Lâm Phiên Phiên, nhưng cùng đi ra lại là một người thanh niên trẻ tuổi, hai người ở ngoài xe không kiêng dè hôn môi kịch liệt, mãi đến khi tròn mắt của Hoắc Mạnh Lam muốn nổ tung.

Có thể không tính điều này, nhìn theo hai người lại vào xe, dùng mũi nghĩ cũng biết chuyện xảy ra sau đó, lúc này Hoắc Mạnh Lam muốn lao xuống ngăn cản.

Nhưng hắn nghĩ lại, Lâm Phiên Phiên ra ngoài hai ba tiếng đồng hồ, trong khoảng thời gian này chỉ sợ cô đã sớm thất thân với tên kia, cho dù lúc này có lao xuống ngăn cản cũng không thể thay đổi được sự thật rằng Lâm Phiên Phiên đã không còn nguyên vẹn nữa.

Mà trong lúc hắn do dự, xe dưới nhà đã bắt đầu rung lắc, không cần phải nói thêm nữa, bên trong đã bắt đầu “khai chiến” rồi.

Lập tức, mười ngón tay của Hoắc Mạnh Lam nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, khuôn mặt lạnh lùng trong một khắc trở nên vô cùng hung ác.

Quả nhiên, Lâm Phiên Phiên đã phản bội hắn!

Hai mươi hai năm giữ thân nhất quyết không cho hắn, lại cho một người đàn ông xa lạ, được, được lắm!

Nhìn chằm chằm chiếc xe đang rung lắc kịch liệt dưới lầu, ánh mắt của Hoắc Mạnh Lam lộ ra tia hung hiểm như dã thú.

Lâm Phiên Phiên nào biết lúc này Hoắc Mạnh Lam vẫn chưa ngủ, hơn nữa còn đang đứng bên cửa sổ và thấy hết tất cả, lột thân thể một mối, Lâm Phiên Phiên đi lên tầng năm, sau đó lấy chìa khóa mở cửa, đi vào nhà!

22. Chương 22: Quả Thực Quá Khít

Trong phòng quả thực rất im ắng, Lâm Phiên Phiên đang đưa tay ra bật đèn, đột nhiên trong bóng tối có một bóng người nhào ra, một tay ôm chặt lấy người, một tay bịt lấy miệng Lâm Phiên Phiên, sau đó kéo Lâm Phiên Phiên vào trong phòng ngủ, chân phải của hắn đạp vào cửa làm cửa bị khóa trái.

“A...”

Lâm Phiên Phiên sợ hãi kêu lên, cô ra sức vùng vẫy, giãy giụa.

Mặc dù cô không nhìn rõ mặt của hắn, nhưng cô và Hoắc Mạnh Lam đã yêu nhau bốn năm, mùi vị trên người hắn đối với cô đã quá quen thuộc rồi, đúng là quá quen thuộc. Nghĩ đến những hành động thú tính trong thời gian này của Hoắc Mạnh Lam, Lâm Phiên Phiên trong lòng hoảng sợ vô cùng.

“Tiện nhân, dám ngoại tình sau lưng tôi, cô không phải luôn giữ gìn, luôn trong trắng sao, hóa ra tất cả đều là lừa đảo, lừa đảo...”

Hoắc Mạnh Lam hạ giọng, lời nói của hắn khiến người khác phải sởn tóc gáy.

Hắn đẩy Lâm Phiên Phiên xuống giường, khóa chặt môi Lâm Phiên Phiên, sau đó hắn cúi thấp lưng, trói hai tay Lâm Phiên Phiên phía sau, bàn tay thúc mạnh dúi vào “phần dưới” của Lâm Phiên Phiên, không một chút dịu dàng.

“Ừ ừ...”

Lâm Phiên Phiên lại ra sức giãy giụa, khoảng khắc này, cô vô cùng sợ hãi, Hoắc Mạnh Lam đã điên cuồng đến cùng rồi.

“Trường Hùng, cứu em, Trường Hùng, cứu em...” Lâm Phiên Phiên than khóc kêu gào trong lòng.

“Tiện nhân, đã ướt như vậy rồi, trong xe chắc là sương lắm, tiện nhân đáng chết...”

Bàn tay của Hoắc Mạnh Lam lần mò vào trong váy của Lâm Phiên Phiên, nơi hần sờ đến toàn là một vùng ẩm ướt, một tay lão luyện như hần mà lại không hề biết đó là dấu vết sau khi làm tình sao? Tức khắc, lại càng tức giận căm phẫn.

Lúc này trong phòng không hề bật đèn, trong đêm khuya thanh vắng toàn là một màu đen như mực, Hoắc Mạnh Lam căn bản không nhìn rõ được sự huyền bí của cơ thể Lâm Phiên Phiên đang bị hần đè trên giường, nhưng lúc này, dục vọng trong hần dâng trào đến cực điểm khi trói Lâm Phiên Phiên, đè lên người Lâm Phiên Phiên.

Rõ ràng Hoắc Mạnh Lam biết Lâm Phiên Phiên vừa mới làm tình với người đàn ông khác, nhưng nghĩ đến điểm này, người biến thái như hần lại càng phấn khởi.

Không do dự, Hoắc Mạnh Lam cầm chặt lấy hai chân của Lâm Phiên Phiên, vạch mạnh hai chân của cô sang hai bên.

“Á, đừng...”

Hoắc Mạnh Lam đút vào quá mạnh khiến toàn thân Lâm Phiên Phiên cứng đờ, hai mắt mở to, nhìn lên là một màn tầm tối không có lối thoát, hai dòng nước mắt tuột vọng trượt xuống khóe mắt.

Trong khoảnh khắc này, trong tâm trí của Lâm Phiên Phiên toàn là hình ảnh của Trường Hùng, lúc này cô chỉ muốn chết.

“Á!”

Hoắc Mạnh Lam giọng khàn đặc hét lên, những gân xanh nổi lên đang giựt giựt, hai thân thể hòa quyện. Lâm Phiên Phiên cảm nhận thấy người hần đang run bần bật, suýt nữa thì xuất tinh.

Bởi vì, Lâm Phiên Phiên quả thực quá chặt, quá khít, bên trong giống như có hàng trăm hàng nghìn cái miệng, một khi đã đi sâu vào bên trong thì tê dại đến đến điên cuồng, linh hồn như bị hút mất.

Hoắc Mạnh Lam đã từng thấy web người lớn, gặp người thật, trên thế gian này có một loại phụ nữ có thể khiến đàn ông si mê điên cuồng, cho dù trước đây người đàn ông có oai hùng hùng hực sinh lực, có thể chiến đến một canh giờ, thì khi gặp người phụ nữ ấy, đến ba phút cũng khó mà trụ nổi.

Trước đây hần còn không tin, nhưng hiện giờ đã tin rồi, tin tuyệt đối.

Hần vội vàng rút ra khỏi chỗ đó, hần khẳng định, nếu lại một lần nữa để lộ ra thì thật mất mặt.

Thân là nam nhi, hơn nữa hần lại là một tay lão luyện không chịu thua bao giờ, hần nhất định không bỏ qua.

Hoắc Mạnh Lam trong tiềm thức cũng sợ Lâm Phiên Phiên sẽ coi thường hần, lấy hần ra so sánh với người đàn ông trong xe kia.

“Cốc, cốc, cốc, chị ơi, chị, mở cửa, mở cửa cho em...”

Lúc này Hoắc Mạnh Lam đang dự định nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh hơi thở của mình rồi lại tiếp tục thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa liên tục của Lâm Tinh Tinh.

“Chết tiệt!”

Hoắc Mạnh Lam bực tức trong lòng, Lâm Tinh Tinh lại đến làm hỏng việc tốt, gõ cửa liên tục, nhờ như làm kinh động ông bà Lâm đến phát hiện ra anh đang cưỡng bức Lâm Phiên Phiên thì lại càng rắc rối.

Hoắc Mạnh Lam uy hiếp Lâm Phiên Phiên: “Việc hôm nay tốt nhất cô không nên tiết lộ ra bên ngoài, nếu có biết, tôi vốn dĩ là chồng sắp cưới của cô, cùng cô làm tình là lẽ đương nhiên, cô nói ra cũng không có ai tin cô đâu.”

Nói xong, hắn cởi trói cho Lâm Phiên Phiên, kéo chân đắp vào bộ dạng nhếch nhác của Lâm Phiên Phiên rồi vội vàng mở cửa.

“Anh rể, hóa ra anh thực sự ở đây, các người....”

Lâm Tinh Tinh đứng bên ngoài nhìn thấy Hoắc Mạnh Lam ra mở cửa, vẻ mặt tức giận.

23. Chương 23: Tất Cả Đầu Là Tiện Nhân

Lâm Tinh Tinh vừa mới tỉnh dậy không thấy Hoắc Mạnh Lam bên cạnh mình, cô ta lập tức nhảy xuống giường đi tìm hắn, tìm trong nhà vệ sinh cũng không tìm thấy, Lâm Tinh Tinh bèn có dự cảm không lành, lập tức chạy ra phòng ngủ của chị gái Lâm Phiên Phiên gõ ầm lên.

Cô ta thật không ngờ mình đoán đúng.

Chỉ là chưa đợi Lâm Tiêu nói hết câu, Hoắc Mạnh Lam lấy tay bịt miệng cô ta, giống với Lâm Phiên Phiên trước đó, vội vã kéo cô ta vào phòng ngủ. Hắn sợ bỏ lỡ cơ hội tốt một lần nữa, nếu ông bà Lâm ra ngoài sẽ phát hiện hắn từ trước đến giờ hắn luôn ngoại tình với Lâm Tinh Tinh thì hôn nhân của hắn với Lâm Phiên Phiên sẽ chấm dứt.

Đúng vậy, cho dù trong ngay cả khoảnh khắc này, hắn vẫn không bỏ qua cho Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên bị bỏ rơi một mình, cô nằm trên giường run rẩy, hai hàng nước mắt chảy xuống, cô bất động.

Cho dù chỉ là một chút, thì cô đã bị Hoắc Mạnh Lam làm nhục rồi.

“Trường Hùng, em xin lỗi...” Hai môi Lâm Phiên Phiên run lên bần bật, cô thần thờ nói.

“Reng reng!”

Bỗng nhiên điện thoại của Lâm Phiên Phiên vang lên.

Lâm Phiên Phiên vẫn cứ nằm thẫn thờ giống như một người đã chết, lúc này việc gì cô cũng không muốn làm, nếu cái chết có thể rửa sạch nỗi oan nhục này thì cô thà chết còn hơn.

Cô bỗng nghĩ đến những lời nói của Trường Hùng trong xe trước đó, cuộc điện thoại này nhất định là của Trường Hùng gọi đến.

Lâm Phiên Phiên vội vàng bò dậy mở điện thoại, quả thực là số lạ.

“Alo...”

“Em yêu, sao lâu bắt máy vậy, em đang ngủ à, có phải anh đang làm phiên gác ngủ của em?”

Quả thực giọng nói trong điện thoại là giọng nói của Trường Hùng.

“...”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, Lâm Phiên Phiên vội vàng bịt miệng lại, cô sợ, sợ không kìm được nước mắt, sợ Trường Hùng nghe thấy tiếng cô khóc.

“Em yêu, sao em không nói gì?”

Sở Trường Hùng lo lắng hỏi.

Anh lại không hề biết hai từ “Em yêu” ầm ập ấy đã làm cho trái tim của Lâm Phiên Phiên như vỡ tan, cô nén lại sự xúc động, cố hạ giọng: “Em... đã ngủ rồi”.

“Anh còn cho rằng em sẽ xúc động khi nghe thấy giọng anh chứ, không ngờ em lại ngủ sớm như thế, vậy thì em ngủ đi, anh tắt máy đây. Đúng rồi, mai anh đưa em đi làm nhé.”

“Không... không cần đâu”.

Lâm Phiên Phiên một mực từ chối, bây giờ cô không dám gặp Tường Hùng, cũng không có mặt mũi nào gặp anh.

“Ngoan, hẹn mai gặp lại, em ngủ đi.”

Sở Tường Hùng sợ làm phiền giấc ngủ của Lâm Phiên Phiên, nhẹ nhàng nói xong bèn tắt máy.

Nghe thấy tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, Lâm Phiên Phiên cuối cùng nhịn không nổi khóc ra thành tiếng.

Thật không ngờ, ngay lúc này lại nghe thấy tiếng thở của Lâm Tinh Tinh phát ra từ phòng bên cạnh.

Vì Hoắc Mạnh Lam kéo Lâm Tinh Tinh về phòng, đến một câu cũng không nói bèn xoay người của Lâm Tinh Tinh, từ đằng sau mãnh liệt cho vào, không có bất kì màn dạo đầu nào đã điên cuồng lao đến.

Trong lòng hấn hận Lâm Tinh Tinh làm hỏng chuyện tốt của hấn với Lâm Phiên Phiên, càng tức giận bản thân suýt nữa bại trận khi đang cùng Lâm Phiên Phiên làm chuyện đó, lúc này hấn cần gấp một người phụ nữ để chứng minh sự oai hùng mãnh liệt như trước kia của mình.

Lâm Tinh Tinh đứng lúc chạm vào “đầu súng” của hấn.

Lâm Phiên Phiên ôm chặt lấy đầu, nhưng tiếng ồn đó vẫn cứ vang vách vang bên tai, cô thực sự chịu không nổi, cô bò xuống giường rồi xông vào nhà vệ sinh, dùng nước nóng rửa sạch tất cả những thứ dơ bẩn của Hoắc Mạnh Lam trên người cô một cách điên cuồng.

Cô phải rửa, rửa sạch tất cả những vết tích của hấn ta còn lưu lại trên thân thể cô.

Bên phòng bên, mặc dù Hoắc Mạnh Lam đang cùng với Lâm Tinh Tinh cưỡi ngựa nhưng lại không có cảm giác hưng phấn giống như trước đó, hấn không thể không thừa nhận rằng, Lâm Tinh Tinh không khít như Lâm Phiên Phiên, khít đến nỗi làm người ta điên dại.

“Kẹp khít hai chân vào cho anh!”

Hoắc Mạnh Lam tép mạnh vào cặp mông trắng nõn nà của Lâm Tinh Tinh, phần eo của hấn càng ngày càng đập mạnh vào người của Lâm Tinh Tinh một cách điên cuồng.

“Đau... Em đau, anh rồ...”

Hoắc Mạnh Lam thô bạo khiến Lâm Tinh Tinh đau đến nỗi nước mắt chảy giàn giụa.

“Tiện nhân, đều là tiện nhân!”

Hoắc Mạnh Lam không thèm để ý, một tay bịt lấy miệng của cô ta tránh phát ra tiếng, một tay đánh ten tép vào bờ mông căng tròn, nõn nà.

Đến cuối cùng, từ trên đùi của Lâm Tinh Tinh có máu chảy xuống, chảy xuống bắp chân rồi chảy xuống nền nhà, nhưng Hoắc Mạnh Lam vẫn cứ điên cuồng quất tới tấp, lao về đích.

“A a...”

Lâm Tinh Tinh ngẩng đầu ra sức cựa quậy, hôm nay anh rồ của cô ta giống như một con thú dữ vậy, cô ta sợ hãi, mong có người đến cứu.

Hoắc Mạnh Lam làm đủ nửa canh giờ cho đến khi Lâm Tinh Tinh ngất lịm đi rồi mới dừng lại.

Hấn vui mừng khi thấy bản thân vẫn hùng hực, uy phong như trước nhưng lại giận dữ, giận dữ vì Lâm Phiên Phiên hấp dẫn như vậy nhưng lại không chiếm được lần đầu tiên của cô.

24. Chương 24: Minh Chứng Của Tình Yêu

Đêm nay, Lâm Phiên Phiên không dám trở về phòng ngủ của mình, cô cứ thế đứng dưới vòi hoa sen trong phòng tắm liền hai, ba tiếng đồng hồ. Sáu giờ sáng, cô lại sửa soạn đi làm, lần đầu tiên cô ngồi xe bus đi làm vào buổi sáng sớm như vậy.

Cô sợ đi muộn sẽ gặp phải Hoắc Mạnh Lam, càng sợ sẽ gặp Sở Tường Hùng đứng dưới lầu đón cô đi làm.

Một là cô không muốn gặp, lí do khác là cô không còn mặt mũi gặp họ.

Với những gì cô đã làm ra, cô chỉ có thể trốn tránh họ mà thôi.

Cô ngồi thẩn thờ trong một quán trà gần công ty hơn một tiếng đồng hồ rồi nhìn dòng người đang tấp nập vội vàng bước vào cửa công ty, Lâm Phiên Phiên mới bắt giác đứng dậy đi làm.

Ngẩn ngơ ngồi trong văn phòng thư kí trưởng của mình, đầu óc Lâm Phiên Phiên trống rỗng, làm công việc nào cũng không chú tâm.

“Phiên Phiên!”

Lúc này, Lâm Sương Sương tiến đến với vẻ mặt lạnh.

Trên người mặc một chiếc váy màu trắng tinh khôi, trang điểm nhẹ đôi má hồng dễ thương nhưng thiếu đi sự điệu đà trong trang phục công sở bình thường cô hay mặc, trông vẫn thanh tú xinh đẹp, thuần khiết khiến lòng người lay động.

“Sương Sương, là cậu sao?”

Lâm Phiên Phiên ngẩng đầu, gượng cười đồng thời nhú mào: “Sương Sương, sao cậu không mặc đồng phục, quý tộc của công ty cậu quên rồi sao?”

Tập đoàn Triệu thị là một tập đoàn vô cùng lớn trong nước, chế độ quản lí so với công ty bình thường khác tất nhiên sẽ nghiêm ngặt hơn rất nhiều, hơn nữa đây lại là yêu cầu cơ bản của công ty.

Lâm Sương Sương lắc nhẹ đầu, nở một nụ cười, nói: “Tổ tất nhiên không quên, mặc gì giờ không quan trọng nữa, đây là đơn từ chức của tớ, mong cậu phê duyệt!”

Vừa nói dứt, Sương Sương liền để đơn từ chức trên bàn làm việc của Lâm Phiên Phiên.

Lâm Sương Sương là thư kí tổng giám đốc, Lâm Phiên Phiên là thư kí trưởng của tổng giám đốc, tất nhiên đơn từ chức này phải đợi sự phê chuẩn của Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên kinh ngạc, không tin nhìn chằm chằm vào Lâm Sương Sương: “Rốt cuộc có chuyện gì, không phải đang làm việc tốt hay sao, sao lại từ chức?”

Sương Sương không phải thích Triệu Dân Thường sao, thậm chí vì hắn mà không tiếc chia tay với Hàn Phiêu, nhưng bây giờ cô ấy lại từ chức, không phải là muốn rời xa Triệu Dân Thường sao? Lâm Phiên Phiên thực sự đoán không ra trong lòng cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Vì...”

Lâm Sương Sương rưng rưng, bỗng nhiên nhào vòng Lâm Phiên Phiên khóc to: “Hắn không phải là người, không phải là người huhu...”

Lâm Phiên Phiên khựng lại, lập tức cô nhớ lại lúc cô và Sở Tường Hùng rời khỏi bar FLub ASN, Triệu Dân Thường, Hứa Thịnh, Mạc Tiên Lầu nói sẽ chơi bài cời quần áo, lẽ nào...

“Sương Sương, lẽ nào tối hôm qua Triệu Dân Thường ép cậu cời quần áo, hắn và họ lấy cậu làm vật đánh cược?”

Lâm Phiên Phiên nóng lòng hỏi.

“Ừm”.

Lâm Sương Sương đau lòng gật đầu.

Lâm Phiên Phiên thẳng thốt, ngày hôm đó cô thấy nóng lòng không an tâm về Sương Sương, nhưng Tường Hùng nói một người kiêu ngạo như Triệu Dân Thường sẽ không ép buộc một người phụ nữ, vậy tại sao cuối cùng kết quả như vậy.

“Xin lỗi, Sương Sương, tớ xin lỗi, đều do tớ không tốt, ngày hôm đó đáng nhẽ tớ không nên bỏ lại cậu một mình, là tớ không tốt, tớ chónóng mặt...”

Lâm Phiên Phiên hối hận, những lời nói của Sương Sương như một đòn giáng xuống.

“Không, không liên quan đến cậu”.

Lâm Sương Sương vội vã ôm lấy Lâm Phiên Phiên, hai hàng nước mắt chảy như mưa, giải thích: “Là do tớ, tớ biết rõ hậu quả như thế nào rồi nhưng vẫn làm, anh ấy không ép, là tớ muốn biết trong lòng anh ấy rốt cuộc có quan tâm tớ hay không, vì vậy tớ mới cởi, tưởng rằng anh ấy không nỡ, nhưng anh ấy... thờ ơ không chút động lòng, khi nhìn tớ cởi quần áo trước mặt người đàn ông khác, chỉ còn lại... Tớ thực sự không có mặt mũi nói tiếp, Phiên Phiên để tớ đi đi, tớ không muốn ở lại tập đoàn Triệu thị nữa.”

Nhớ lại đêm qua, Sương Sương chỉ muốn chết, Triệu Dân Thường mỗi một lần lật bài thua là cô ấy lại phải cởi từng thứ một, cuối cùng chỉ còn lại chiếc quần lót, đến áo lót cũng bị cởi hết.

Đến cái nhả mảy Triệu Dân Thường cũng không có, để cơ thể cô lộ trần trước mặt hai người đàn ông kia.

Lúc đó, Sương Sương hận Triệu Dân Thường thấu xương, càng hận bản thân hơn.

Sau khi trở về, cô thức trắng một đêm, trái tim cô đối với Triệu Dân Thường đã chết rồi.

Người đàn ông như vậy không xứng đáng để cô hi sinh.

Lâm Phiên Phiên ôm lấy Lâm Sương Sương, hai người cùng khóc, hôm qua là ngày Sương Sương bị ức hiếp, Lâm Phiên Phiên cũng vậy.

Cuối cùng, Lâm Phiên Phiên không giữ lại Lâm Sương Sương nữa liền dứt khoát kí phê chuẩn đơn từ chức rồi trả cho Sương Sương một mức lương tốt, để cô ấy xuống phòng tài vụ lấy lương, sau đó có thể rời khỏi công ty.

Thật không ngờ, bộ phận tài vụ lại muốn tổng giám đốc tận tay kí xác nhận rồi mới phát lương, nguyên nhân tất nhiên là do Lâm Sương Sương là thư kí riêng của tổng giám đốc, không có tổng giám đốc gật đầu, họ đâu dám thả người phát lương.

Sau khi Lâm Phiên Phiên biết sự việc, liền nói với Lâm Sương Sương: “Sương Sương, cậu đợi tớ ở văn phòng, tớ đi tìm tổng giám đốc kí cho cậu”.

25. Chương 25: Mềm Lòng

“Ừ, cảm ơn cậu Phiên Phiên!”

Lâm Sương Sương cảm kích nhìn Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên an ủi vỗ bả vai Lâm Sương Sương, rồi đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Triệu Dân Thường đang vui đầu phê duyệt bản kế hoạch công việc sắp tới.

“Tổng giám đốc, đây là đơn từ chức của Sương Sương, mong giám đốc phê duyệt ạ!”

Hai tay Lâm Phiên Phiên cầm đơn từ chức đặt trên bàn làm việc tổng giám đốc, sau đó khẽ lùi về phía sau ba bước, quả thực bây giờ cô hơi sợ người đàn ông này.

Triệu Dân Thường khẽ hừm một tiếng, ngẩng mặt lên nhìn Lâm Phiên Phiên, đôi mắt khẽ nhăn lại, nói: “Cô ta muốn từ chức? Lý do là gì vậy, chê lương thấp sao?”

Lâm Phiên Phiên nghe xong không khỏi tức giận, đến nước này rồi mà hắn còn không biết lỗi sao, Lâm Phiên Phiên trả lời theo bản năng: “Tổng giám đốc, anh hẳn biết rõ lý do Sương Sương muốn từ chức hơn bất cứ ai, nếu như anh không để ý cô ấy, chi bằng thả tự do cho cô ấy đi!”

Triệu Dân Thường nhướn mày, nhìn Lâm Phiên Phiên chằm chằm, lạnh lùng nói: “Cô đang giáo huấn tôi đấy à?”

“Tôi không dám!”

Lâm Phiên Phiên cũng không chịu khuất phục ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Triệu Dân Thường, miệng nói không dám nhưng ý chí không phục trong lời nói lại rõ ràng rành rành...

Triệu Dân Thường khẽ cười rồi bất chợt rời khỏi chỗ ngồi, bước đến trước mặt Lâm Phiên Phiên, ngay lập tức hắn xoay người hung hăng đè Lâm Phiên Phiên xuống bàn làm việc của mình, ánh mắt sắc lạnh nói: “Cô dựa vào cái gì mà giáo huấn tôi, cô bây giờ có tư cách này sao? Không phải cô nói cô phải chung thủy với Hoắc Mạnh Lam - chồng sắp cưới của cô à, thế sao tối qua lại sà vào lòng Sở Tường Hùng? Cô có dám nói bản thân mình không coi trọng thân phận thị trưởng của hắn không? Thì ra, nguyên nhân tôi không thể khiến cô động lòng không phải là vì cô không yêu tiền mà là vì cô yêu quyền hành hơn, tôi đoán có đúng không, cô thư ký cao cấp trong trắng của tôi!”

Lâm Phiên Phiên vốn bị động tác vừa rồi của Triệu Dân Thường làm khó, sợ đến mức giấy giữa một trận, nhưng sau khi nghe về sau Triệu Dân Thường nói, cô sợ đến ngây người, quên cả né tránh, trong nháy mắt gương mặt Triệu Dân Thường đã gần trong gang tấc, ánh mắt lộ ra một tia hoảng sợ không dám tin: “Anh vừa nói gì? Sở Tường Hùng là thị trưởng? Anh ta không phải là...”

Không phải là trai bao thôi sao?

Lâm Phiên Phiên hoàn toàn bị tin tức vừa rồi đả kích, rõ ràng Sở Tường Hùng là trai bao - người cô gọi đêm đó mà, sao lại biến thành thị trưởng mang thân phận cao quý được?

Triệu Dân Thường cười lạnh một tiếng, vùi đầu vào cổ Lâm Phiên Phiên tạo ra những tiếng ma sát đầy ám muội: “Đừng làm bộ trước mặt tôi, bọn đàn bà các cô không yêu tiền thì cũng yêu quyền, không phải đêm qua cô đã phóng đảng vui vẻ với hắn cả đêm rồi sao, hắn có khiến cô thỏa mãn không?”

“Anh... buông tôi ra!”

Lâm Phiên Phiên bị lời nói của hắn làm cho tức điên lên, há miệng cắn vào vai Triệu Dân Thường, thừa dịp Triệu Dân Thường còn đang đau, liền đẩy hắn ra chạy một mạch về phía cửa lớn.

Triệu Dân Thường giữ chặt bả vai bị cắn, không hề đuổi theo Lâm Phiên Phiên, chỉ lạnh lùng nói: “Gọi Lâm Sương Sương tiến đến, để chính miệng cô ta nói với tôi.”

Lâm Phiên Phiên dừng bước, rồi ngay lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Trở lại phòng làm việc của mình, Lâm Sương Sương đang đợi cô.

“Phiên Phiên, giám đốc phê chuẩn chưa?”

Lâm Sương Sương thấp thỏm không yên hỏi cô, giờ phút này đột nhiên cô lại sợ Triệu Dân Thường đã ký đơn phê chuẩn để cô ra đi, thì ra trong đáy lòng cô vẫn không từ bỏ được hắn.

Lâm Phiên Phiên lắc đầu: “Anh ta nói muốn cậu đích thân đi nói với anh ta.”

Lâm Sương Sương vừa nghe xong, không khỏi thở dài một hơi: “Được, để tớ tự nói vậy.”

“Đừng đi, anh ta căn bản không phải con người, nếu cậu đi anh ta nhất định sẽ bắt nạt cậu, quá lắm thì không cần tiền lương nữa, nếu cậu bí quá, tớ có thể cho cậu mượn.”

Lâm Phiên Phiên vội vàng kéo Lâm Sương Sương lại.

Phòng làm việc của tổng giám đốc chính là thế giới của hắn, hắn muốn làm gì thì làm, vừa rồi đối với cô còn không kiêng nể gì như vậy, nếu như Sương Sương đi vào, chỉ sợ là tự đưa dẽ vào miệng cọp thôi.

Lâm Sương Sương lắc đầu: “Cứ để tớ vào, có những chuyện tớ phải nói rõ với anh ấy, cho dù có chia tay, hai bên cũng phải nói rõ ràng, không phải sao?”

Lúc này Lâm Phiên Phiên không biết nói sao, những lời Lâm Sương Sương nói không phải là không có lý, cuối cùng đành miễn cưỡng gật đầu: “Vậy được, đi nhanh về nhanh, nhất định đừng tin anh ta nữa, cũng đừng để anh ta chiếm lợi nữa đây.”

Lâm Sương Sương cảm kích gật đầu: “Biết rồi mà, tớ sẽ có chừng mực.”

Nói xong, cô đạp giày cao gót đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lâm Phiên Phiên bất lực trở về vị trí của mình, đầu óc cô bây giờ càng lúc càng rối, Triệu Dân Thường đột nhiên để lộ thân phận thực sự của Sở Tường Hùng là thị trưởng, thật khiến cô vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, trong lúc nhất thời cô hoàn toàn không thể tiếp nhận nổi.

Nếu như Sở Tường Hùng thật sự chỉ là trai bao, mà cô đã bị Hoắc Mạnh Lam chơi rồi, có lẽ cô còn có thể bên cạnh anh, nhưng bây giờ cô đã biết Sở Tường Hùng là thị trưởng, cô lại thấy mình không xứng với anh!

Càng nghĩ càng thấy buồn, càng nghĩ càng thêm thương tâm, Lâm Phiên Phiên khóa chặt cửa phòng lại, ngồi bệt xuống đất đau khổ khóc thành tiếng.

Ở đầu bên kia, Lâm Sương Sương đã đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, nhưng không thấy Triệu Dân Thường đâu, cô còn đang nghi hoặc, đột nhiên cảm nhận được hơi ấm phía sau, lồng ngực cường tráng vạm vỡ dán vào lưng cô, vươn đôi tay mạnh mẽ ôm cô thật chặt từ phía sau, hơi thở quen thuộc của người đàn ông đó khiến cô không kiềm chế được mà rung động.

26. Chương 26: Yêu Điên Cuồng Trong Phòng Làm Việc

“Sương Sương, hôm nay em đẹp lắm!”

Triệu Dân Thường từ phía sau ôm lấy Lâm Sương Sương một thân váy trắng, bàn tay không an phận đặt lên bộ ngực cao ngất của Sương Sương, cách một lớp quần áo nhẹ nhàng xoa nắn, vật dưới thân hắn từ từ ngóc đầu dậy dề giữa hai bên mông Sương Sương, trêu chọc quẩn quất lấy nhau.

“Anh... anh buông ra, đừng động vào em...”

Lâm Sương Sương bị hắn đùa bỡn khiến cơ thể trở nên mềm nhũn, lập tức có phản ứng, nhưng vừa nghĩ tới dáng vẻ không quan tâm tới hôm qua khi hắn để cho cô cởi hết quần áo trước mặt một người đàn ông khác, rồi hôm nay lại coi như không có chuyện gì xảy ra muốn thân mật với cô, cô nhịn không được bắt đầu nổi cáu.

Không muốn cô nói ra những lời tức giận, Triệu Dân Thường liền buông hai tay, lui về sau một bước, thờ ơ nhún nhún vai, nói: “Được, đây là tự em nói ra, Triệu Dân Thường anh không bao giờ cưỡng ép phụ nữ!”

Nói xong, tao nhã xoay người, đi về phía chiếc ghế tổng giám đốc của hắn ngồi xuống, bắt chéo hai chân, ngả lưng về phía sau, trong đôi mắt không còn một tia thương tiếc, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng nhìn Lâm Sương Sương, nói: “Muốn từ chức đúng không? Không thành vấn đề, thế nhưng, phải đợi đến khi công ty tuyển được người mới thay thế công việc của em, hai người bàn giao công việc cho nhau xong em mới có thể rời đi.”

Nhìn Triệu Dân Thường đột nhiên có dáng vẻ nghiêm túc như vậy, Lâm Sương Sương không khỏi ngăn người trong chốc lát, nghe thấy Triệu Dân Thường lại thực sự đồng ý để cô rời đi, nước mắt lập tức tràn đầy khóe mắt, cô tức đến mức ngón tay phát run chỉ vào Triệu Dân Thường: “Anh... anh anh...”

Anh mấy từ cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Đàn ông đều vô tình như thế sao, lẽ nào hắn không nhìn ra đó chỉ là những lời cô nói trong lúc giận dữ thôi sao? Trong lòng Lâm Sương Sương vừa tức giận vừa lo lắng lại hồi hận.

Nhìn thấy phản ứng của Lâm Sương Sương đúng như trong dự liệu của mình, Triệu Dân Thường mỉm cười, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Em qua đây, anh có quà tặng em.”

“Cái gì?”

Lâm Sương Sương kinh ngạc chớp mắt.

Cô thực sự không thể nào thích ứng được với sự thay đổi đột ngột như vậy của Triệu Dân Thường, thế nhưng khi nhìn đến khuôn mặt tuấn tú tà mị gần như hoàn mỹ này, cô lại giống như bị ma nhập, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại ngoan ngoãn đi tới trước mặt của hắn.

“Ngồi phía trên này.”

Triệu Dân Thường vỗ vỗ vào bàn làm việc trước mặt hắn.

Lâm Sương Sương chần chờ một chút, nhưng vẫn nghe lời ngồi lên.

Bộ dáng lạnh lùng vừa nãy của Triệu Dân Thường thực sự đã hù dọa cô, bây giờ hắn lại vui vẻ hòa nhã đối xử với cô như trước kia, cô thấy mình tốt hơn hết là đừng chọc hắn tức giận thêm nữa.

Nhưng cô không hề hay biết, từng ý nghĩ, từng cử chỉ như vậy chứng tỏ rằng cô đã từ từ bắt đầu khuất phục trước Triệu Dân Thường.

Ý cười nơi khóe miệng của Triệu Dân Thường càng đậm hơn, duỗi hai tay ra, nắm lấy hai mắt cá chân của Lâm Sương Sương, lần lượt để lên hai bên tay vịn của chiếc ghế hắn đang ngồi, trong chốc lát, hai người mặt đối mặt, chỉ có điều Lâm Sương Sương ngồi cao hơn, nên khi cô dang rộng hai chân lại hướng thẳng về phía mặt của Triệu Dân Thường, nếu không phải hôm nay cô mặc một chiếc váy dài rộng rãi, e rằng sớm đã lộ hết cảnh xuân ra ngoài rồi.

“Anh muốn làm gì...”

Tư thế mập mờ này khiến gương mặt của Lâm Sương Sương đỏ bừng lên, thân thể co rụt lại, muốn khép hai chân vào.

“Đừng nhúc nhích!”

Một tay Triệu Dân Thường giữ chặt Lâm Sương Sương, vừa mở ngăn kéo bên cạnh rồi lấy ra một chiếc hộp nhỏ rất đẹp ở bên trong, sau đó đưa cho Lâm Sương Sương, nói: “Mở ra xem đi.”

Lâm Sương Sương nghe lời mở ra, thứ bên trong hộp rõ ràng là một cái lắc chân bạch kim nạm kim cương, vô cùng tinh xảo, vô cùng chói mắt, nhìn màu sắc, chất liệu của nó liền biết đây chắc chắn là đồ đắt tiền có giá hơn ba tỷ.

“Thứ này... tặng cho em sao?”

Khuôn miệng nhỏ nhắn của Lâm Sương Sương bị kinh ngạc tròn thành hình chữ O.

Thế giới này làm gì có người phụ nữ nào không thích kim cương.

“Đương nhiên!”

Triệu Dân Thường cười cười gật đầu, đưa tay lấy chiếc lắc chân bạch kim nạm kim cương trong hộp ra, nhẹ nhàng giúp Lâm Sương Sương đeo lên cổ chân phải của cô, sau đó, nâng chân phải trắng nõn thon dài của Lâm Sương Sương lên, rồi vén chiếc váy trắng che ở phía trên ra, cúi người hôn từng chút từng chút, từ ngón chân hôn đến bắp đùi.

Lâm Sương Sương bị sự dịu dàng của hắn hòa tan, nửa thân trên ngửa về phía sau, bộ ngực nhấp nhô phập phồng, hô hấp cũng ngày càng nặng nề theo từng nụ hôn của Triệu Dân Thường, giờ phút này, cô hoàn toàn không nói ra được chữ “Không” nữa rồi.

Cuối cùng đôi môi Triệu Dân Thường đi tới giữa hai chân Lâm Sương Sương, vừa nhìn, Lâm Sương Sương vậy mà lại mặc một chiếc quần lót chữ T vô cùng gợi cảm, đây đâu phải muốn đến từ chức rồi khỏi hẳn chứ, rõ ràng là muốn đến quyến rũ hẳn mà.

Đã như vậy, hẳn cần gì phải khách khí nữa.

Không chút do dự, Triệu Dân Thường vùi đầu ngậm lấy hạt đậu nhỏ kia, đầu lưỡi linh hoạt khi thì uốn cong, khi thì thẳng tắp, nhanh chóng khiêu khích, liếm láp, va chạm ở bên trong cô.

“A... A...”

Lâm Sương Sương sao có thể chịu được hẳn trêu đùa như vậy, mười ngón tay đan xen vào mái tóc của Triệu Dân Thường, ý muốn ấn đầu Triệu Dân Thường xuống phía dưới thân của cô, hai chân cũng tự nhiên mở rộng ra.

27. Chương 27: Ngoan Ngoãn Nghe Lời

Triệu Dân Thường biết cô đã động tình, một tay kéo khóa quần mình xuống, phóng thích cơn dục vọng điên cuồng của mình ra, sau đó đặt cơ thể Lâm Sương Sương ở phía dưới, để hai chân cô lên thành ghế nhưng cũng không vội tiến vào.

“Muốn không?”

Triệu Dân Thường kéo thắt lưng của Lâm Sương Sương xuống, bàn tay to lớn vôn về bầu ngực đầy đặn của cô, đầu lưỡi linh động như càn tăng thêm nhiệt cho cặp nhũ hoa nhỏ.

“Muốn...”

Lúc này Lâm Sương Sương hoàn toàn ý loạn tình mê rồi, sớm đã quên mục đích mình đến đây rồi.

“Nói xem em có yêu tôi không?”

Hàm răng Triệu Dân Thường nhẹ nhàng khê cắn nhũ hoa nhỏ.

“Em... yêu...”

Cơ thể Lâm Sương Sương run lên, bắt đầu khó chịu mà uốn éo, ngón tay quá nhỏ, bây giờ cô cần một thứ gì đó lớn hơn lấp đầy khoảng trống trong cô, nhưng bàn tay còn lại của Triệu Dân Thường lại nhắc cặp mông của cô lên, hoàn toàn không để cô ngồi xuống.

“Vậy em còn muốn từ chức nữa không?”

Khóe môi tà mị của Triệu Dân Thường giương lên nụ cười tà ác, hai tay càng như châm lửa trên người Lâm Sương Sương.

“Em...”

Bị Triệu Dân Thường nhắc nhở như vậy, trong đầu Lâm Sương Sương như bị kích động, lúc này mới nhớ tới mục đích mình bước vào đây, tuy đầu óc đã tỉnh táo lại nhưng cơ thể lại chìm đắm trong đó mất rồi, lúc ấy cô chỉ muốn ngồi xuống thôi, những cái khác cô chẳng cần nữa: “Em không từ chức nữa, không chối từ chức nữa...”

Lúc này Triệu Dân Thường mới hài lòng mỉm cười, nhưng hẳn vẫn không có ý định buông tha cho Sương Sương, tiếp tục nói: “Vậy sau này anh ở bên người khác, em có giận không?”

“Không giận...”

“Cho dù ở ngay trước mặt em, cũng không giận sao?”

Hôm nay hẳn nhất định phải xử lý dứt khoát một lần để cô gái không chịu nghe lời này ngoan ngoãn phục tùng mới được.

“Vâng...”

“Tốt, thế mới ngoan chứ!”

Triệu Dân Thường cuối cùng cũng thả tay trái đang nâng mông Lâm Sương Sương xuống.

Vốn dĩ cơ thể Lâm Sương Sương đã bình tĩnh lại rồi, hẳn vừa thả tay ra, cô lập tức ngồi xuống, thở phò một tiếng, không sao rồi.

“A...”

Lâm Sương Sương kêu lên một tiếng vô cùng thỏa mãn, cơ thể không nhịn được mà ngã về phía sau, bộ ngực vững chãi như hai ngọn núi run lên một hồi.

Chỉ nhìn thấy * của Triệu Dân Thường nổi lên, đứng dậy đặt Lâm Sương Sương nằm trên bàn làm việc của tổng giám đốc, sau đó đặt hai chân cô lên vai, cúi đầu xuống nhìn con thú đang ra vào cơ thể của Sương Sương, đúng là khiến người ta hồn tiêu phách tán mà...

Nửa giờ sau!

Cuối cùng Lâm Sương Sương cũng bước ra từ phòng của tổng giám đốc.

Lâm Phiên Phiên vẫn đắm chìm trong tin Sở Tường Hùng là thị trưởng thành phố, mãi đến khi Lâm Sương Sương đi vào phòng làm việc của cô, cô mới giật mình lấy lại Tiên Phong.

Vội vã đứng dậy nắm lấy tay Lâm Sương Sương, lo lắng hỏi: “Sương Sương, tổng giám đốc không làm gì cậu chứ? Đơn từ chức của cậu được phê chuẩn chưa?”

“Chưa... Tôi không muốn từ chức nữa..”

Gương mặt ửng hồng của Lâm Sương Sương lập tức hiện lên tia thẹn thùng, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Tim Lâm Phiên Phiên đập mạnh, cô quan sát thật kỹ Sương Sương lúc này, khuôn mặt đỏ ửng như hoa anh đào, dường như trên người còn thoảng thoảng một mùi lạ, đó là mùi sau khi nam nữ quan hệ xong.

“Trời ơi, đừng nói vừa rồi cậu cùng tổng giám đốc... xảy ra chuyện đó rồi nhá?”

Lâm Phiên Phiên kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

“Phiên Phiên, cậu nhỏ giọng một chút.”

Lâm Sương Sương tức giận trợn mắt nói.

Lâm Phiên Phiên nhắm mắt lại, vậy là cô đoán đúng rồi, cô tự vỗ trán mình, hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn mà, cô lắc đầu nói: “Sao cậu không đấu tranh đến cùng chứ, tối qua anh ta đối xử với cậu như thế, cậu vẫn chưa nhìn rõ con người thật của anh ta sao? Cậu còn tiếp tục dây dưa với anh ta rồi người cuối cùng chịu tổn thương cũng chỉ có cậu thôi, Sương Sương của tớ ơi, cậu mau tỉnh lại đi.”

Lâm Sương Sương ngẩng mặt lên, buồn bã nở nụ cười: “Không kịp nữa rồi, tớ đã lún quá sâu rồi, tớ yêu anh ấy, không có anh ấy tớ không sống nổi, cậu có biết vừa nãy ở trong phòng làm việc, đột nhiên anh ấy nói sẽ phê chuẩn để tớ rời đi, trái tim tớ như rơi xuống động băng ngàn năm không, lạnh từ đầu đến chân. Lúc đó, trong lòng tớ chợt dâng lên một cảm giác sợ hãi và hối hận trước nay chưa từng có, cũng trong thời khắc đó tớ mới phát hiện ra, tớ hoàn toàn không muốn xa anh ấy. Thôi, cứ như vậy đi, anh ấy có yêu tớ hay không thì kệ anh ấy, chỉ cần tớ yêu anh ấy là đủ rồi.”

Lâm Phiên Phiên bất lực trở về chỗ ngồi, cô biết, dù cô dùng cách nào đi chăng nữa cũng không thể khuyên Lâm Sương Sương quay đầu lại nữa rồi.

Sương Sương si mê như vậy, còn cô thì sao?

Rõ ràng biết mình và Sở Tường Hùng hoàn toàn không có tương lai, nhưng cô vẫn nhớ anh....

Mang tâm trạng hoảng loạn trải qua tám tiếng làm việc, cuối cùng cũng được tan ca.

Lâm Phiên Phiên cùng Sương Sương đi thang máy xuống lầu, từ xa Lâm Phiên Phiên đã thấy xe của Sở Tường Hùng ở phía dưới.

28. Chương 28: Trốn Ngược Trốn Xuôi

Lâm Phiên Phiên chợt giật mình, cả ngày hôm nay, cô cố ý nhìn điện thoại di động, sợ nhận được điện thoại của anh, không ngờ sáng sớm anh không đón được cô, buổi chiều lại chạy tới công ty của cô.

“Sương Sương, chúng ta đi cửa sau đi!”

Lâm Phiên Phiên vội vàng kéo Lâm Sương Sương trốn sau cây cột.

Lâm Sương Sương nghi hoặc: “Vì sao phải đi cửa sau? Hàn Phiêu còn ở ngoài cửa chờ chúng ta đó.”

“Sao Hàn Phiêu lại tới?”

Lần này đến lượt Lâm Phiên Phiên nghi ngờ, cô toàn tâm toàn ý với Sở Tường Hùng, vốn không để ý đến sự tồn tại của Hàn Phiêu.

“Là tớ hẹn anh ấy tới...”

Lâm Sương Sương cúi đầu nói.

Cô vốn muốn chia tay với Triệu Dân Thường nên đã hẹn Hàn Phiêu tới, cô muốn hỏi liệu anh và cô còn có thể ở bên nhau không. Bây giờ cô đã giảng hòa với Triệu Dân Thường rồi, Hàn Phiêu lại tới thật, cô thật sự không biết nên làm gì.

Lâm Phiên Phiên vừa nhìn dáng vẻ ấy của Lâm Sương Sương, cũng đã nghĩ tới điều đó, không khỏi trách cứ: “Sương Sương, cậu đã chọn Triệu Dân Thường thì không nên mập mờ dây dưa với Hàn Phiêu, anh ấy là một người đàn ông tốt, cậu đừng làm tổn thương anh ấy.”

Lâm Sương Sương vừa nghe, lập tức có chút không vui: “Tớ làm tổn thương anh ấy? Ha ha, người có thể làm anh ấy đau lòng e rằng không phải tớ.”

Người Hàn Phiêu yêu thật sự chính là Lâm Phiên Phiên, chỉ sợ trái tim của anh vĩnh viễn chỉ biết đau vì một mình Lâm Phiên Phiên mà thôi.

Lúc này lòng Lâm Phiên Phiên đang rối như tơ vò, đâu còn tâm tư đoán hàm ý trong lời nói của Lâm Sương Sương, dừng một chút mới nói: “Vậy cậu đi cửa chính đi, tớ đi cửa sau.”

Nói xong, cô vội ra khỏi công ty bằng cửa sau.

Lâm Sương Sương chỉ biết Lâm Phiên Phiên muốn tránh Hoắc Mạnh Lam nên cũng không ngăn cản Lâm Phiên Phiên, xoay người đi về hướng cửa chính.

Chuyện Hoắc Mạnh Lam quá trốn, Lâm Phiên Phiên từng kể với cô, đương nhiên cô không biết người mà Hoắc Mạnh Lam vượt quá giới hạn là Lâm Tinh Tinh - em gái của Lâm Phiên Phiên.

Ra cửa, thấy Hàn Phiêu đang đợi bên ngoài, vẫn dáng vẻ đẹp trai ngời ngời đó khiến bao cô nhân viên văn phòng ngoái đầu nhìn lại.

“Sương Sương, em tìm anh có việc gì không?”

Hàn Phiêu đón Lâm Sương Sương, nhưng ánh mắt vẫn tìm kiếm một bóng hình sau lưng Lâm Sương Sương.

“Không có việc gì thì không thể tìm anh sao, không phải chúng ta đã nói, sau khi chia tay vẫn là bạn bè ư?”

Lâm Sương Sương cười cười, lại nói: “Anh hết nhìn đông tới ngó tây, đang tìm gì vậy?”

Hàn Phiêu ngượng ngùng cười cười: “Sương Sương, em đừng trêu anh, em biết rõ ràng...”

Nói thật, sợ dĩ anh hẹn gặp Lâm Sương Sương, chủ yếu là vì muốn nhìn thấy Lâm Phiên Phiên, đáng tiếc hôm nay Lâm Phiên Phiên lại không tan làm cùng Lâm Sương Sương, khiến anh rất thất vọng.

Nhìn gương mặt hệt hăng của Hàn Phiêu, trong đầu Lâm Sương Sương đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, liền hành động ngay, cô kề sát vào Hàn Phiêu, nói: “Kỳ thực hôm nay em gọi anh tới là muốn nói cho anh biết một tin tức quan trọng: Phiên Phiên và Hoắc Mạnh Lam đang cãi nhau đòi chia tay.”

Hàn Phiêu vừa nghe, kinh hãi: “Vì sao?”

“Bởi vì Hoắc Mạnh Lam phản bội.”

Lâm Sương Sương nói như thật.

“Cái gì, lúc đầu ở trường lại không biết tên khốn kiếp đó là loại người như thế, Lâm Phiên Phiên là một cô gái tốt biết bao nhiêu, thế mà hắn vẫn ra ngoài tìm gái, để xem anh xử hắn thế nào!”

Hàn Phiêu càng nói càng tức, xắn ống tay áo hùng hổ muốn lao vào tập đoàn Triệu thị.

Bởi vì anh biết Hoắc Mạnh Lam đang làm việc ở tập đoàn Triệu thị, đảm nhiệm chức vụ giám đốc.

“Hàn Phiêu, anh bình tĩnh một chút.”

Lâm Sương Sương vội kéo anh lại: “Sao anh vẫn không hiểu, em cho anh biết tin này là để cho anh cơ hội, vừa này để tránh Hoắc Mạnh Lam, Phiên Phiên đã một mình đi ra cửa sau của công ty, anh nhanh đi tìm cô ấy đi, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để anh ra tay.”

Tuy mấy năm nay người Hàn Phiêu thực sự yêu không phải cô, nhưng vẫn đối xử rất tốt với cô, với lại là do cô ngoại tình với Triệu Dân Thường trước nên trong lòng cô vẫn cảm thấy mắc nợ Hàn Phiêu, ngày hôm nay coi như cô trả lại cho anh.

Quả nhiên, Hàn Phiêu vừa nghe xong, từ phần nộ đã biến thành mừng rỡ, anh đã chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội. Hàn Phiêu kích động nắm chặt tay Lâm Sương Sương, cảm kích nói: “Cám ơn em, Sương Sương, nếu thành công, anh nhất định sẽ trả ơn em.”

Nói xong, anh chạy về phía cửa sau của tập đoàn Triệu thị nhanh như một cơn gió.

Ở bên kia, sau khi Lâm Phiên Phiên chia tay với Lâm Sương Sương, cô một mình đi về phía cửa sau, ai ngờ, khi cô mở cửa sau, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Sở Tường Hùng mặc trang phục thoải mái, nghiêng người dựa vào khung cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim của Lâm Phiên Phiên chợt lỡ mất nửa nhịp, vẻ mặt không dám tin nhìn Sở Tường Hùng đột nhiên xuất hiện ngoài cửa.

29. Chương 29: Hai Chàng Trai Giành Một Cô Gái

“Anh... sao anh lại ở đây?”

Mới này rõ ràng cô thấy xe của anh đậu ở ngoài cửa chính, sao anh lại đứng ở cửa sau?

Đôi mắt đen nhánh nghiêm túc của Sở Tường Hùng nhìn chằm chằm Lâm Phiên Phiên, trong giọng nói lộ ra vẻ thương cảm: “Em đang tránh anh, vì sao? Không phải tối qua chúng ta vẫn đang rất tốt đẹp sao?”

Từ sáng sớm, khi Lâm Phiên Phiên không xuất hiện ở dưới lầu để anh đón cô đi làm, sau đó điện thoại tắt máy cả ngày, anh biết rõ Lâm Phiên Phiên cố ý tránh anh, vì vậy, đến lúc tan làm, anh cố ý đậu xe ở cửa chính, bản thân lại tới cửa sau chờ.

Nếu Lâm Phiên Phiên thực sự xuất hiện ở cửa sau, vậy chứng minh cô thực sự đang né tránh anh.

Đối mặt với Sở Tường Hùng đang đau lòng chất vấn mình như vậy, đặc biệt khi nghe anh nhắc tới đêm qua khiến cô nghĩ tới khoảnh khắc Hoắc Mạnh Lam đối xử tàn nhẫn với cô, trái tim Lâm Phiên Phiên tâm như bị xé nát, đau không thở nổi.

Khuôn mặt cô lại cổ giả vờ lạnh lùng, nói: “Tối qua là tối qua, hôm nay là hôm nay, tối qua tôi không biết anh lại là thị trưởng cao quý. Thị trưởng đại nhân, đừng đùa nữa, cô nhân viên văn phòng như tôi không chơi nổi, muốn chơi thì anh tìm người khác chơi đi!”

Nói xong, Lâm Phiên Phiên đẩy cửa, bước thẳng về phía trước.

“Không, anh không đùa, anh nghiêm túc.”

Sở Tường Hùng đuổi theo Lâm Phiên Phiên, ôm cô vào lòng, lên tiếng giải thích: “Anh không nói rõ thân phận của anh cho em biết là vì anh sợ em phải chịu áp lực, anh yêu em, anh thật sự yêu em!”

Anh lại không biết rằng câu “anh yêu em” mà anh thốt ra khiến Lâm Phiên Phiên đau đớn thế nào.

“Đừng nói lời yêu với em, chúng ta không có tương lai, chúng ta... chia tay đi, sau này đừng gặp lại nữa.”

Lâm Phiên Phiên nhắm chặt mắt lại, nước mắt rơi xuống không chút tiếng động.

Anh càng tốt đẹp như vậy, cô lại càng thấy mình không xứng với anh, điều cô có thể làm chỉ là chia tay, từ nay về sau không gặp gỡ.

“Đừng, anh yêu em, anh sẽ cho em tương lai, em hãy tin anh.”

Nghe những lời Lâm Phiên Phiên nói, trái tim của Sở Tường Hùng như muốn nát vụn, ôm chặt Lâm Phiên Phiên, mạnh mẽ hôn lên môi cô một nụ hôn sâu đậm.

“Ưm... Đừng... Buông tôi ra...”

Lâm Phiên Phiên chấn động, lập tức vùng vẫy, bởi vì nếu cô không phản kháng, cô sợ mình sẽ đắm chìm vào nụ hôn nồng nhiệt đậm sâu đó.

“Khốn kiếp, buông Lâm Phiên Phiên ra!”

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát giận dữ của một người đàn ông.

Người chưa thấy nắm đấm đã đến, Sở Tường Hùng hơi sơ suất không đề phòng, lập tức hứng chịu một cú đấm khiến anh phải lùi mấy bước mới đứng vững, máu tươi từ mũi chảy ra.

“A!”

Lâm Phiên Phiên hoảng sợ thét chói tai, ngẩng đầu nhìn lên, người ra tay lại là Hàn Phiêu.

Vừa nãy nghe Lâm Tường Tường nói xong, Hàn Phiêu mừng rỡ chạy tới cửa sau, nhưng không ngờ lại bắt gặp Lâm Phiên Phiên đang bị một người đàn ông xa lạ cưỡng hôn. Không nói nhiều, anh đấm tới một cú, thấy Sở Tường Hùng vẫn có thể đứng vững, lửa giận trong lòng anh không thể tiêu tan.

“Tên khốn nạn, dám thất lễ với Lâm Phiên Phiên, xem tao có đánh chết mày không!”

Trong lúc nhất thời, hai người đàn ông hung hăng lao tới đánh nhau.

Sở Tường Hùng là thị trưởng, đã từng vào quân đội nên có chút thân thủ, Hàn Phiêu lúc học đại học chính là cao thủ Taekwondo nổi danh trong trường, lúc đầu hai người giao thủ bất phân thắng bại.

Nhưng rất rõ ràng, thân thủ của Sở Tường Hùng không sánh bằng Hàn Phiêu, nhanh chóng rơi xuống thế hạ phong, chịu đòn liên tục.

“Đừng đánh nữa... Đừng đánh nữa...”

Lâm Phiên Phiên thấy Sở Tường Hùng bị thương, đau lòng hét lên liên hồi.

Hai người đàn ông đánh nhau sứt đầu mẻ trán.

Hàn Phiêu tức giận vì Sở Tường Hùng dám đụng vào Lâm Phiên Phiên.

Sở Tường Hùng cũng tức giận Hàn Phiêu xen vào việc của người khác, hơn nữa nhìn Hàn Phiêu bùng nổ như vậy, nhất định rất yêu Lâm Phiên Phiên, nghĩ như thế, lực trong tay càng ngày càng nặng.

“Đừng đánh nữa, hai người dừng tay đi mà...”

Lâm Phiên Phiên thấy hai người căn bản không nghe lời của cô, đành cắn răng xông tới, kết quả người còn chưa đến gần đã bị đá vào bụng, không biết là ai trong hai người đá khiến cô văng xa ra ba bốn mét, nặng nề đập xuống đất. Lâm Phiên Phiên hét thảm một tiếng, mắt nhắm lại, đau nhức hôn mê bất tỉnh.

“Lâm Phiên Phiên...”

“Em yêu...”

Hàn Phiêu và Sở Tường Hùng gần như hét lên kinh hãi cùng một lúc, bất chấp đánh nhau, một trái một phải xông về phía Lâm Phiên Phiên đã ngã xuống đất ngất đi.

Hai người đồng thời muốn ôm Lâm Phiên Phiên, kết quả đều đã giành được, không ai nhường ai.

Hai mắt Sở Tường Hùng đầy tơ máu trừng lên nhìn Hàn Phiêu: “Buông ra!”

30. Chương 30: Không Chịu Đi

“Buông ra!”

Hàn Phiêu cũng không chịu thua kém trừng mắt nhìn lại.

Sở Tường Hùng nghiêng rằng, nhìn sắc mặt tái nhợt không còn chút máu của Lâm Phiên Phiên trong lòng mình, đành phải nhẫn nhịn xuống nước: “Tôi có một người bạn bác sĩ ở gần đây, nếu anh thật sự muốn tốt cho cô ấy, để tôi đưa cô ấy đi, nếu chậm trễ, lỡ như có gì bất trắc, anh gánh nổi trách nhiệm sao?”

Hàn Phiêu vừa nghe, thần sắc buông lỏng đôi chút: “Được, nhưng tôi muốn đi cùng.”

Vừa nãy, thấy mức độ quan tâm của Lâm Phiên Phiên đối với Sở Tường Hùng, anh xem như đã nhìn ra, Lâm Phiên Phiên với người đàn ông này lúc đó có lẽ không đơn giản như anh nghĩ, hơn nữa sự lo lắng trong mắt Sở Tường Hùng đối với Lâm Phiên Phiên cũng vô cùng chân thật.

“Tùy anh!”

Sở Tường Hùng đoạt lấy Lâm Phiên Phiên từ trong tay Hàn Phiêu rồi chạy như điên về phía xe mình. Chết tiệt, nếu sớm biết sẽ làm cô bị thương, anh đã tình nguyện không đánh trả: “Em yêu à, em đừng xảy ra chuyện nhé, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì...”

Người bạn bác sĩ mà Sở Tường Hùng nhắc đến chính là Hứa Thịnh.

Hứa Thịnh thật ra là quan nhị đại, gia tộc mấy đời đều là quan chức quốc gia, nếu không thì sẽ không quen biết Sở Tường Hùng từ nhỏ, chỉ là bản thân anh trời sinh thích tự do, căm ghét sự bó buộc và đối trá của quan trường nên lựa chọn theo nghề thuốc, tuổi còn trẻ đã mở cho mình một bệnh viện tư nhân thượng lưu, có chút tiếng tăm trong giới y học.

Bệnh viện tư nhân của anh khá gần tập đoàn Triệu thị, Sở Tường Hùng lái xe chạy băng băng, mười lăm phút đã đến.

Hứa Thịnh đã sớm nhận được cuộc gọi từ Sở Tường Hùng, Sở Tường Hùng chưa tới, anh đã dẫn theo nhân viên y tế và băng-ca cấp cứu chờ ở cửa bệnh viện.

Sau khi kiểm tra vết thương của Lâm Phiên Phiên, anh giật giật khóe miệng, khoát tay bảo nhân viên y tế lui ra, trợn mắt nhìn Sở Tường Hùng, nói: “Chỉ là chút vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại, cậu có cần khấn hương vậy không, hại tới điều động bao nhiêu nhân lực, còn tưởng rằng lão đầu nhà cậu bệnh đó! Cậu công cô ấy đến phòng khám của tớ đi.”

“Vậy mà nhẹ à, cô ấy đã ngất đi đó.”

Sở Tường Hùng gấp gấp nói.

“Té xỉu là rất bình thường, thứ nhất là do đột nhiên bị đánh, thứ hai là rơi quá mạnh, thứ ba nha, đêm qua không ngủ hôm nay lại không ăn gì, thân thể vốn dĩ đã hơi yếu, có vẻ hơi sốt.”

Hứa Thịnh nói sơ tình hình của Lâm Phiên Phiên.

Sở Tường Hùng vừa nghe, không khỏi đau lòng, xem ra cô né tránh anh, trong lòng cũng không dễ chịu gì, thế nên mới không màng ăn uống. Không do dự nữa, anh ôm Lâm Phiên Phiên vào bệnh viện.

Phía sau, Hàn Phiêu một tác không rời lập tức đuổi kịp.

Lâm Phiên Phiên hôn mê khá lâu, mãi đến nửa đêm mới tỉnh vì khát.

“Nước...”

Lâm Phiên Phiên chậm rãi mở mắt, đã thấy Sở Tường Hùng và Hàn Phiêu một trái một phải ngồi bên giường cô, hai người ai cũng không ngủ, mắt đỏ bừng.

Vừa nhìn cô tỉnh lại, cả hai mừng rỡ, vội rót nước cho cô.

Nhìn hai ly nước trước mắt, Lâm Phiên Phiên nhìn Sở Tường Hùng, lại hơi liếc nhìn Hàn Phiêu, cuối cùng, cô nhận lấy nước trong tay Hàn Phiêu.

Hàn Phiêu vui mừng nở nụ cười, sự mệt mỏi suốt đêm bỗng tiêu tan.

Sở Tường Hùng đau xót, thất vọng thu lại ly nước trong tay.

“Hai người về đi, tôi không sao rồi.”

Lâm Phiên Phiên nhìn bốn bức tường trắng như tuyết cùng giường và chăn liền biết mình đang ở trong bệnh viện, phần bụng mơ hồ truyền tới cơn đau cũng làm cô nhớ lại chuyện Sở Tường Hùng và Hàn Phiêu đánh nhau lúc tan làm.

“Anh không đi.”

Sở Tường Hùng nhìn chằm chằm vào Lâm Phiên Phiên, Lâm Phiên Phiên không nói ra lý do vì sao cô muốn né tránh anh, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Anh không đi, sao tôi có thể đi?”

Hàn Phiêu tràn ngập địch ý nhìn Sở Tường Hùng, nếu anh đi, người đàn ông này lại “thất lễ” với Lâm Phiên Phiên thì phải làm sao, nên anh phải ở lại bảo vệ Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên nhúc nhích đầu nhắm mắt lại, cô không rõ vì sao Hàn Phiêu đột nhiên quan tâm cô như vậy, lúc này cô thực sự không có tâm trạng suy nghĩ vấn đề này. Cô trùm kín chăn qua đầu, không thèm để ý đến hai người.

Nhưng hôm sau, khi Lâm Phiên Phiên mở mắt, cô lại đang ở một nơi khác, mở to hai mắt quan sát một hồi lâu, Lâm Phiên Phiên mới giật mình, đây chẳng phải là biệt thự của Sở Tường Hùng mà lần trước cô đã tới sao!

Lúc này cô đang ở trong lòng Sở Tường Hùng, đầu gối lên lồng ngực dày rộng của anh.

Lâm Phiên Phiên lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên, cô nhớ rõ ràng mình đang ở bệnh viện mà?

Sở Tường Hùng thức giấc vì động tác của Lâm Phiên Phiên, mở mắt, rất tự nhiên nói: “Em yêu đã tỉnh rồi!”

Ánh mắt Lâm Phiên Phiên hơi lóe lên, anh luôn dịu dàng gọi cô là “em yêu”, và cô cũng thích anh gọi cô như vậy, nhưng... Trong đầu của Lâm Phiên Phiên lại hiện lên cái đêm Hoắc Mạnh Lam đối xử thô bạo với cô, chợt nhảy xuống giường, giọng nói hoảng loạn: “Tại sao tôi lại ở đây, Hàn Phiêu đâu?”

31. Chương 31: Tình Mê Ý Loạn

“Anh ta mệt, ngủ rồi. Tôi đành phải đưa em về nhà mình thôi.”

Sở Tường Hùng nhướn mày ngạo nghễ.

Thực ra chuyện là hắn đến chỗ Hứa Thịnh lấy một ít thuốc. Thừa lúc Hàn Phiêu lơ là liền chuốc mê người ta, rồi ngang ngược kéo Lâm Phiên Phiên về nhà mình.

“Vậy...tôi đi làm đây!”

Lâm Phiên Phiên không chút nghi ngờ, liếc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay, may là vẫn chưa muộn giờ làm.

Chỉ có điều cô còn chưa kịp quay người bước đi, Sở Tường Hùng đã từ trên giường nhanh như chớp bật dậy, một bước lao đến bên vòng tay ôm gọn eo cô rồi dùng cả thân thể đè chặt cô xuống giường.

“Đây bé con, nếu hôm nay em không giải thích rõ ràng với anh thì đừng hòng đặt chân tới cái biệt thự này.”

Lâm Phiên Phiên thất kinh, cô cố gắng đẩy Sở Tường Hùng ra nhưng vô dụng, thân gái như cô thì có bao nhiêu sức lực cơ chứ. Những giọt lệ bắt đầu ăng ặc trong đôi khóe mắt hoang mang. Giọng cô nghẹn lại:

“Đến anh cũng muốn ức hiếp tôi ư? Đành ông các anh, đúng là chẳng có ai tốt đẹp...”

Sở Tường Hùng nhẹ nhàng đưa tay vỗ về gương mặt đầy ảm ức của Lâm Phiên Phiên

“Bảo bối à, đừng khóc. Sao anh nỡ ức hiếp em cơ chứ. Anh chỉ là muốn biết tại sao em bỗng dưng lại lạnh lùng với anh như vậy. Anh đã làm điều gì không phải ư? Em nói đi, anh sẽ thay đổi vì em mà.”

Lâm Phiên Phiên nghe xong liền không kiềm chế nổi nữa, hai hàng nước mắt lại lăn tăn rơi

“Anh chẳng có chỗ nào không tốt cả. Anh chính là quá hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi tôi cảm thấy mình vốn dĩ chẳng xứng với anh...”

“Em yêu à sao em lại có thể nghĩ như vậy được. Em thậm chí chẳng biết bản thân em tuyệt vời đến nhường nào. Em hiền lành lương thiện, lại xinh đẹp duyên dáng. Em chính là người tuyệt vời nhất mà Sở Tường Hùng này từng gặp, sao lại không xứng với anh chứ, đúng là đồ ngốc mà.”

Sở Tường Hùng khẽ áp sát lại gần, dùng đôi môi lạnh lẽo quynh rũ hôn lên những giọt lệ vương trên gương mặt Lâm Phiên Phiên, từng lời từng lời dịu nồng tựa nước, gần gũi ấm áp chạm đến trái tim đến thể.

“Có thật không?”

Lâm Phiên Phiên vốn đã định đóng cửa con tim, nhưng trước dáng vẻ si tình đó của Sở Tường Hùng lại không thể không rung động.

“Đương nhiên rồi!”

Sở Tường Hùng rất nghiêm túc bày tỏ:

“Nếu em không tin, ngay hôm nay anh đưa em đi gặp bố mẹ anh, anh sẽ nói với họ rằng anh muốn cưới em về làm vợ.”

“Ừm...”

Nhịp tim của Lâm Phiên Phiên bỗng trở nên dồn dập, mặc dù từng lời của Sở Tường Hùng đều khiến cô cảm động vô cùng. Nhưng hiện tại cô vẫn chưa thực sự sẵn sàng để làm vợ người ta, và lại hôn ước giữa cô và Hoắc Mạnh Lam vẫn chưa thực sự hủy bỏ.

“Chúng ta mới quen biết nhau, còn chưa đến một tuần lễ đã định ước cả đời quả thực quá vội vã, đợi qua một thời gian nữa, cho đôi bên thấu hiểu nhau, lúc đó đi gặp bố mẹ cũng chưa muộn.”

“Vậy là em đồng ý rồi, em yêu à, anh yêu em yêu em nhiều lắm.”

Sở Tường Hùng bất giác bật cười vui sướng như một đứa trẻ, hào hứng ôm Lâm Phiên Phiên lăn lộn khắp giường.

Cứ thế, hai cơ thể quấn chặt lấy nhau, sự cọ xát giữa những lớp quần áo khiến cho dục vọng trong Sở Tường Hùng trởi dậy mạnh mẽ:

“Em yêu à, anh muốn em.”

Sở Tường Hùng tẩn mẩn hôn khắp chiếc cổ mảnh mai của Lâm Phiên Phiên, bàn tay đã kịp tìm đường vào sâu trong những lớp áo.

Cả người Lâm Phiên Phiên cứng đờ, lập tức hoảng sợ khép chặt hai đùi. Ám ảnh mà Hoắc Mạnh Lam để lại cho cô đêm hôm đó...quả thực quá lớn.

Nhận ra sự căng thẳng của Lâm Phiên Phiên, Sở Tường Hùng không nén được nghi vấn, bàn tay bận rộn bỗng dừng lại, hỏi:

“Có chuyện gì thế?”

Trước đây, cứ mỗi khi làm chuyện này, cô đều cảm thấy căng thẳng, nhưng đó là vì còn lúng túng, còn giờ đây, cái sự lo lắng này, chính là đang sợ hãi.

“Em...bụng em vẫn còn hơi đau.”

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Tường Hùng, đôi tay run run chống trên ngực hấn.

“Ôi vậy mà anh lại quên mất chuyện này, đúng là hết thuốc chữa, cục cưng à tại vì em quá hấp dẫn đó.”

Sở Tường Hùng ra điều vỗ vỗ trán, nhanh chóng lấy từ trong ngăn tủ bên giường ra một chai thuốc:

“Nào tới đây, anh xoa thuốc cho em.”

Dứt lời liền vén áo Lâm Phiên Phiên lên

“Không cần đâu...em phải đi làm đây.”

Lâm Phiên Phiên sợ sệt lui người về.

Sở Tường Hùng vẫn cho rằng cô chẳng qua là xấu hổ, liền đẩy cô xuống giường:

“Hôm nay em không cần đi làm, vì anh đã xin cho em cùng Triệu Dân Thường nghỉ rồi, ngoan nào, để anh bôi thuốc cho.”

Lâm Phiên Phiên vẫn muốn từ chối, nhưng Sở Tường Hùng đã liếm một ít thuốc, rồi nhẹ nhàng dùng lưỡi thoa thuốc cho cô.

“Tường Hùng, sao anh lại dùng lưỡi...”

Đầu lưỡi của Sở Tường Hùng vẫn đưa đẩy khắp vùng bụng dưới của cô, vừa mềm vừa nhột, toàn thân không kiềm chế được mà run lên.

“Phải như thế này mới không làm em đau.”

Sở Tường Hùng càng lúc càng dịu dàng, vòng eo của Lâm Phiên Phiên săn chắc, mịn màng như ngọc, không có lấy một thớ thịt thừa. Cái cảm giác mềm mịn ấm nồng đó khiến thâm tâm anh rạo rức phơi phới.

Lâm Phiên Phiên bị anh làm cho mặt đỏ bừng. tâm hồn thiếu nữ mong manh cảm động đến mức dùng lời không nói hết, ôi một người đàn ông ấm áp dịu dàng như ngọc nhường này, bảo cô làm sao có thể buông tay đây!

Chìm trong mê mị, cô không nhận ra rằng chiếc lưỡi ấm mềm của anh đã bắt đầu từng chút từng chút, trượt xuống.

32. Chương 32

Chìm trong mê mải, cô không nhận ra rằng chiếc lưỡi ấm mềm của anh đã bắt đầu, từng chút từng chút một, trượt xuống.

Trong lúc cô còn đang kinh ngạc, Sở Tường Hùng đã ngậm gọn trong miệng hạt đậu hồng bé nhỏ mềm mại ở dưới cô, phả hơi thở nóng bỏng vào nơi nhạy cảm, tê tê nhồn nhột, đôi môi yêu kiều của Lâm Phiên Phiên không chịu được mà run lên, trong lòng thực ra vẫn là hoang mang lắm, nhưng sự thâm tình dịu dàng của Sở Tường Hùng đã dần dần xua tan sự căng thẳng đi rồi.

Biết rằng Lâm Phiên Phiên đang dần xuôi theo, Sở Tường Hùng mới bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình và quần áo trên người Lâm Phiên Phiên, sau đó nhấc cô đặt lên đùi mình, đẩy từng chút một cái dục vọng đang cương cứng vào trong Lâm Phiên Phiên.

“Tường Hùng...”

Khi cái cứng ngắc của Sở Tường Hùng chạm vào, Lâm Phiên Phiên toàn thân run rẩy bầy, cái đê mê bị Hoắc Mạnh Lam cưỡng đoạt bỗng hiện về trong tâm trí cô.

Sở Tường Hùng tưởng rằng đã đụng phải vết thương trên bụng cô, liền nhẹ nhàng dỗ dành:

“Em đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm bụng em đau đâu.”

Vừa nói tay vừa xoa lưng Lâm Phiên Phiên, khiến cho hai đầu núm trên bộ ngực mỹ miều lộ ra đáng vẻ mê người, một tay nhẹ nhàng giữ lấy phần eo, rồi từ từ đẩy xuống, để hai cơ thể ngáp sâu vào nhau.

“Ừm...Tường Hùng...”

Hai tay Lâm Phiên Phiên bấu chặt vào gáy Sở Tường Hùng, mắt nhắm lệ nhìn gương mặt ôn nhã như ngọc của anh.

Khoảnh khắc này, gương mặt của Hoắc Mạnh Lam cuối cùng đã tan biến trong tâm trí cô.

Phần hạ bộ tràn đầy cảm giác sung sướng và thỏa mãn, khiến cho từng tế bào trong cơ thể cô không giấu được hưng phấn.

“Em yêu à, em...khít quá...”

Sở Tường Hùng đưa lưỡi liếm láp đôi môi căng mọng tươi tràn của Lâm Phiên Phiên, nhắm nghiền mắt lại, anh cảm thấy như bị Lâm Phiên Phiên hút trọn linh hồn rồi.

“Tường Hùng...anh thật là hư...”

Lâm Phiên Phiên bị câu nói gợi tình đó của Sở Tường Hùng làm cho mặt đỏ ửng cả lên, không dám đáp lại, giờ phút này toàn thân mê mải đến tột đỉnh, cơ thể nhấp xuống, nuốt ngáp đến tận gốc của Sở Tường Hùng vào bên trong.

“Ahh...”

Sở Tường Hùng phấn khích rít lên, nếu không phải nhờ thể lực anh cường tráng, thì suýt chút nữa đã phóng xa vạn dặm rồi.

“Này tiểu yêu, em cố tình đúng không, xem anh xử lý em thế nào.”

Sở Tường Hùng giận dữ nhéo chiếc mũi xinh xắn của Lâm Phiên Phiên. Hai tay nhấc cặp mông trắng mịn nhảy xuống giường, giữ nàng trên tay rồi điên cuồng thúc.

“Ahhh...”

Lâm Phiên Phiên hét lên, kẹp chặt hai đùi vào Sở Tường Hùng, hai tay cũng bấu chặt gáy anh không rời, mà không biết rằng, cô như thế này khiến cho Sở Tường Hùng tổn không ít sức lực. Anh bắt đầu chạy nước rút, dùng lực nhấp mạnh hơn, sâu hơn.

“Ah...Tường Hùng...ahhh”

Lâm Phiên Phiên chỉ còn cảm giác như lên mây, lâng lâng sung sướng, phần thân trên được kéo về đằng sau, hai quả đào mật trước ngực cũng đung đưa theo làn tóc dài đổ xuống như thác nước, rung rinh.

“Em yêu, em đẹp lắm.”

Sở Tường Hùng cúi xuống ngậm lấy nụ hoa đào hồng hào trên những quả đào đào mật, thốt ra lời ca ngợi từ tận đáy lòng.

Trong biệt thự có hai người đang chìm trong men say sắc dục, chết không hối tiếc. Còn bên phía bệnh viện, Hàn Phiêu đang tìm Lâm Phiên Phiên đến phát điên lên rồi.

Anh ta thậm chí không biết mình bị Sở Tường Hùng chuốc thuốc mê, vẫn còn tưởng là mình ngủ quên nên để lạc mất Lâm Phiên Phiên. Lúc này, đang vừa lo lắng vừa tự trách, biết được Sở Tường Hùng đã đưa Lâm Phiên Phiên rời khỏi viện, anh ta liền vội vàng nghe ngóng nơi ở của Sở Tường Hùng.

Chỉ tiếc là người trong cái bệnh viện này dù biết thân phận của Sở Tường Hùng, chứ cũng chẳng mấy ai biết hắn ở đâu.

Ngoại trừ Hứa Thịnh.

Bất quá, Hàn Phiêu cũng chẳng thêm đi làm nữa, cứ đứng ỳ ra ở phòng khám của Hứa Thịnh, nói gì cũng không chịu đi.

Hứa Thịnh bắt lực nhìn anh chàng đẹp trai cố chấp trước mặt, khẽ nhếch miệng cười, đột nhiên một ý nghĩ xấu xa xuất hiện trong tâm trí hắn, nghĩ được làm được.

Hứa Thịnh đứng dậy, đóng cánh cửa phòng khám đánh sầm một tiếng. Miệng nở một nụ cười không tốt đẹp mà cánh đàn ông ai cũng hiểu, hắn ngồi xuống cạnh Hàn Phiêu.

“Anh đóng cửa lại làm gì?”

Nụ cười kỳ quái của Hứa Thịnh làm cho Hàn Phiêu nổi hết cả da gà.

“Ồ mỹ nam, cậu nói xem tôi muốn làm gì nào. Tôi thực ra có một sở thích mà không ai biết. Đó chính là...tôi không thích phụ nữ...”

Hứa Thịnh nhẹ nhàng đẩy gọng kính bạc trên sống mũi, rồi đưa mười ngón tay nõn nà nắm lấy bàn tay của Hàn Phiêu, ánh mắt đầy si mê, ngổ:

“Phong Phong, cậu thấy tôi đây thế nào, có đẹp không?”

“Này, anh bị khủng hã.”

Hàn Phiêu thất kinh hất tay Hứa Thịnh ra, một bước né xa, cái tiếng gọi ‘Phong Phong’ rợn người của Hứa Thịnh lại làm da gà da vịt cậu rơi rụng hết cả xuống đất.

“Không ngờ được trông anh đoàng hoàng tử tế, mà lại là loại người kinh tởm như vậy, tránh xa tôi ra.”

33. Chương 33: Nội Tâm Sôi Sục

“Hứ, làm gì mà phải hung dữ thế, như vậy sẽ khiến mọi người sợ đấy, Phong Phong, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Rốt cuộc thì tôi với, Lâm Phiên Phiên ai đẹp hơn ai?”

Hứa Thịnh lại một lần nữa xoay người quay ra làm nũng, không nhẽo.

“Buồn nôn...”

Hàn Phiêu chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào mà giống con gái như vậy,

Ngực thì phẳng lì như bức tường, nhìn đã không thể vào mắt được, “Biến Thái!”

K dám ở lại thêm nữa, Hàn Phiêu chạy như bay ra khỏi phòng khám của Hứa Thịnh.

“Haha....”

Đang sau, Hứa Thịnh không chịu được mà ôm bụng cười khoái chí, ngay lập tức xoay người một cách uyển chuyển, dựa mình ngồi lên xích đu, đung đưa một cách thong thả, nhẹ nhàng, trong đầu không thể ngừng nghĩ đến Lâm Phiên Phiên, người con gái mà khiến cho hai người đàn ông trở nên điên dại.

Đặt tay phải lên trước mắt, Hứa Thịnh chăm chú một hồi, như dần hiểu ra.

Ngay tại đêm hôm trước, anh dùng đôi bàn tay này để kiểm tra vết thương cho

Lâm Phiên Phiên, trước giờ anh chưa từng được nhìn thấy cô gái nào mà có một làn da đẹp mịn màng, không có một khuyết điểm nào như vậy.

Tay anh vừa chạm vào bên ngoài da thịt của Lâm Phiên Phiên, lúc đó, trong lòng anh đột nhiên nảy sinh một cảm giác khác lạ vượt quá giới hạn của một bác sĩ đối với bệnh nhân.

Khoảnh khắc đó, dường như nếu không phải Sở Tường Hùng luôn đứng bên cạnh, anh thật không dám khẳng định, bản thân có phải sẽ từ bụng mà sờ xuống phần dưới không, vì cảm giác lúc đó thật tuyệt.

“Lâm Phiên Phiên, cái tên thật đẹp.”

Hứa Thịnh cười mỉm, ánh mắt sáng lên, trong đầu vẫn còn vương vấn cảm giác được chạm vào làn da mềm mại, mỏng manh của Lâm Phiên Phiên.

Đáng tiếc không thể lừa gạt vợ bạn, Lâm Phiên Phiên là người phụ nữ của Sở Tường Hùng, anh ấy căn bản không được động vào.

Nhưng anh ấy thật sự muốn biết dưới làn da mềm mại, nhẵn nhụi đó, có một tâm hồn như thế nào, đây đối với thân phận là bác sĩ của anh ấy mà nói, quả thực muốn biết xem, làm thế nào bây giờ?

Làm sao đây?

Hứa Thịnh đang hết sức kìm nén sự sôi trong nội tâm, nhưng càng kìm nén sợ hãi thì trong lòng càng trở nên điên cuồng...

Lâm Phiên Phiên vẫn đang cùng với Sở Tường Hùng trong biệt thự, căn bản cô không biết rằng ở trong bệnh viện đang có hai người đàn ông vì cô mà tranh đấu với nhau, càng không biết đó là người giúp cô tỉnh lại sau khi cô nhập viện vì bị hôn mê, giống như một cơn ác mộng vậy.

Sở Tường Hùng muốn lấy lại tất cả những gì đã mất, cả ngày anh không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì, chỉ muốn nghĩ tới Lâm Phiên Phiên. Anh muốn hoàn toàn chinh phục được con mèo nhỏ bướng bỉnh này, và chỉ khi đó anh mới có thể cảm thấy Lâm Phiên Phiên là của anh, mãi mãi là của anh.

Ngoài trời mưa đã tạnh, Lâm Phiên Phiên nhẹ nhàng nằm lên ngực của Sở Tường Hùng, thì thầm “: Tường Hùng, em muốn chuyển nhà.”

Trong nhà có một ác quỷ Hoắc Mạnh Lam, cô lại không dám tiếp tục ở đây nữa.

Sở Tường Hùng ngó ra một lúc, sau đó hạnh phúc nói: “Vậy thì tốt quá rồi, em thấy đây biệt thự của tôi to như vậy nhưng chỉ có mình tôi ở, thật sự rất cô đơn, nếu như bây giờ có thêm e, đây sẽ giống như một ngôi nhà của chúng ta.”

Lâm Phiên Phiên khua tay dấm nhẹ vào Sở Tường Hùng, ngượng ngùng nói: “Anh nghĩ đi đâu thế, em muốn chuyển đến sống ở một nơi khác, không phải muốn chuyển đến nhà của anh.”

Sở Tường Hùng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Phiên Phiên, đặt nó nhẹ nhàng lên trước ngực của anh, cười nhẹ và nói: “Chuyển đến đó ở thì có gì không tốt chứ, ở đây vừa thoải mái lại còn rộng rãi, hơn nữa không mất tiền thuê nhà. Điều quan trọng nhất là mỗi đêm đều có một người đàn ông đẹp trai nằm ngủ cùng em, điều kiện hấp dẫn như vậy mà em còn chần chừ không chịu đồng ý hay sao?”

Khuôn mặt ngại ngùng của Lâm Phiên Phiên càng đỏ hơn sau khi nghe những lời ấy, “Chúng ta vẫn chưa kết hôn mà lại chuyển đến ở cùng nhau, như vậy không được thích hợp.”

Sở Tường Hùng cười đùa: “Vây bây giờ chúng ta đến Cục Dân Chính đăng ký kết hôn.”

Lâm Phiên Phiên vừa nghe những lời đó, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, như vừa được chút mật mà vị ngọt của nó vẫn còn đọng lại đầu đây, cô nhanh chóng lấy lại được sự tỉnh táo, thoát khỏi cơn mộng mị ngọt ngào đó.” Tường Hùng, em nói rồi, chúng ta quen nhau chưa được một tuần, như vậy thì vội vàng quá.”

Nếu như tình cảm này không được xây dựng vững chắc, cô sợ tương lai, cô và Sở Tường Hùng đều sẽ hối hận.

Sở Tường Hùng nhướn mày “vây bây giờ em chuyển đến nhà tôi ở, không thì bây giờ tôi sẽ đưa em đi đăng kí kết hôn.”

“... Vây được, em nghe theo anh”

Mỗi lần Sở Tường Hùng phải vào vai ác, Lâm Phiên Phiên chỉ biết thuận theo sự sắp xếp của anh, tính khí dịu dàng và ấm áp của anh khiến cho cô lần nào cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Thấy Lâm Phiên Phiên đã đồng ý, Sở Tường Hùng vui mừng ôm lấy Lâm Phiên Phiên, xúc động cúi đầu xuống và hôn lên đôi môi mềm mại và căng mọng của cô ấy, một nụ hôn cuồng nhiệt, “Baby, sau này em là của anh rồi, của một mình anh thôi!...”

Đến chiều, Sở Tường Hùng lái xe đưa Lâm Phiên Phiên về chỗ ở cũ của cô ấy, vì Lâm Phiên Phiên muốn thu dọn ít đồ đạc để chuyển nhà.

Để anh đưa em lên, rồi giúp em chuyển đồ xuống xe, Sở Tường Hùng chủ động mở lời

“Không cần đâu! Đồ của em cũng không nhiều, để em tự vào lấy cũng được.”

Lâm Phiên Phiên nhanh chóng lắc đầu, tuy rằng bây giờ Hoắc Mạnh Lam nhất định vẫn đang ở công ty, nhưng bố mẹ của cô ấy vẫn ở trong nhà. Trước mắt cô và Hoắc Mạnh Lam đang gặp chuyện xích mích với nhau, nhưng bố mẹ cô vẫn chưa biết chuyện. Lúc này nếu để hai người họ nhìn thấy cô đưa người đàn ông khác về nhà, cô sợ sẽ khiến họ tức giận.

34. Chương 35: Dồn Ép Đe Dọa

Mẹ Lâm thấy Lâm Phiên Phiên đột nhiên chui vào bếp, còn tưởng rằng Lâm Phiên Phiên đã ngầm đồng ý với Hoắc Mạnh Lam rồi, liền vui vẻ quay lại sofa tiếp tục xem phim.

Nhưng Hoắc Mạnh Lam lại không cho là như vậy, liền động não bắt đầu suy nghĩ làm sao để giữ Lâm Phiên Phiên ở lại.

Lâm Phiên Phiên đi vào phong bếp, vừa giúp ba Lâm nhặt rau, vừa đem những lời nói với mẹ Lâm nói lại một lần nữa cho bố Lâm.

Bố Lâm đang làm đột nhiên dừng lại một chút, lo lắng hỏi: “Hôm nay phải chuyển đi luôn sao? Sao gấp vậy, phòng bên đó ra sao, con ở một mình liệu có ổn không?”

“Bố yên tâm đi, bên đây mọi thứ đều tốt, điều kiện còn tốt hơn ở đây, bố không cần lo lắng cho con đâu.”

Lâm Phiên Phiên tựa vào vai bố Lâm làm nũng.

Từ bé đến lớn mẹ Lâm lúc nào cũng thiên vị em gái Lâm Tinh Tinh hơn, ăn ngon mặc đẹp đều nhường hết cho Lâm Tinh Tinh, còn đối với cô không đánh thì mắng, trong mắt mẹ Lâm dù cô có làm gì đi chăng nữa cũng đều sai, đều không bằng Lâm Tinh Tinh, 20 năm nay chỉ khi ở trước mặt ba Lâm cô mới nũng nịu như vậy.

Nhìn đứa con gái dựa vào vai mình, đã trở thành cô gái xinh đẹp quyến rũ, ba Lâm vỗ vỗ bờ vai Lâm Phiên Phiên đầy yêu thương, gật đầu nói: “Theo ý con vậy, chỉ cần con thích, thì hãy làm đi, bố sẽ luôn ủng hộ con.”

“Con cảm ơn bố!”

Sống mũi Lâm Phiên Phiên cay cay, thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

Sau khi biết Hoắc Mạnh Lam cùng Lâm Tinh Tinh gian díu với nhau, thời gian đấy cô ủy khuất biết bao, nếu như lúc đó ông trời không mang Sở Tường Hùng đến bên cô có lẽ cô đã sụp đổ rồi, bây giờ cô mới hiểu rõ ngoài Sở Tường Hùng ra thì trên thế giới này cũng chỉ còn mỗi bố là thật lòng yêu thương cô mà thôi.

Đúng lúc này tiếng tivi từ phòng khách đột nhiên truyền đến chói tai.

Lâm Phiên Phiên nhú mày, sao mẹ lại bật tiếng tivi to như vậy? Chắc là do cô nghĩ nhiều, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Hoắc Mạnh Lam: “Bố, chương trình bố thích đến rồi, mẹ bảo con vào gọi bố ra xem, việc trong bếp cứ để con với Phiên Phiên làm cho.”

Bố Lâm vừa nghe cũng không nghi ngờ gì, lại nghe thấy âm thanh của chương trình mình thích, liền cởi tạp dề đưa cho Hoắc Mạnh Lam, cười nói: “Ừ, vậy ở đây giao cho hai đứa.”

Nói xong liền đi ra khỏi phòng bếp.

“Bố...”

Lâm Phiên Phiên liền gấp gấp muốn theo bố Lâm ra ngoài, bây giờ cô không muốn ở một mình trong bếp cùng với Hoắc Mạnh Lam.

“Phiên Phiên, cô ở lại giúp tôi đi.”

Hoắc Mạnh Lam liền đứng chắn trước mặt Lâm Phiên Phiên, ngăn cô lại.

“Anh...Tôi muốn ra ngoài, tránh ra...ừm...”

Lâm Phiên Phiên muốn đẩy Hoắc Mạnh Lam ra nhưng lại bị Hoắc Mạnh Lam một tay kéo lại, một tay bịt miệng cô, mà lúc này bố Lâm đã đi ra ngoài.

“Tiện nhân, tốt nhất cô đừng kêu, không thì tôi sẽ làm ngay tại chỗ.”

Lúc này Hoắc Mạnh Lam cười rất nham hiểm, cả mặt ngoan độc dữ tợn.

Hung hăng đẩy Lâm Phiên Phiên vào tường, một tay giữ chặt hai tay Lâm Phiên Phiên lật lên đỉnh đầu, một tay bịt chặt miệng của Lâm Phiên Phiên, dùng đầu gối kẹp chặt hai chân đang giãy giụa của Lâm Phiên Phiên thậm chí còn cố ý tách hai chân cô sang hai bên khiến cho vật cứng phía dưới của hắn chạm đúng nơi tư mật của Lâm Phiên Phiên, nếu không phải cách lớp quần có lẽ đã dứt khoát tiến vào.

Tư thế này của hắn dọa Lâm Phiên Phiên sợ hãi, cảm nhận được vật dưới thân hắn cứng lên, một màn đêm hôm đó lại hiện lên, “Ừm, không...”

Lâm Phiên Phiên ra sức lắc đầu, ánh mắt tràn đầy sợ hãi hoảng hốt.

Biết trước về nhà thu dọn đồ đạc sẽ bị Hoắc Mạnh Lam dồn ép như vậy, cô thà không cần những đồ này, hoặc vừa rồi cô nên đồng ý để Sở Tây Hạng cùng cô lên lấy đồ, Lâm Phiên Phiên vô cùng hối hận.

Hoắc Mạnh Lam vòng cũng thỏa mãn khi nhìn thấy sự sợ hãi hoảng loạn trong mắt Lâm Phiên Phiên, hắn nghiêng răng cười tà ác, cắn vành tai Lâm Phiên Phiên, tà mị nói: “Tôi không quan tâm cô chuyển nhà có thật sự là vì công việc hay không, tóm lại tôi sẽ không bao giờ cho phép cô rời khỏi tôi, Lâm Phiên Phiên cô cả đời này sẽ là người phụ nữ của Hoắc Mạnh Lam tôi. Bây giờ tôi có thể bỏ tay ra cho cô nói chuyện, nhưng cô tốt nhất đừng có kêu lên, mà có kêu thì ba mẹ cô đang xem tivi cũng không nghe thấy, bởi vì tôi vừa bật tiếng to hết cỡ rồi, mà dù có nghe thấy cũng chỉ nghĩ rằng chúng ta đang đùa, sẽ không đến cứu cô đâu, đương nhiên cô có thể thử xem, tôi sẽ lập tức tiến vào.”

Lâm Phiên Phiên liền gật đầu, cô sẽ không kêu, sợ hãi đến mức hốc mắt ngấn lệ.

Hoắc Mạnh Lam lúc này mới từ từ buông tay, Lâm Phiên Phiên bị hắn bịt miệng đến mức hô hấp khó khăn, nghẹn đến đỏ bừng mặt, vừa được thả ra liền hít thở dồn dập...

35. Chương 36: Mặc Ý Đe Dọa

Lâm Phiên Phiên lúc này thật sự muốn hét lên kêu cứu, nhưng như Hoắc Mạnh Lam nói, tiếng tivi ngoài phòng khách rất to bố mẹ không thể nghe thấy, mà có nghe thấy liệu có thật sự vào cứu cô hay không, chỉ sợ lúc đó đã bị Hoắc Mạnh Lam chiếm lấy rồi.

Suy đi nghĩ lại, Lâm Phiên Phiên quyết định không kêu cứu. Hoắc Mạnh Lam thấy Lâm Phiên Phiên ngoan ngoãn nghe lời không kêu, đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của Lâm Phiên Phiên, cười đầy mãn nguyện nói: “Như vậy mới ngoan chứ, phụ nữ phải biết nghe lời đàn ông.”

Lâm Phiên Phiên quay đầu đi tránh bàn tay của hắn, giọng căm hận, cắn răng nói: “Tốt nhất anh bỏ tôi ra, nếu không Tường Hùng ở dưới nhà đợi lâu không thấy tôi xuống, nhất định sẽ lên tìm.”

“Tường Hùng? Gọi thân mật như vậy, tôi nghĩ tối qua với hôm nay cô đều ở bên ngoài thân mật với hắn ta, nói gì mà yêu cầu công việc đều là viện cớ, đúng không?”

Sắc mặt Hoắc Mạnh Lam tối sầm, hung hăng nắm bóp bộ ngực căng tròn như hai trái đào trước ngực của Lâm Phiên Phiên.

“Đau quá, đừng mà...”

Lâm Phiên Phiên nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận, bị Hoắc Mạnh Lam thô bạo nắm bóp không thương tiếc, cô cảm giác hai bầu ngực của cô tưởng chừng như đang nứt ra, đau đến mức nước mắt ứa ra.

Nhưng vẻ mặt Hoắc Mạnh Lam lại đầy hưởng thụ, vừa sờ nắm vừa lấy điện thoại từ trên người Lâm Phiên Phiên, “Cô nói tôi mới nhớ, bây giờ lập tức gọi điện cho người đàn ông dưới nhà, bảo anh ta đi ngay lập tức.”

Lời vừa nói đã ẩn gọi vào số lưu “Tường Hùng” trong máy Lâm Phiên Phiên, cô đẩy ra.

Nhưng hai tay của Lâm Phiên Phiên bị hắn ta giữ chặt trên đỉnh đầu không cách nào lấy lại điện thoại, Hoắc Mạnh Lam cười nghiêng răng, suy nghĩ gian tà trong đầu hiện lên, lập tức bật loa ngoài điện thoại, sau đó để điện thoại kẹp vào giữa ngực Lâm Phiên Phiên, mà tay còn lại của hắn giống như con rắn độc luồn vào trong váy Lâm Phiên Phiên.

“A, anh dừng...”

Lâm Phiên Phiên kinh hãi hét lên, liền khép chặt hai chân lại, chữ “Tay” vẫn chưa kịp thốt ra, ai ngờ lúc này đầu dây bên kia đã bắt máy, truyền đến tiếng nói của Tường Hùng: “Alo, em yêu, sao vẫn còn chưa xuống vậy?”

“Tường Hùng...”

Trong lòng Lâm Phiên Phiên trấn động định mở miệng kêu cứu.

“Nếu cô muốn anh ta lên đây để thấy một màn tôi điên cuồng làm chuyện ấy với cô, thì cô cứ việc kêu anh ta cứu.”

Hoắc Mạnh Lam biết trước cô sẽ làm như vậy, liền kề sát tai cô nói nhỏ, đúng lúc tay bị cô kẹp chặt, dùng lực mạnh một ngón tay tiến mạnh vào trong nơi tư mật nhất của Lâm Phiên Phiên, nhưng lúc này cô chỉ còn cách chịu đựng, liên tục lắc đầu nhìn Hoắc Mạnh Lam với ánh mắt van xin.

“Em yêu, em làm sao vậy, sao lại không nói gì thế?”

Điện thoại lần nữa truyền đến giọng của Sở Tường Hùng, lần này mang theo chút lo lắng.

“Nói với hắn, cô không sao, bảo hắn đi ngay lập tức.”

Âm thanh ma quỷ của Hoắc Mạnh Lam vang lên khe khẽ bên tai Lâm Phiên Phiên, ngón tay trở một hồi chuyển động trong nơi tư mật của Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên bị hấn làm cho hai chân run rẩy, nhưng tránh không được, mắng không xong, chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời hấn, nói vào điện thoại đặt trước ngực: “Trường Hùng, em không sao...anh về trước đi.”

“Em yêu, không phải mình đã nói rõ ràng là đón em chuyển nhà rồi sao, sao giờ lại bảo anh một mình về trước.”

Ở trong xe dưới nhà, Sở Trường Hùng không khỏi nhú mày, anh làm sao biết được đầu dây bên kia, Lâm Phiên Phiên đang bị Hoắc Mạnh Lam dồn vào tường mặc ý đe dọa.

“Nói bố mẹ cô không cho phép chuyển ra ngoài, nói cô sẽ không chuyển nữa.”

Nghe Sở Trường Hùng gọi một câu em yêu hai câu em yêu, ánh mắt Hoắc Mạnh Lam càng âm u, hung hăng đưa ngón thứ hai vào.

Lâm Phiên đau đến mức thiếu chút là kêu lên, nhưng cứ nghĩ đến bên đầu dây bên kia điện thoại là Sở Trường Hùng, chỉ đành nuốt xuống, làm ra vẻ bình tĩnh nói với Sở Trường Hùng: “Bố mẹ em không đồng ý cho em chuyển nhà...chuyện chuyển nhà từ từ rồi nói sau...anh về trước đi.”

“Vì sao bác trai bác gái lại không đồng ý? Em không nói rõ với họ chuyện của hai đứa mình sao? Có phải họ không yên tâm để em một mình chuyển đến biệt thự của anh không? Hay là đón cả bác trai bác gái cùng đến biệt thự đi, có lẽ như vậy họ sẽ không còn gì để nói nữa.”

Sở Trường Hùng vừa nghe Lâm Phiên Phiên đột nhiên không chuyển nữa, nhất thời sợ hãi, cả đường đến đây, anh luôn nghĩ đến cảnh sau này sẽ cùng Lâm Phiên Phiên sống những ngày tháng ngọt ngào bên nhau, bây giờ lại nói với anh không chuyển nữa, bảo làm sao anh chấp nhận được.

Nhưng anh không hề biết những lời này của anh lọt vào tai Hoắc Mạnh Lam lại vô tình khiến cho Lâm Phiên Phiên trở thành kẻ nói dối.

36. Chương 37: Không Chịu Buông Tha

“Tiện nhân, đúng là đồ lừa gạt, còn dám nói vì công việc nên tổng giám đốc thuê cho cô căn nhà gần công ty, thì ra tất cả đều là vụn cố, vội vàng như thế đã muốn chuyển ra ngoài ở cùng người đàn ông khác rồi, cô có còn biết xấu hổ hay không, tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi!

Hoắc Mạnh Lam nổi giận đùng đùng, hai mắt trợn trừng, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà giết chết Lâm Phiên Phiên, anh ta lại một lần nữa hung hãn đưa ba ngón tay vào người cô.

“A...”

Lâm Phiên Phiên cuối cùng chịu không nổi nữa, đau đến thốt lên, cô có chút đặc biệt, vốn dĩ đã rất chặt, nay bị Hoắc Mạnh Lam thô bạo đưa cùng lúc ba ngón tay vào, cơn đau từ thân dưới như thể xé rách cô ra làm đôi, mồ hôi đầm đìa trên trán, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Sao vậy em yêu?”

Đầu dây bên kia Sở Trường Hùng vừa hỏi xong lập tức nhảy xuống khỏi xe.

“Không...không có gì, ban nãy chân bị va vào đồ đạc một chút...”

Lâm Phiên Phiên cắn chặt môi tiếp tục kìm nén.

“Vậy có bị thương nặng hay không? Em đừng làm vậy, anh lập tức lên đón em.”

Sở Trường Hùng nóng ruột liền muốn lao ngay vào phía khu nhà cao tầng kia.

“Đừng...”

Lần này không cần Hoắc Mạnh Lam dạy, Lâm Phiên Phiên tự mình biết phải từ chối, nếu như bị Sở Tường Hùng phát hiện cô bây giờ đang bị Hoắc Mạnh Lam ép vào tường, cô không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

“Không nghiêm trọng đâu, anh đừng lên đây, bố mẹ em bây giờ vẫn chưa muốn gặp anh....Tường Hùng, anh cứ về trước đi đã, coi như em xin anh đấy.”

Câu nói kia quá dài, Lâm Phiên Phiên vốn dĩ đã cố kìm nén nhưng cuối cùng vẫn không chịu được mà tức nở.

Lúc này, Sở Tường Hùng lại nghĩ rằng là bởi vì bố mẹ của Lâm Phiên Phiên phản đối chuyện của cô ấy và anh ở bên nhau, cho nên mới buồn bã mà ghen ngào, lập tức liền dịu dàng dỗ dành cô:

“Được được được, anh đi, anh bây giờ lập tức sẽ đi, hôm khác chúng ta sẽ chọn một ngày đẹp, chọn mua vài món đồ đến chính thức ra mắt bố mẹ em, có được hay không?”

“..... được.”

Lâm Phiên Phiên run rẩy đáp lời

“Vậy em cúp máy trước nhé.”

Nói xong, cô dùng ánh mắt van nài Hoắc Mạnh Lam giúp cô tắt điện thoại đi.

Hoắc Mạnh Lam cuối cùng cũng đạt được mục đích, nhếch mép cười ác ý, tàn nhẫn rút ba ngón tay từ trong người Lâm Phiên Phiên ra, lúc này vẫn không muốn rời đi, anh ta giật chiếc điện thoại ở trước ngực Lâm Phiên Phiên, hung dữ ném mạnh xuống nền đất, “bộp” một tiếng, chiếc điện thoại đập nát vỡ tan tành.

Lâm Phiên Phiên bị dọa tới mức toàn thân run rẩy, “Mọi việc tôi đều nghe theo anh rồi, anh ấy cũng đi rồi, anh tha cho tôi đi.”

“Tha cho cô? Đây là lời nói thật lòng của cô ư? Cô nhìn ngón tay của tôi xem.”

Hoắc Mạnh Lam dơ bàn tay vừa rút ra khỏi người Lâm Phiên Phiên đến trước mặt cô, trên ngón tay dính đầy tơ máu nhàn nhạt, hơn nữa còn có rất nhiều chất dịch nhầy trong suốt.

“Mồm cô thì nói không muốn, nhưng cơ thể cô thì đang nói thật, tiện nhân, trước đây tôi không phát hiện ra cô lại nhiều nước như vậy, thực ra cô với Lâm Tinh Tinh đều cùng một giuộc, dám dăng từ tận xương tủy, đúng không hở là hai chị em!”

Nhắc đến Lâm Tinh Tinh, Hoắc Mạnh Lam không chịu được nghiêng răng ken két, tối quá không về nhà không chỉ có mỗi mình Lâm Phiên Phiên, bởi vì cả Lâm Tinh Tinh cũng không về.

Ngày trước, mỗi lần tan học, Lâm Tinh Tinh đều sẽ nhanh chóng trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ, mặc đủ loại quần áo quyến rũ gợi cảm, nằm trên giường đợi anh ta, nhưng hôm qua lại là ngày đầu tiên không về nhà.

Hoắc Mạnh Lam biết anh ta hôm vì quá hung bạo đã làm Lâm Tinh Tinh sợ rồi, bất cứ người phụ nữ nào bị đàn ông điên cuồng làm tới mức máu chảy thành dòng, hôn mê bất tỉnh, trong tiềm thức đều sẽ sinh ra sợ hãi người đàn ông đó.

Trong vòng một đêm, căn phòng thiếu mất hai người phụ nữ để anh ta làm càn, hôm qua Hoắc Mạnh Lam nhất định là đã trải qua một đêm cấu gât bực dọc!

“Anh....khốn nạn.... bỏ tôi ra...”

Lâm Phiên Phiên bị anh ta nói thế thối lắc đầu nguầy nguậy.

Không phải, cô và Lâm Tinh Tinh không giống nhau, cơ thể của cô chỉ dành cho người đàn ông mà cô yêu, chắc chắn là từ sau khi ở cùng với Tường Hùng, cơ thể của cô đột nhiên lại nhạy cảm khác thường, đừng nói đến bị Hoắc Mạnh Lam trêu đùa, chỉ cần để cô xem qua bức ảnh hay tiểu thuyết người lớn, cô đều không kiểm soát được mà trống ngực đập liên hồi, mặt mày nóng bừng.

“Đêm trước một chút quá nhanh như vậy, chắc hẳn cô vẫn chưa thật sự ném mùi lợi hại của tôi, bây giờ, tôi sẽ để cô hiểu rõ một cách chính xác.”

Hoắc Mạnh Lam khinh mặt sự bất mãn và van vài trong mắt Lâm Phiên Phiên, “roẹt” một tiếng tự kéo khóa quần của mình xuống, giải phóng dục vọng sớm đã lớn dần lên bên trong.

“A ờng...”

Lâm Phiên Phiên vừa nhìn thấy hành động kia của Hoắc Mạnh Lam liền sợ tới mức kêu thét lên, cơ thể này giờ bị giữ chặt không chút vẫy vùng, phút chốc dùng mọi sức lực có để thoát ra.

Hoắc Mạnh Lam không thể nào ngờ được trong thời khắc mà anh ta sắp đạt được mục đích thì Lâm Phiên Phiên lại đỡ trướng, tuột một tay thì không sao, đằng này bất ngờ hai tay Lâm Phiên Phiên đều đứt ra được khỏi sự khống chế từ tay trái của hắn.

37. Chương 38: Đến Nhà Anh Nhé

Thoát ra khỏi sự khống chế này giờ, Lâm Phiên Phiên điên cuồng chống trả, cô không chút suy nghĩ, dường như mọi ý thức cuối cùng của cô đều dồn vào hai bàn tay, những móng tay sắc nhọn cứ thế nhắm vào khuôn mặt anh tuấn của Hoắc Mạnh Lam mà cào cấu, chẳng mấy chốc trên mặt Hoắc Mạnh Lam xuất hiện vài vết cào cấu tới mức bong tróc, chảy máu.

“A”

Hoắc Mạnh Lam thét lên đau đớn, lấy tay che mặt, cơn đau làm anh ta run lên bần bật, lấy đầu ra thời gian ngắn tới Lâm Phiên Phiên, một phút trước dục vọng sôi ngùn ngụt, phút sau trên mặt cũng đau rất như lửa đốt, cứ thế đổ sụp trên đất.

Lâm Phiên Phiên cũng bị hành động phản kháng ác liệt này của bản thân dọa, nhưng cũng không dám chần chừ ở lại lâu, quay người chạy về phía nhà bếp, đến phonh khách cũng không dám nán lại, cứ thế chạy một mạch ra cửa.

“Phiên Phiên, con làm sao thế...”

Phía sau truyền đến giọng nói đầy lo lắng của bố.

Nhưng lúc này Lâm Phiên Phiên quá sợ hãi, không dám ở lại trả lời câu hỏi của ông ấy, vì muốn chạy thật nhanh mà đến giây cao gót Lâm Phiên Phiên cũng tháo ra rồi, đôi chân trần trắng trẻo kia cứ thế một mạch chạy thật xanh xuống tầng một.

Nhưng tầng một trống trơn, Sở Tường Hùng đã lái xe đi rồi.

Lâm Phiên Phiên rùng mình đôi chút, sau đó cô cứ chạy trên đôi chân trần của mình, chạy về phía xa khu nhà, cô không kịp nhìn xuống đường xem có đá nhọn hay không, có thủy tinh hay không, có đinh hay không, càng không để ý bàn chân thon mịn đang phải chịu đau đớn thế nào, mọi nỗi đau cứ thế dồn hết nơi tim cô, Lâm Phiên Phiên chỉ biết điên cuồng chạy xa khỏi nơi đó, cô dường như quên luôn cả bản thân mình là ai.

Giờ khắc này, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, đó chính là tránh xa Hoắc Mạnh Lam, tránh càng xa càng tốt, càng xa cô càng được an toàn.

Khoảng mười phút sau, Lâm Phiên Phiên cuối cùng cũng chạy không nổi nữa rồi, lúc này cô mới buộc phải dừng lại, mà gang bàn chân cô cũng chẳng chịt vết thương, máu chảy đầm đìa, mỗi nơi cô đi qua đều lưu lại vết máu, làm người đi qua cũng không khỏi ngoái lại nhìn cô.

Người thì chăm chăm nhìn đôi chân trần thon dài trắng mịn dưới bộ váy công sở của Lâm Phiên Phiên, nửa ngày cũng chẳng chịu rời mắt đi; người thì kinh ngạc nhìn theo vết chân máu nơi cô đi qua lưu lại, trong lòng thấp thỏm suy đoán, người phụ nữ này đến cả giày cũng không mang, chỉ một mạch chạy trên đường, liệu có phải hóa điên rồi không?

Đối diện với ánh mắt soi xét kìa lạ của người qua đường, Lâm Phiên Phiên chỉ biết cúi gằm, nén nhịn cơn đau mà bước đi, túi xách của cô vẫn để ở nhà, trên người cô không có tiền, điện thoại cũng bị Hoắc Mạnh Lam đập vỡ rồi, bây giờ cô thật sự không biết bản thân phải đi đâu, có thể đi đâu?

Ngay lúc Lâm Phiên Phiên phân vân nhất, bất lực nhất, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc

“Lâm Phiên Phiên?”

Lâm Phiên Phiên dừng lại, trong chớp mắt cô quay người, Hàn Phiêu kiêu ngạo đứng đó dưới ánh nắng, quần âu sơ mi trắng, gọn gàng sạch sẽ, khôi ngô tuấn tú, nhưng nét mặt lại có vài phần tiều tụy lo lắng.

“Lâm Phiên Phiên, đúng là em rồi.”

Hàn Phiêu nhìn Phiên Phiên quay người lại mới dám khẳng định, anh từ sáng đến giờ đều đi tìm Lâm Phiên Phiên, không ít lần trên đường anh nhận nhầm bóng dáng cô với những người phụ nữ có hình dáng cao gầy khác, cho nên ban nãy lúc nhìn thấy bóng lưng của Lâm Phiên Phiên anh anh có chút không chắc chắn, chỉ dám nghi hoặc gọi một tiếng.

“Hàn Phiêu....”

Lâm Phiên Phiên chớp mắt chào hỏi, miệng cố hé ra nụ cười, hai chân mềm nhũn như chỉ trực chờ ngã nhào xuống đất.

“Lâm Phiên Phiên!”

Hàn Phiêu bước một bước lớn về phía cô, dang tay ôm ngang eo cô, đau lòng nhìn máu chảy ra từ hai bàn chân cô.

“Chân của em tại sao lại bị thương tới mức này, giày của em đâu rồi?”

Lâm Phiên Phiên lắc đầu, cô thật sự không muốn nghĩ lại khoảnh khắc cô bị Hoắc Mạnh Lam tùy ý giày vò, nhưng câu nói đầy sự quan tâm này của Hàn Phiêu lại như đang xuyên thấu cô, khiến mọi kiên trì gắng gượng trong lòng nãy giờ của cô phút chốc đổ sụp xuống, tựa đầu vào trong lòng Hàn Phiêu, nhịn không được khóc nức lên.

Hàn Phiêu cứng đờ người, nước mắt Lâm Phiên Phiên rơi trên ngực anh nóng bỏng, như bóp nghẹn trái tim anh.

“Đừng khóc, có phải tên đàn ông vô lễ hôm qua đã ức hiếp em không, em nói xem hắn ta ở đâu, anh giúp em xử lý anh ta.”

Lâm Phiên Phiên vẫn một mực lắc đầu, cô biết người Hàn Phiêu nói là Sở Tường Hùng, nhưng vừa nghĩ tới Sở Tường Hùng, nước mắt Phiên Phiên càng rơi dữ dội hơn, Sở Tường Hùng cưng chiều cô như thế, yêu thương tin tưởng cô như thế, nhưng cô lại không có cách nào bảo vệ tốt bản thân, lại còn bị Hoắc Mạnh Lam xâm hại, cô có lỗi với anh, hổ thẹn với anh.

Hàn Phiêu nhìn Lâm Phiên Phiên khóc càng ngày càng lớn, liền không dám hỏi thêm gì nữa, vội vàng nói:

“Được rồi được rồi, anh không hỏi nữa, chân em bị thương như này phải lập tức đi bệnh viện.”

Nói xong, Hàn Phiêu bế Lâm Phiên Phiên chạy một mạch đến phòng khám nhỏ gần đó.

Xử lý xong vết thương, Hàn Phiêu còn mua một gói thuốc lớn, mới bế Lâm Phiên Phiên ra khỏi phòng khám.

“Bây giờ em muốn đi đâu? Có muốn quay về nhà không?”

Hàn Phiêu cất tiếng hỏi.

Lâm Phiên Phiên vội vã lắc đầu.

“Em không về nhà, vĩnh viễn cũng không muốn về.”

“Vậy.... đến nhà anh nhé!”

Hàn Phiêu lấy dũng khí hỏi cô.

38. Chương 39: Để Tớ Xem Nào

“VẬY...ĐẾN NHÀ ANH ĐI.” HÀN PHIÊU LẤY HẾT DŨNG KHÍ NÓI.

Anh không hỏi thêm về nguyên nhân của Lâm Phiên Phiên nữa, hôm qua Sương Sương nói cho hắn biết là do Hoắc Mạnh Lam quá trốn. Lâm Phiên Phiên đang làm âm ỉ với Hoắc Mạnh Lam đòi chia tay, nghĩ lại thấy Lâm Phiên Phiên không muốn về nhà nhất định là do không muốn gặp Hoắc Mạnh Lam. Như vậy càng tốt, anh cũng đâu có lỡ đem cô tặng cho người đàn ông khác.

Lâm Phiên Phiên gật đầu một cách vô thức, rồi lại ngay lập tức lắc đầu, mặt đầy hoảng loạn nói: “Không, em không đi, không đi....Hay là chúng ta cứ về chỗ của Sương Sương đi.”

Bởi vì Hoắc Mạnh Lam hết lần này đến lần khác giả trò với cô thế nên bây giờ ngoài Sở Tường Hùng ra, cứ nghĩ đến phải tiếp xúc riêng với một người đàn ông lạ là cô phát sinh tâm lý hoảng sợ, mặc dù từ trước đến giờ Hàn Phiêu chưa từng có hành vi nào quấy rối cô. Như vậy là quá bất công đối với Hàn Phiêu, nhưng cô làm cách nào cũng không thể khống chế được cảm giác sợ hãi trong lòng.

Nhưng trước đây, trong điện thoại cô đã nói Sở Tường Hùng cứ về đi bây giờ làm sao coi như không có chuyện gì mà đi tìm anh đây? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn có thể đến chỗ của Sương Sương thôi.

Hàn Phiêu không hề biết trong lòng Lâm Phiên Phiên đang nghĩ gì, chỉ biết Lâm Phiên Phiên thấy trai đơn gái chiếc(cô nam quả nữ) ở cùng một phòng không hay cho lắm, có chút thất vọng, rồi cười nhẹ nói: “Được rồi, vậy thì đến chỗ Sương Sương”

Một tiếng sau, Hàn Phiêu chở Lâm Phiên Phiên đến chỗ Sương Sương ở, vừa hay gặp Sương Sương đi làm về ở ngay dưới tầng. Sương Sương vừa nhìn thấy hai chân của Lâm Phiên Phiên như hai cái bánh chưng hốt hoảng hỏi: “Phiên, chân cậu bị làm sao thế?”

Nhìn thấy nét quan tâm và lo lắng trong mắt Sương Sương, nước mắt Lâm Phiên Phiên lại lần nữa ứa ra, người vẫn bị Hàn Phiêu ôm chặt, thế là cô không màng gì nữa mà bỏ nhào về phía Sương Sương, vùi mặt vào hông vai Sương Sương bật khóc nữa nữa khiến cho cả Sương Sương lẫn Hàn Phiêu nhất thời trở nên luống cuống không biết làm thế nào. Cuối cùng Hàn Phiêu bế Lâm Phiên Phiên vào phòng ngủ của Sương Sương rồi đóng cửa lại, một mình ở ngoài phòng khách để hai người họ tiện tâm sự.

Lâm Phiên Phiên cắn răng kể cho Sương Sương nghe chuyện Hoắc Mạnh Lam đã chà đạp hành hạ mình thế nào, chỉ có điều không dám nói ra những tình tiết nhỏ chỉ kể đại khái mọi việc, thế nhưng dù có như vậy thì sau khi Sương Sương nghe xong vẫn nổi giận đùng đùng, đập bàn xông ra cửa đòi đi tìm Hoắc Mạnh Lam tính sổ.

“SƯƠNG SƯƠNG CẬU KHÔNG ĐƯỢC ĐI.”

Lâm Phiên Phiên kéo tay Sương Sương lại, nhưng Sương Sương lại dùng sức giằng ra, đụng phải ngực Lâm Phiên Phiên khiến cổ đau đến mức không chịu được mà thở ra một hơi, chỗ này lúc trước Hoắc Mạnh Lam thật sự mạnh tay quá mức đến giờ cô vẫn còn đau.

“TẠI SAO LẠI KHÔNG ĐƯỢC ĐI? HOẮC MẠNH LAM CÁI TÊN KHỐN NẠN NÀY LẠI DÁM BẮT NÁT CẬU, TỚ NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐÁNH CHO HẮN MỘT TRẬN MỚI ĐƯỢC, PHẢI XẢ HẠN CHO CẬU, TỐT NHẤT LÀ ĐÁNH GÂY CHÂN HẮN ĐI, CHO HẮN NỬA THÁNG KHÔNG XUỐNG ĐƯỢC GIƯỜNG MỚI THÔI.”

Sương Sương không kìm được tức giận nói.

“CẬU ĐÁNH KHÔNG LẠI HẮN...”

Lâm Phiên Phiên không khỏi lo lắng, cô nói cho Sương Sương biết không phải là để Sương Sương đi trút hận thay mình, chỉ là trong lòng cô có nỗi khổ muốn tìm người dốc bầu tâm sự, mà người này chỉ có thể là Sương Sương.

“TỚ TẮT NHIÊN KHÔNG ĐÁNH LẠI HẮN, NHƯNG HÀN PHIÊU NHẤT ĐỊNH CÓ THỂ. LÚC CÒN HỌC ĐẠI HỌC, CẬU ẤY LÀ CAO THỦ TAEKWONDO CÓ TIẾNG CỦA TRƯỜNG TỐ. BÂY GIỜ CÒN LÀM HUẤN LUYỆN VIÊN Ở CÂU LẠC BỘ TAEKWONDO LỚN NHẤT

của thành phố B. Tổ không tin Hoắc Mạnh Lam có thể đánh thắng Hàn Phiên”. Sương Sương nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Lâm Phiên Phiên lắc đầu: “Thôi bỏ đi, tổ không muốn làm lớn chuyện...”

Một khi lớn chuyện nhất định sẽ kinh động đến Sở Tường Hùng, cô không muốn để Sở Tường Hùng biết, cô sợ anh biết được.

Lâm Sương Sương bắt lực nhìn Lâm Phiên Phiên: “Cậu ấy à, gặp chuyện gì cũng nhường, cũng nhịn, vậy nên cái tên Hoắc Mạnh Lam đấy mới có cơ hội gỡ trò đòi bại, cậu có biết không hả, cậu cứ như thế có ngày sẽ phải chịu thiệt to đấy.”

Lâm Phiên Phiên biết Sương Sương tất cả là chỉ muốn tốt cho cô, cảm kích nắm chặt tay Sương Sương nói: “Sương Sương, tổ biết rồi, sau này tổ sẽ cẩn thận hơn nữa. Còn nữa, tổ đã tính toán xong xuôi sẽ chuyển ra ngoài rồi, sau này tên Hoắc Mạnh Lam đấy sẽ không còn cơ hội bắt nạt tổ nữa đâu, vậy nên cậu đừng tức giận nữa, còn nữa... tổ đau quá...”

Lâm Sương Sương vừa nghe xong liền quên luôn chuyện tìm Hoắc Mạnh Lam tính sổ, sốt sáng hỏi: “Đau ở đâu? Có phải đau ở chân không?”

Lâm Phiên Phiên ngượng ngùng lắc đầu, rồi đưa tay chỉ lên ngực nói: “Đau ở chỗ này.”

“Hả?”

Lâm Sương Sương ngây ra một lúc, rồi lập tức cảm phần đập bàn, cô là người đi trước, đương nhiên chỉ cần sơ qua cũng biết được nhất định là tên Hoắc Mạnh Lam trong lúc gỡ trò đòi bại đã làm Lâm Phiên Phiên bị thương, vậy mà Lâm Phiên Phiên lại còn không cho cô đi tìm hẩn tính sổ, chỉ có thể đè nén cơ giận trong người xuống.

“Cởi quần áo ra cho tổ xem xem có chỗ nào bị thương không?”

Nói rồi đưa tay cởi cúc áo trước ngực của Lâm Phiên Phiên.

“Không cần đâu.”

Lâm Phiên Phiên xấu hổ túm chặt tà áo.

Lâm Sương Sương trợn mắt nhìn Lâm Phiên Phiên, dánh vẻ tức giận quở trách: “Trước mặt tổ còn che che đây đây cái gì chứ? Lúc còn học đại học không phải chúng ta ở ký túc xá ngày nào cũng tắm chung còn gì. Cơ thể của cậu tổ đã nhìn cả trăm lần rồi, cậu còn ngại ngần gì nữa? Mau, cho tổ xem, nếu như cậu bị thương rồi, nói không chừng còn phải đi bệnh viện đấy.”

39. Chương 40: Quá Mức Tuyệt Vời

Lâm Phiên Phiên bị dọa bởi một câu đi bệnh viện này của Sương Sương, vết thương ở chỗ này làm sao mà đi bệnh viện cho bác sĩ khám được chứ? Hơn nữa, nhiều khoa phụ sản của các bệnh viện còn có bác sĩ là nam, như vậy không phải càng thêm khiến người xấu hổ hơn sao?

“Được rồi, tổ cho cậu xem, nhưng tổ nói trước, tổ tuyệt đối không đến bệnh viện đâu.”

Lâm Phiên Phiên đỏ mặt cởi từng cúc áo sơ mi. Đúng như những gì Lâm Sương Sương đã nói, lúc còn học đại học, bởi vì không có điều kiện nên ký túc xá chỉ có một phòng tắm, hai người họ thường hay tắm chung, trước mặt Sương Sương, cô đúng là không nên xấu hổ.

Khi nút áo sơ mi cuối cùng được cởi bỏ, quang cảnh trước ngực của Lâm Phiên Phiên hiện ra rõ nét, tuy không được đầy đặn nở nang như của Lâm Sương Sương, nhưng cũng là cỡ 34, vô cùng săn chắc, mịn màng, dưới sức ép của áo nâng ngực màu hồng phấn càng thêm căng tròn tuyệt đẹp, cùng nước da trắng nõn nà như tuyết.

Lâm Sương Sương không nhịn được một nuốt một ngụm nước miếng. Ô trời, đừng nói đến đàn ông, đến cả con gái như cô cũng không thể nhịn được cơn thèm “ăn” này.

“Cởi cả áo ngực ra đi.”

Lâm Sương Sương ổn định lại tâm trí hỗn loạn, nhìn một nửa phần trên của bộ ngực căn bản không thấy vết thương tích nào cả.

Lâm Phiên Phiên do dự một chút, nhưng vẫn tin tưởng mở nút áo ngực phía sau ra. Hai núm ngọc như được giải thoát, lập tức nảy ra, trở về hình dạng trái đào nguyên thủy vốn có của nó. Hai điểm hồng phấn trên đỉnh trái đào hơi ngước lên một chút giống như hai cánh hoa đào bay trong gió vậy, vô cùng quyến rũ, tuyệt diệu.

Lâm Sương Sương nhìn đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài. Đẹp, quá đẹp!

Khi còn học đại học, đôi gò bồng đảo của Lâm Phiên Phiên tuy là rất đẹp, nhưng mà không đến mức khiến người ta ăn sống nuốt tươi đến mức này. Xem ra, người phụ nữ có chút “đàn ông” vào trong người thì sẽ đều thay đổi cả.

Đừng nói đàn ông, ngay cả Lâm Sương Sương bây giờ cũng muốn ngậm hai núm đào kia vào miệng.

Cũng may là khuynh hướng giới tính của cô bình thường, nén cái sự gian ác nhất thời ấy xuống, sau đó cẩn thận nhìn một lượt, phát hiện xung quanh nhũ hoa của Lâm Phiên Phiên có mảng màu đỏ không được bình thường, còn hơi bị sưng lên, không cần nói cũng biết nhất định là do tên Hoắc Mạnh Lam thô bạo dùng lực mà ra.

“Cậu lên giường nằm đi, tớ đi lấy cho cậu chút nước nóng, lấy khăn ấm đắp lên cho đỡ sưng.”

Sương Sương đỡ Lâm Phiên Phiên lên giường rồi quay người bước ra khỏi phòng ngủ.

Hàn Phiêu vẫn luôn trông chừng ở bên ngoài cửa phòng khách, vừa nhìn thấy Lâm Sương Sương bước ra liền lập tức chạy lại lo lắng hỏi: “Thế nào rồi, cô ấy có nói với cậu là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Lâm Sương Sương nghĩ một lát rồi quyết định vẫn là không nên nói cho Hàn Phiêu biết những gì Lâm Phiên Phiên vừa kể lại cho mình. Nếu không, dựa vào việc Hàn Phiêu thích Lâm Phiên Phiên, anh nhất định sẽ đánh gãy chân của tên Hoắc Mạnh Lam kia, đến lúc đó lớn chuyện rồi, Phiên Phiên nhất định sẽ trách cô, vậy là Sương Sương lắc đầu: “Cậu đừng hỏi nữa, nếu Phiên Phiên muốn cho cậu biết tự nhiên sẽ nói với cậu thôi. Cậu ấy không nói với cậu tức là không muốn cho cậu biết. Nếu đã như vậy, tớ còn nhiều chuyện làm gì chứ? Có điều, bây giờ có một chuyện cần cậu giúp.”

Nói đến đây, Lâm Sương Sương ghé vào tai Hàn Phiêu, nửa thật nửa đùa nói khẽ: “Lâm Phiên Phiên ấy à, cậu ấy mỗi trước khi đến “ngày ấy” hàng tháng bụng và ngực đều đau nhức, bây giờ cậu ấy đang bị đầy bụng, cần khăn ấm để chườm, bây giờ cậu đi đun chút nước nóng, khăn vắt ở ngoài cửa ấy, sau đó đem đến cửa phòng ngủ tớ sẽ ra bê vào.”

Hàn Phiêu vừa nghe lập tức vành tai và mặt đều đỏ lên, không nói lời nào cả lập tức đi xuống bếp đun nước.

Lâm Sương Sương che miệng cười thầm, đừng nói cô độc ác, cô đây chỉ là giúp Hàn Phiêu tạo cơ hội. Cô quay người, thu lại nụ cười nham hiểm trên mặt rồi quay lại phòng ngủ.

“Nhanh thế đã xong rồi à?”

Lâm Phiên Phiên không khỏi kinh ngạc, Sương Sương vừa mới ra ngoài một lúc mà!

Sương Sương cười cười “Tớ giao cho Hàn Phiêu làm rồi”

“Hả? Không phải cậu nói cho Hàn Phiêu biết chuyện vừa nãy tớ kể với cậu rồi đấy chứ?”

Lâm Phiên Phiên kinh động, ngồi bật dậy, tấm chăn mỏng trước ngực tụt xuống đến eo, hai nhũ hoa lại nảy ra, Lâm Phiên Phiên xấu hổ vội vàng kéo chăn lên che trước ngực.

Tuy trong phòng chỉ có Sương Sương nhưng bên ngoài kia còn có một người đàn ông là Hàn Phiêu thế nên cô có chút xấu hổ.

Lâm Sương Sương làm ra vẻ không hề nhìn thấy bộ dạng hốt hoảng của Phiên Phiên, cười ranh mãnh: “Cậu yên tâm đi, tớ không phải là đứa nhiều lời, điểm này cậu còn không hiểu tớ à? Tớ chỉ nói với Hàn Phiêu là chân cậu hơi sưng, kêu cậu ấy đun chút nước nóng rồi nhúng khăn ấm để chườm thôi.”

Lâm Phiên Phiên nghe vậy thì mới yên tâm.

Không lâu sau đó, Hàn Phiêu đun xong nước nóng, nhúng khăn ấm bê tới gõ cửa.

Lâm Sương Sương đỡ Lâm Phiên Phiên đến ngồi sau cánh cửa rồi hé mở cửa, đón lấy khăn ấy từ bên ngoài rồi đóng cửa lại, chườm khăn ấm lên ngực Phiên Phiên.

Độ nóng của khăn truyền tới lập tức giảm bớt sự đau nhức trên ngực Lâm Phiên Phiên, nhưng lại nghĩ đến chiếc khăn này là do chính tay Hàn Phiêu vắt, thì không khỏi khó xử, nói khẽ với Sương Sương: “Sương Sương, cậu bê nước vào đây đi, tớ tự mình nhúng khăn, chân của tớ bị đau chứ tay tớ không đau.”

Sương Sương không cần nghĩ lập tức lắc đầu từ chối: “Nước nóng lắm, sẽ làm bỏng tay cậu đấy, Hàn Phiêu là người tập võ, mình đồng da sắt, chuyện này đương nhiên phải để cậu ấy làm.”

Lâm Phiên Phiên nghe vậy cũng thấy có lý, từ lúc nhúng khăn xuống nước, đến vắt rồi đưa đến chườm lên ngực cô, trong quá trình di chuyển này, độ nóng cũng giảm đi ít nhiều, nếu không phải là nước sôi nóng hổi, thì đến khi chườm lên ngực cô đã không còn quá nóng nữa rồi.

Hơn nữa, Hàn Phiêu ở ngoài cửa cứ nghĩ cô đang chườm chân, cũng không phải là chuyện gì khó xử lắm, nghĩ thông suốt hai điểm này, Lâm Phiên Phiên cũng không từ chối nữa.

Nhưng cô lại không biết Sương Sương đã nói dối cô, Hàn Phiêu sớm đã biết là cô đang chườm ngực rồi.

40. Chương 41: Máu Mũi Chảy Ròng

Lúc đó, điện thoại của Sương Sương đột nhiên đổ chuông, vừa nghe, đúng là điện thoại của Triệu Dân Thường gọi đến, hẹn cô ra ngoài chơi.

Sương Sương vui mừng rồi tắt điện thoại, vừa mau chóng trang điểm thay đồ, vừa nói chuyện với Lâm Phiên Phiên: “Phiên Phiên, mày hôm nay ở nhà nghỉ ngơi nhé, tao có chuyện phải ra ngoài một chuyến, tối có khả năng không về đâu.”

“Mày định ra ngoài à? Đi đâu vậy?”

Lâm Phiên Phiên kích động, vớt luôn chiếc khăn tay đang đặt trên ngực xuống đất.

Lâm Sương Sương cúi người nhặt chiếc khăn tay lên rồi mở cửa đưa cho Hàn Phiêu đang ở bên ngoài, để anh ta ngâm lại nước nóng rồi vắt khô lại, sau đó nhận lấy rồi đắp lại cho Lâm Phiên Phiên, làm xong một loạt động tác, mới bảo: “Tổng tài anh ta gọi tao ra ngoài, mày nói xem tao có thể không đi được à? Ngoan nào, mày ở nhà một mình, Hàn Phiêu không dám làm gì mày đâu, anh ta là quân tử mà!”

Lâm Phiên Phiên bị nhìn thấu tâm tư, ngại ngùng cúi đầu, cau cái mũi làm mặt quỷ với Sương Sương. “Đi đi, mày đúng là cái đồ có sắc quên bạn.”

Lâm Sương Sương cười haha, ngầm thừa nhận, cầm túi xách chạy ra khỏi phòng, trước khi đi còn nhẹ nhàng nói bên tai Hàn Phiêu đang đứng ở ngoài hai chữ: “Cái gương”.

Hàn Phiêu cười ngây ngô, nhất thời không nghĩ ra Lâm Sương Sương nói là ý gì, nhưng rất nhanh sau đó anh ta đã hiểu ý cô nói.

Khi chiếc khăn tay nóng trên ngực nguội dần, Lâm Phiên Phiên mở hé cửa phòng, đưa khăn tay cho Hàn Phiêu đang ở ngoài.

Còn Hàn Phiêu thì đứng ở khe cửa vừa mở, nhìn thấy chiếc gương trong phòng, vừa hay chiếc gương đặt trước chính diện Lâm Phiên Phiên, không nghi ngờ gì nữa, cơ thể Lâm Phiên Phiên trần trụi thoáng qua trong gương, hai quả đào đỏ bị chiếc khăn tay nóng đặt lên càng thêm mềm mại và tinh tế, đẹp đến cực độ.

Chỉ nhìn lướt qua mà chiếc khăn tay trên tay Hàn Phiêu rớt xuống đất, máu trong người anh đang sôi sục, thân dưới đột nhiên căng cứng, một dòng máu nóng dồn lên não, Hàn Phiêu chỉ thấy mũi mình nóng lên, hai hàng máu mũi chảy ra từ chiếc mũi thanh tú của anh, rỏ xuống chậu nước nóng trước mặt, đổ hết cả chậu nước.

“Hàn Phiêu, em không cần đắp nữa, cảm ơn anh.”

Lâm Phiên Phiên không hề hay biết nửa trên trần trụi của mình đã bị Hàn Phiêu ở ngoài nhìn thấy, càng không hay biết Hàn Phiêu mới nhìn lướt qua mà máu mũi đã chảy ròng ròng rồi, nói xong câu cảm ơn, cô đóng chốt cửa, sau đó cẩn thận với cái gót chân rồi leo lên giường ngủ.

Buổi sáng bị Sở Tường Hùng giày vò cả nửa ngày, chiều lại bị Hoắc Mạnh Lam làm phiền, chân đất chạy theo cô đoạn xa, hôm nay cô thật sự rất mệt.

Nằm trên giường, chưa đầy một phút, Lâm Phiên Phiên đã chìm vào giấc ngủ.

Hàn Phiêu một mình bên ngoài, dự vọng mãnh liệt cháy khắp người anh, khó chịu mà chạy vào phòng tắm, tắm gội nước lạnh cả nửa tiếng.

Đêm hôm đó, Lâm Sương Sương quả nhiên không về.....

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lâm Phiên Phiên thức dậy từ sớm, tháo băng ở chân, rồi thay bộ đồ công sở của Sương Sương với đôi giày bệt vào, cũng may Sương Sương và cô đều có dáng người cao gầy giống nhau, cho nên bất luận là quần áo hay giày dép kích cỡ đều sêm sêm như nhau.

Xuống đất đi được vài bước, bàn chân vẫn còn rất đau, nhưng cố gắng gượng thì vẫn đi được.

Khi Lâm Phiên Phiên mở cửa bước ra ngoài, Hàn Phiêu đã chuẩn bị cho cô đầy một bàn thức ăn dinh dưỡng buổi sáng.

“Sao em lại xuống đất? Cẩn thận vết thương ở chân chứ.”

Hàn Phiêu vừa thấy Lâm Phiên Phiên cũng không gọi anh mà một mình từ phòng đi ra ngoài, nhất thời vội vàng bước nhanh về phía Lâm Phiên Phiên, một tay nhắc eo Lâm Phiên Phiên lên, đi về phía bàn ăn.

“A!”

Lâm Phiên Phiên thốt lên một cách kinh sợ, lập tức căng thẳng trong lòng.

Nhưng ngược con người nhìn Hàn Phiêu người ta đầy một mặt lo lắng, nghiêm túc, tư thế ôm cô vô cùng ngay thẳng, lại không thừa cơ hội sàm sỡ cô, Lâm Phiên Phiên không nhận được nhưng lại cảm thấy bản thân quá đa nghi, ngược lại lại sỉ nhục nhân cách người ta, thế là ngoan ngoãn im không dây dưa trong vòng tay của Hàn Phiêu.

Hai người mặt đối mặt ăn xong bữa sáng, Lâm Phiên Phiên nói phải đi làm.

Hàn Phiêu vốn dĩ là không đồng ý, nhưng thực sự đấu không lại Lâm Phiên Phiên, chỉ đành công cô ra ngoài, bắt taxi đến Tập đoàn Triệu Thị, trước khi cô lên xe còn dặn cô không được đi lại nhiều để tránh vết thương ở chân lại rạn ra.

Lâm Phiên Phiên cảm động gật đầu, nói với anh rằng công việc của cô đa phần đều là ngồi ghế văn phòng, không cần phải chạy khắp nơi như vậy Hàn Phiêu mới an tâm mà rời đi.

Lâm Phiên Phiên bước chậm từng bước vào tòa nhà cao ốc của Tập đoàn, đang định đi thang máy lên phòng làm việc thì thấy thang máy chuyên dụng của Tổng tài bên cạnh tỉnh lên một tiếng mở cửa, Triệu Dân Thường và Lâm Sương Sương từ trong đó bước ra.

Triệu Dân Thường ngược mắt nhìn về phía Lâm Phiên Phiên cả một ngày hôm qua không đi làm, tỏ vẻ lạnh lùng, nói: “Không cần về văn phòng nữa, bây giờ tôi phải ra ngoài đàm phán một hạng mục về phương án phát triển. Là trưởng phòng thư ký của tôi, làm sao mà cô có thể vắng mặt được chứ, đi cùng đi!”

41. Chương 42: Thôn Ôn Ôn Núi Sâu

Lâm Phiên Phiên vừa nghe liền có chút ngơ ngác.

Hôm qua cô còn ở trước mặt bố mẹ nói dối rằng vì công ty đàm phán về một phương án phát triển mà phải đi ngoại tỉnh, không ngờ rằng chuyện này lại thật sự xảy đến với cô.

Xem ra, việc nói dối này quả nhiên là có báo ứng!

Nhìn Lâm Phiên Phiên ngây người không có phản ứng, Triệu Dân Thường chau mày, bước vài bước đến trước mặt Lâm Phiên Phiên, nói “Lẽ nào gần Thị Trưởng Sở Tường Hùng, cô lại không muốn công việc này nữa? Tôi không ngại mà nhắc nhở cô một câu, phụ nữ mà dựa vào đàn ông sẽ chết rất là thảm.”

Lâm Phiên Phiên vừa nghe được câu này nhất thời không nói gì, “Ai nói là tôi dựa hơi đàn ông, anh bớt xem thường phụ nữ chúng tôi đi nhé, đi thì đi, đây là công việc của tôi, tôi sẽ không thoái thác đâu, Tổng tài, xin mời.”

Ở một vài lĩnh vực nào đó cô có chút yếu thế, nhưng cô thật sự lại rất độc lập, sau khi biết thân phận của Sở Tường Hùng là Thị Trưởng, là gia đình tài phiệt, có tiền có địa vị, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc mọi chuyện sẽ dựa vào anh ta, bởi vì cô có ước mơ và đam mê của chính mình.

Nụ cười trên khóe miệng của Triệu Dân Thường như có ẩn ý sâu xa, quay người, dẫn đầu đi về phía cổng.

Luôn đi sau Triệu Dân Thường là Lâm Sương Sương, khi Triệu Dân Thường nói muốn Lâm Phiên Phiên cùng đi, sắc mặt của cô liền thay đổi, phải biết vừa này Mira và Nhiều Ninh(hai người thư ký thân cận của Triệu Dân Thường) yêu cầu đi cùng, Triệu Dân Thường đều không đồng ý, nhưng bây giờ anh ta lại chủ động yêu cầu Lâm Phiên Phiên đi cùng.

Vả lại lúc Triệu Dân Thường quay người đi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười rất khác, Lâm Phiên Phiên không chú ý tới nhưng cô thì lại nhìn thấy.

Tâm tư của Sương Sương nhất thời hỗn loạn.

Công việc lần này, bên cạnh Triệu Dân Thường không chỉ có hai người thư ký là Sương Sương và Phiên Phiên mà còn có thêm 4 người vệ sĩ.

Lên xe, có tài xế chuyên dụng lái xe, Triệu Dân Thường một mình ngồi ghế phụ, Lâm Phiên Phiên và Sương Sương cùng ngồi hàng ghế sau, bốn vệ sĩ ngồi trên chiếc xe khác chập ních đi theo sau.

Sau khi khởi động xe, lần đi đàm phán về phương án này Sương Sương cũng đã nói qua cho Lâm Phiên Phiên rồi.

Thì ra, chuyến đi lần này phải đến một vùng núi sâu bên cạnh thành phố B, tìm một làng quê miền núi lạc hậu có tên thôn Ôn Ôn, Triệu Dân Thường muốn dùng giá cao để mua đứt cái thôn này và rừng già phạm vi trăm dặm.

Nhưng vì lý do là gì ư?

Điều này phải nói từ cái tên Thôn Ôn Ôn này.

Thôn Ôn Ôn, gọi là Thôn Ôn Ôn chỉ vì ở đây có đủ thiên thời địa lợi để nuôi dưỡng con kỳ nhông, Tường Hùng Đàm ở đây mát có, lạnh có, nghe nói nuôi kỳ nhông tỉ lệ sống rất cao, đạt 90%.

Vì vậy tỉ lệ sống của kỳ nhông cao là một cấp độ mà hiện nay trong đất nước chưa một chuyên viên nào đạt được.

Kỳ nhông mặc dù là động vật mà quốc gia bảo vệ nhưng thể hệ thứ hai của kỳ nhông có thể nuôi dưỡng và bán, một con kỳ nhông trưởng thành có giá trên 30 triệu, điều này cho lợi nhuận rất cao, thật khiến người ta kinh ngạc.

Triệu Dân Thường chính là nhìn trúng khoản lợi nhuận cao này mới khai thác xuyên biên giới, thậm chí không tiếc bản thân mà một mình đi khám phá vùng đất thôn Ôn Ôn này.

“Vậy chuyến này phải đi bao lâu?”

Lâm Phiên Phiên nhin không nổi mà hỏi.

“Nhanh thì ba ngày, muộn thì một tuần.”

Lâm Sương Sương trả lời ngắn gọn.

Thời khắc này, trong đầu cô chỉ toàn là cái nhìn khác thường và nụ cười ẩn ý mà Triệu Dân Thường dành cho Lâm Phiên Phiên, sự ưu tú của Lâm Phiên Phiên không ai có thể hiểu rõ hơn cô, Triệu Dân Thường có thể nhìn trúng Lâm Phiên Phiên dù chỉ một chút cũng không có gì lạ, nhưng vừa nghĩ đến chuyện trong chuyến đi có thêm một người phụ nữ cùng cô tranh một người đàn ông, trong lòng cô rất không thoải mái, cho dù người phụ nữ này là bạn thân nhất của cô, và Lâm Phiên Phiên có lẽ căn bản cũng không có ý đồ đó.

“Lâu vậy, tao chưa chuẩn bị gì cả.”

Lâm Phiên Phiên lo lắng, hôm nay là cô từ nhà Sương Sương đi ra, đừng nói đến thay quần áo, đến bộ quần áo bây giờ cô mặc trên người cũng là mượn của Sương Sương.

“Không sao, trong tủ ở sau xe đã chuẩn bị rất nhiều đồ dùng hàng ngày rồi.”

Trả lời câu hỏi này lại chính là người ngồi trên ghế trước – Triệu Dân Thường.

Lâm Phiên Phiên cắn cắn môi, Tổng tài đã lên tiếng rồi cô còn nói được gì nữa, mượn điện thoại của Sương Sương gọi điện về cho bố mẹ (điện thoại của cô hôm qua đã bị Hoắc Mạnh Lam làm hỏng rồi), may có lời nói dối hôm qua làm cơ sở, Lâm Phiên Phiên có thể nhẹ nhàng và dễ dàng nhận được cái gật đầu của bố mẹ, đặt biệt là Ba Lâm, luôn luôn dặn dò công việc của cô đồng thời cũng không được quên chăm sóc tốt cho bản thân.

Tắt điện thoại, Lâm Phiên Phiên còn muốn gọi điện cho Sở Tường Hùng, nói với anh cô phải đi 3 đến 7 hôm, nếu anh ta không tìm được cô, anh ta nhất định lo đến phát điên mất.

Ai biết, Triệu Dân Thường dường như đã sớm đoán ra cuộc gọi thứ hai của cô là gọi cho Sở Tường Hùng, đột nhiên nghiêng mình qua, giang rộng cánh tay dài bá đạo lấy đi chiếc điện thoại trong tay Lâm Phiên Phiên, nghiêng mắt liếc nhìn rồi nói “Đừng nghĩ rằng bây giờ không ở văn phòng thì không phải làm việc nha, trong thời gian làm việc, trước mặt Tổng Tài tôi đây cô hết gọi điện thoại lại nghe điện thoại, rốt cuộc cô có để tâm đến công việc của mình không?”

42. Chương 43: Làm Cho Em Xem

“Tổng tài....Tôi....”

Bây giờ quả thực là thời gian làm việc, nhưng cô chỉ là muốn gọi hai cuộc điện thoại cho những người quan trọng nhất của cô để báo bình an thôi mà, ai mà biết đến cái thôn Ôn Ôn núi sâu nghèo nàn, khi họ còn gầy này, điện thoại liệu có còn bắt được tín hiệu, cô vẫn nên có sự phòng bị, có gì là quá đáng chứ.

Nhưng Triệu Dân Thường căn bản không hề cho cô cơ hội để giải thích, vung cái tay, lấy lại rồi nói trước: “Tôi với cô đổi vị trí, cô lên phía trước ngồi.”

Lâm Phiên Phiên cười ngơ ngác một lúc, sau đó ý thức được liền hỏi: “Tại sao?”

Nhưng vừa nói dứt câu, lập tức biết bản thân đã nhiều lời rồi, Triệu Dân Thường yêu cầu cô đổi vị trí, rõ ràng là có ý định muốn cùng người bên cạnh cô – Sương Sương thân mật đây mà.

Nghĩ tới đây, nhìn lướt qua Sương Sương gò má của Lâm Phiên Phiên đỏ lên, sau đó ngoan ngoãn cùng Triệu Dân Thường đổi vị trí.

Triệu Dân Thường vừa ngồi cạnh Sương Sương đã không ngần ngại mà giữ cô trong lòng anh ta, cúi đầu hỏi: “Sao cả đoạn đường nhìn em có vẻ không khỏe vậy, có phải do tối qua ở nhà anh chơi hơi quá rồi không?”

Vừa nói, tay vừa đặt trên chiếc đùi trắng trẻo của Sương Sương, vuốt ve, chậm chậm hướng về thăm dò bên trong chiếc váy.

Lâm Sương Sương ngạc nhiên, vội vàng đưa tay ra nắm lấy bàn tay không an phận của Triệu Dân Thường, vội vàng nói “Đừng như vậy, Phiên Phiên ở phía trên kia...”

Cô và Triệu Dân Thường không phải là chưa từng làm chuyện này trên xe, thật ra là rất nhiều lần bởi vì không kìm nổi yêu cầu của Triệu Dân Thường, tài xế ở phía trước lái xe, cô và Triệu Dân Thường ở đằng sau làm chuyện điên cuồng, mà bác tài xế cũng đã sớm quen với việc này mà chẳng lấy làm lạ, dự tính không biết hẳn đã cùng bao nhiêu người phụ nữ làm chuyện này trên xe, dần dần cô cũng nghĩ thoáng hơn.

Nhưng lần này thì khác, trên xe có thêm Lâm Phiên Phiên, bạn thân nhất của cô.

Vốn dĩ là cô can tâm tình nguyện làm thư ký kiêm người tình của hắn, cô Chính là sợ Phiên Phiên coi thường cô. Nếu hôm nay cô cùng Triệu Dân Thường ân ái trước mặt Phiên Phiên, chỉ sợ, Lâm Phiên Phiên thật sự sẽ coi thường cô.

“Đừng như vậy....ừ....?”

Triệu Dân Thường chính là không để tâm những chuyện này, tay trái ôm trọn eo của Sương Sương, như con rắn du lượn thò vào cổ áo của Sương Sương, một tay ôm trọn thứ đầy đặn bên trong, dùng sức mà nắn bóp.

Cơ thể của Sương Sương lập tức có phản ứng, hơi thở không kìm được ngày càng thở dốc, nhưng lý trí nói cho cô rằng lần này cô không thể nhượng bộ, nhỏ tiếng khẩn cầu: “Đừng, Tổng tài, xin anh, đừng làm bây giờ, đến thôn Ôn Ôn anh muốn như thế nào em cũng chiều, được không?”

“Đến thôn Ôn Ôn, ít nhất phải mất 5, 6 giờ đồng hồ, lẽ nào em muốn anh nhịn lâu vậy sao?”

Triệu Dân Thường lắc đầu, ngón tay linh động, ngón trên ngón dưới thào cúc áo trước ngực Sương Sương, vắt chiếc áo ngực của Sương Sương lên phía trước rồi nắn bóp chiếc ngực ngọc ngà căng tròn, nhất thời hai đồi ngọc trắng tuyết bật ra, run rẩy trong không gian.

“A!”

Lâm Sương Sương thở nhẹ một hơi, nắm chặt bàn tay đang trong váy cô của Triệu Dân Thường, sau ý thức được buông tay ôm chặt cặp ngực vừa đột nhiên bị lộ ra của mình.

Nhưng cô vừa buông tay, ngón tay của Triệu Dân Thường thừa cơ đâm vào bên trong đó của cô, gian ác quay quay ngón tay.

Lâm Sương Sương nhất thời bị tay trên tay dưới của anh lộng hành, nắm được bên trên thì bên dưới hẳn tung hoành, vội vàng nũng nịu mà trốn tránh.

Triệu Dân Thường tiếp tục mãnh liệt, khóe mắt cố ý cũng như không cố ý hướng về chiếc gương bên ngoài trên xe, bởi vì trong gương, bộ dạng đỏ bừng mặt của Lâm Phiên Phiên ngồi ở phía bị chiếu chính diện.

Mặc dù biết rõ Triệu Dân Thường cùng cô đổi vị trí là muốn cùng Sương Sương thân thiết, nhưng Phiên Phiên vẫn không thể ngờ rằng anh ta lại khoa trương như vậy, âm thanh to như vậy, nghe đến đã khiến cô thấy xấu hổ rồi, nhưng tất cả đều là Sương Sương tự nguyện, bản thân Sương Sương còn không giận, thì cô dựa vào cái gì mà ngăn cản chứ.

Do vậy, cô chỉ có thể coi như không nghe thấy gì, ngoảnh đầu ra bên ngoài ngắm phong cảnh vậy.

Thật không ngờ, Triệu Dân Thường làm động tĩnh to như vậy chỉ là muốn cô ghen, cho dù cô không ghen nhưng cũng phải tức giận, tốt, như vậy chứng tỏ trong lòng Lâm Phiên Phiên anh ta ít nhiều gì cũng có

chút trọng lượng, nhưng phản ứng của Lâm Phiên Phiên lại bình thản như vậy, điều đó có thể nói trong mắt cô không có sự tồn tại của anh.

Triệu Dân Thường cuối cùng cũng nổi cáu rồi.

Kéo cái khóa quần, để lộ cái quý giá của hắn, hai tay ôm trọn Lâm Sương Sương, hướng tới trên hông của anh hùng ác mà tiếp tục đặt cô ngồi lên.

“A.....”

Lâm Sương Sương đau đón rên lên, lại giống như đang ngây ngất si mê, nhưng vừa nhìn Phiên Phiên ngồi ở phía trước, vội vội vàng vàng lấy tay bịt chặt miệng của mình, không muốn bản thân phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Chỉ tiếc, cô có thể không khiến bản thân phát ra âm thanh, nhưng Triệu Dân Thường chắc chắn có biện pháp làm to chuyện của anh, gờ tay phải, dùng lực tét mạnh lên cặp mông trắng tuyết của Sương Sương, hơn thế tiếng tét đặc biệt vang, miệng vẫn còn cố ý nói: “Kẹp chặt hai chân lại cho anh, quay người lại, nhanh lên, đừng để anh hối hận không đưa Mira và Nhiều Ninh theo.”

43. Chương 44: Mạnh Mẽ

Lâm Sương Sương bị hắn ta làm cho vừa thích thú vừa phẫn nộ, câu nói cuối cùng càng khiến Lâm Sương Sương càng cảm thấy xấu hổ và nhục nhã.

Nhưng tất cả đều là do cô ấy lựa chọn, là cô tự tìm đến. Giây phút này, cô chỉ đành cắn răng mà nuốt vào trong mà thôi, hơn nữa vì không muốn để Lâm Phiên Phiên nghe thấy những lời làm tổn thương người khác của Triệu Dân Thường, không để chút tự trọng cuối cùng của mình bị rẻ mạt khinh thường, Sương Sương chỉ đành hòa theo nhịp cùng Triệu Dân Thường mà thôi.

Nghe những âm thanh lả lơi phát ra phía đằng sau, mặt của Lâm Phiên Phiên đỏ phừng phừng, toàn thân nóng rực lên, đến hơi thở cũng càng lúc càng nặng giống như hơi thở của Lâm Sương Sương.

Ngay lúc này đây, Lâm Phiên Phiên chỉ muốn dùng tay để bịt chặt tai mình lại, nhưng nếu mà làm như vậy thì càng làm tổn thương đến lòng tự trọng của Sương Sương, vì vậy, cô chỉ đành ngồi thẳng người dậy, cổ cứng lại mà hướng mặt về phía trước.

Lúc đó, Lâm Phiên Phiên vô cùng tò mò lên nhìn trộm anh tài xế đang lái xe như bay bên phía tay trái mình.

Đằng sau âm thanh lớn như vậy, cô ấy nghe đến nỗi sắp không chịu nổi rồi, ấy thế mà anh tài xế lại vẫn có thể làm như không biết gì mà lái xe vừa nhanh vừa vội vàng, vừa nhìn một cái, Lâm Phiên Phiên mới phát hiện ra cái tai nghe màu đen đang đeo trên tai anh tài xế.

Hóa ra người ta sớm đã có sự chuẩn bị rồi, vừa nghe nhạc vừa lái xe.

Chỉ có mỗi cô, giống như cái bóng đèn ngồi ngây người trên xe, khoảnh khắc ấy, Lâm Phiên Phiên hận là không thể nhảy khỏi xe, hoặc chí ít có thể ngồi cùng xe vệ sĩ đằng sau.

Ở phía đằng sau, Triệu Dân Thường vừa vui vẻ cùng Lâm Sương Sương, vừa tiếp tục liếc nhìn gương chiếu hậu đằng trước quan sát nhất cử nhất động của Lâm Phiên Phiên, cho dù là một cái chớp mắt hay cái chau mày cũng không bỏ qua.

Càng nhìn hắn ta lại càng cảm thấy cô thư kí ngồi ghế đằng trước của mình càng xinh đẹp, hắn không thể không thừa nhận rằng, Lâm Phiên Phiên có một sức hút kì lạ, ngày thường gặp cô ấy, có thể cảm thấy rằng vẻ ngoài cô ấy cũng bình thường, kém xa so với các hotgirl, nhưng càng nhìn lại càng không thể rời mắt, một vẻ đẹp mê hồn, vẻ đẹp làm rung động lòng người, càng nhìn lại càng muốn chiếm giữ giấu cô vào trong người, thậm chí là trong máu thịt.

Triệu Dân Thường có vẻ động lòng rồi, hoan lạc cùng với Lâm Sương Sương thời gian lâu như vậy cũng chưa bao giờ thấy ánh mắt hân hứng thú như lúc này, dực hỏa trong người Triệu Dân Thường lâu nay cuối cùng đã dậy rồi.

Nâng tấm lưng nhỏ bé của Lâm Sương Sương dậy, hắn ta cũng nhắm nghiền mắt lại, điên cuồng mạnh mẽ vui đùa.

Trong đầu hắn luôn nghĩ đến hình ảnh người con gái vừa bị chính mình làm cho xấu hổ mà tức giận, vừa khiến hắn say là Lâm Phiên Phiên. Càng nghĩ như vậy, Lâm Dân Thường càng hăng hơn, động tác nhanh hơn và càng mạnh mẽ hơn.

Lâm Sương Sương bị sự mạnh mẽ và độ hăng của hắn ta làm cho khiếp sợ, phía dưới va chạm mãnh liệt, mỗi lúc càng sâu hơn, khiến cô ấy đau đớn đến run sợ, cảm giác sống dở chết dở.

Cô ấy sắp đau đến chết mất, nhưng đồng thời cũng hoan lạc tột độ, rõ ràng là đau mà lại hạnh phúc.

“Ư....a”

Cuối cùng thì chút lí trí còn lại của Lâm Sương Sương cũng bị thiêu rụi rồi, cô ấy không còn tâm trí để điều khiển được miệng mình, đau đớn mà hoan lạc đến độ không điều khiển được mình mà rên lên.

Ghế đằng trước, Lâm Phiên Phiên nghe thấy tiếng cơ thể va chạm mãnh liệt vào nhau, cả tiếng rên của Lâm Sương Sương, cả lồng ngực cô trong phút chốc như nghẽn lại, toàn bộ trái tim cứ như bay lên cổ họng, toàn thân như bị ngàn con kiến cắn, ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Lâm Phiên Phiên không thể ngăn được sự bất thường vừa xấu hổ vừa tức giận của bản thân mình, nhanh chóng ghì chặt hai chân lại, nhưng cảm giác nóng nóng ầm ầm mà cô cảm nhận được khiến cô không thể không thừa nhận, bên dưới của cô cũng ướt rồi.

Rõ ràng là đang kích thích cô mà, như cổ ý mưa rả rích ngoài bức tường lớn, nhưng ở đó còn có bức tường, không giống hiện tại, Dân Thường, Sương Sương và cô ấy chỉ cách nhau một thước, tưởng chừng như gần trong gang tấc.

Tài xế thì cứ bình thản mà tiếp tục lái xe nhanh như bay về phía trước, cuộc vui trên xe kéo dài khoảng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng Triệu Dân Thường ho một tiếng, ấn mạnh Lâm Sương Sương mà phun vào trong.

Lâm Sương Sương sớm đã bị hắn ta làm cho người mềm nhũn ra rồi, làm gì còn hơi sức đâu mà nhắc nhở hắn ta không được cho vào trong đâu, Triệu Dân Thường đẩy cô ra, mặc cô ngã ra ghế sau trong trạng thái mơ mơ hồ hồ như sắp ngất đến nơi.

Lâm Phiên Phiên ngồi đằng trước, mười ngón tay đan vào nhau, cả người thu gọn trên ghế, nhắm chặt mắt giả vờ ngủ, nghe tiếng động đằng sau đã dừng lại, không tìm được mà thở phào ra một hơi, các tế bào bị trói chặt lúc trước cũng được nới lỏng ra, thoải mái thật.

Triệu Dân Thường sau cuộc đánh trận lớn, đáng nhẽ cũng đã mất đi chút sức lực, nhưng khi hắn ta vừa ngẩng đầu lên nhìn gương chiếu hậu thấy Lâm Phiên Phiên đang ngủ, lập tức nổi cơn thịnh nộ, tức đến độ đầu bốc khói.

Đáng chết, người con gái ấy rốt cuộc có trái tim hay không vậy, rõ ràng hắn ta cùng người con gái khác mây mưa, vui vẻ đến như vậy, thế mà cô ấy lại có thể ngủ một cách ngon lành, không hề có chút phản ứng gì, cứ như không hề để tâm đến Triệu Dân Thường hắn vậy.

Triệu Dân Thường phút chốc cảm thấy lòng tự tôn của mình bị Lâm Phiên Phiên dẫm đạp lên một cách thảm bại, mặt lạnh lùng chòm người dậy tiến lại gần Lâm Phiên Phiên!

44. Chương 45: Thà Chết Cũng Phải Giữ Mình

Lâm Phiên Phiên đang nhắm mắt giả vờ ngủ, hoàn toàn không hề hay biết Triệu Dân Thường đang lại gần mình, đến lúc cô cảm nhận được, thì tay của Triệu Dân Thường đã nhanh như con rắn luồn vào lưng quần của cô ấy, sờ thấy phía dưới của cô cũng đang ướt.

“A!”

Lâm Phiên Phiên giật mình kêu lên, “bịch” tiếng đầu va vào nhau, người ngã mạnh ra ghế sau.

Tiếng hét thất thanh như nhảy lên của cô lập tức kinh động đến anh tài xế đang lái xe bên tay trái mình.

“Nhìn cái gì mà nhìn, mau lái xe của anh đi.”

Triệu Dân Thường đang cơn thịnh nộ, coi như tìm được chỗ xả giận, lập tức biến thành một con sư tử gào thét lên.

“Vâng, thưa tổng tài!”

Anh tài xế bị dọa đến nổi run lấy bẫy, vội vàng hướng mắt về phía trước, ngồi ngay ngắn lại, không dám nhìn thêm lần nào nữa.

Triệu Dân Thường từ ghế sau với lên ghế đằng trước, ghé vào tai Lâm Phiên Phiên buông những lời lả lơi: “Tôi cứ tưởng cô ngủ rồi cơ, hóa ra là đang giả vờ ngủ, không những giả vờ ngủ mà phía dưới còn ướt, trò chơi hôm nay có phải nghe kích thích lắm không? Có phải bây giờ cô cũng muốn rồi không?”

“Tổng tài, xin anh giữ tự trọng, xin buông tha cho tôi.”

Lâm Phiên Phiên muốn vùng vẫy thoát khỏi, nhưng làm sao chống lại được sức mạnh của Triệu Dân Thường đang ghì chặt vai cô giống như bị hai cục sắt đè lên vậy, xem ra cô chết chắc ở đây rồi, cô càng cự quậy hấn ta càng dùng sức ghì mạnh hơn.

“Con gái các cô toàn như vậy, miệng thì nói là không nhưng trong lòng thì lại muốn, lúc này Sương Sương chẳng như vậy à, miệng thì luôn nói không muốn, nhưng thực ra bản thân lại muốn đến không kiềm chế được nữa, cô xem, tôi làm cô ấy thích thú đến như thế nào, Lâm Phiên Phiên, cô cứ dừng cảm mà thử một lần xem, nói với tôi là cô muốn đi, chỉ cần cô mở miệng nói tôi lập tức sẽ lấp đầy khoảng trống bên dưới của cô, khiến cô vui vẻ thích thú đến tận tim gan.”

Triệu Dân Thường tiếp tục thì thầm vào tai Lâm Phiên Phiên.

Cho dù đến tận lúc này, hấn ta cũng không muốn cưỡng ép Lâm Phiên Phiên, làm cho con gái can tâm tình nguyện, chủ động hiến dâng tất cả, là nguyên tắc thưởng hoa bao nhiêu năm nay của Triệu Dân Thường hấn rồi.

“Không, tôi không cần!”

Lâm Phiên Phiên đến nghĩ cũng chả nghĩ mà liên tục lắc đầu cự tuyệt.

Lúc này đây, Lâm Phiên Phiên muốn cầu cứu Sương Sương biết bao, thế nhưng Sương Sương lúc này quần áo còn sộc sệch một nhòai nằm ở ghế đằng sau, hình như đã ngủ rồi, đúng hơn là bị Triệu Dân Thường làm ngất rồi, tiếng quát lúc này mà Triệu Dân Thường quát anh tài xế cũng không đánh thức được cô ấy, xem ra có hét khản cổ cô ấy cũng không dậy được.

“Mèo con hoang dã à, Triệu Dân Thường tôi hôm nay sẽ thuần phục em, tôi sẽ cùng chơi với em!”

Triệu Dân Thường nghe Lâm Phiên Phiên từ chối mình thẳng thắn như vậy, ngọn lửa trong lòng lập tức bùng phát lên, ngón tay thu lại, nắm chặt bờ vai Lâm Phiên Phiên, muốn kéo Lâm Phiên Phiên từ ghế trước xuống chỗ anh ta ở đằng sau, đến lúc đó hấn muốn làm gì mà chẳng được.

“A, không được.”

Đứng trước nguy hiểm đang cận kề, Lâm Phiên Phiên hét lên, với tay nắm lấy tay cửa, “cách” cửa xe mở ra, lộn người ra, bất kể lúc đấy xe đang chạy nhanh với tốc độ như thế nào.

Nếu thực sự nhảy khỏi xe, không chết thì cũng thành tàn phế.

“Chết tiệt!”

Triệu Dân Thường bị hành động quyết liệt của Lâm Phiên Phiên dọa đến mặt không còn một giọt máu, bàn tay nắm chặt lấy vai của Lâm Phiên Phiên suýt chút nữa thì tuột khỏi ra, may mà hắn ta phản ứng nhanh, lại nắm chặt lại được vai của Lâm Phiên Phiên, mới ngăn được điều không may xảy ra.

Lúc đó, hai chân của Lâm Phiên Phiên đã rơi ra khỏi xe, nếu không phải Triệu Dân Thường kịp thời kéo được nửa thân trên của cô ấy lại, thì lúc đó cô ấy đã ngã khỏi xe rồi, chưa biết chừng còn bị bánh xe khác trên lên người rồi.

“Đồ đàn bà đáng chết, cô điên rồi sao, cô chán sống rồi à.”

Triệu Dân Thường một tay kéo Lâm Phiên Phiên lên xe, đứng dậy “ầm” một tiếng, đóng mạnh cửa xe lại.

“Đây đều là do anh ép tôi, anh thử động chạm đến tôi một lần nữa xem, tôi lập tức chết cho anh xem.”

Lâm Phiên Phiên vừa từ cõi chết trở về cũng hoảng hồn không kém, hai chân cũng mềm nhũn ra không còn chút sức nào, nhưng cô biết, thời khắc ấy cô không được phép mềm yếu, nếu không thì hôm nay cô ấy cũng không thoát được rồi.

Cái đêm bị Hoắc Mạnh Lam quấy rầy một lần, cô đã cảm thấy có lỗi với Sở Tường Hùng rồi, nên lần này nói thế nào cô cũng nhất định phải giữ mình, giữ sự trong trắng cho Sở Tường Hùng.

Nhìn ánh mắt Lâm Phiên Phiên chứa đựng đầy sự lạnh nhạt và vô tình, Triệu Dân Thường đột nhiên nhắm nghiền mắt lại, người như Triệu Dân Thường hẳn phụ nữ xung quanh nhiều vô kể, làm gì có ai mà không yêu hắn đến chết đi sống lại cơ chứ, chắc chỉ có mỗi người con gái phía trước xem hắn giống như một cây cỏ dại, hoàn toàn không để mắt đến, vì không để hắn động chạm đến mình, thà chết còn hơn.

Lúc ấy, sự ngạo mạn của Triệu Dân Thường đều bị hủy hoại, Triệu Dân Thường không ngăn cản được sự nghi hoặc, có thể là Lâm Phiên Phiên được trời xanh phái xuống để trừng phạt hắn, cũng có thể là cái giá mà hắn phải trả khi đem phụ nữ ra làm món đồ chơi, khi mà hắn gặp được người con gái khiến hắn thật sự động lòng thì người con gái ấy lại thà chết cũng không muốn thuộc về hắn.

Chớp mắt một cái, hai mắt đã lạnh nhạt trở lại, Triệu Dân Thường hờ hững nhìn Lâm Phiên Phiên, giọng nói lại trở về sự kiêu ngạo vốn có: “Được, tôi sẽ không ép cô, trừ khi cô tự nguyện.”

45. Chương 46: Ra Quyết Định

“Thật vậy không?”

Lâm Phiên Phiên bán tín bán nghi, cô nhớ rõ lúc ở văn phòng làm việc, Triệu Dân Thường đã từng nói qua như vậy rồi, thế nhưng chuyện vừa xảy ra cách đây có mấy hôm mà hắn đã quên đi lời hứa của mình, mấy lần đã xâm phạm quấy rầy cô.

“Tất nhiên là thật rồi, cô nghĩ Triệu Dân Thường tôi là ai, tưởng tôi thích cô đến mức đó sao?”

Triệu Dân Thường liếc mắt nhìn Lâm Phiên Phiên, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, quay về với dáng điệu tổng tài tập đoàn kiêu ngạo không ai có.

“Vậy thì được, anh tài xế làm chứng giúp tôi.”

Lâm Phiên Phiên ngồi ngay ngắn vào ghế của mình, mắt không ngừng nhìn gương xe, chỉ cần Triệu Dân Thường ở đằng sau có bất kì động tĩnh gì cô lập tức thấy được, nếu như Triệu Dân Thường một lần nữa nuốt lời, thì cô chỉ còn cách nhảy khỏi xe để giữ trong sạch cho mình mà thôi.

Triệu Dân Thường ngả lưng tựa ra sau, mắt nhắm lại, quả thật là không động đến Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên từ từ bình tĩnh trở lại, yên tâm an vị.

Nhưng cô lại không hề nhìn ra, Triệu Dân Thường tuy là đã nhắm mắt lại, nhưng miệng lại nở một nụ cười tàn ác.

Vừa nãy hắn nói, hắn sẽ không động đến Lâm Phiên Phiên, trừ khi cô tự nguyện. Lời nói ấy bề ngoài là một lời hứa, nhưng thực chất lại chứa đựng một lớp nghĩa khác, đó chính là nếu Lâm Phiên Phiên tình nguyện, còn tình nguyện việc gì thì không rõ.

Tất nhiên đối với Lâm Phiên Phiên bây giờ mà nói, đánh chết cô ấy cũng không đồng ý, nhưng hắn sẽ có cách để sau này cô phải ngoan ngoãn tự nguyện mà hiến dâng đến trước mặt hắn.

“Hãy đợi đấy đi, Lâm Phiên Phiên, rồi sẽ có một ngày, Triệu Dân Thường tôi sẽ có được em.”

Triệu Dân Thường tự nhủ thầm trong lòng.

Vì xe đang đi trên đường cao tốc, tốc độ tương đối nhanh, chỉ mất một tiếng là đến thành phố bên cạnh rồi, nhưng thôn Ôn Ôn lại nằm trong rừng sâu, xe vượt núi đi qua vùng bùn, lắc lư trên xe 5 tiếng đồng hồ mới lơ mơ nhìn thấy khói bếp trên cao của thôn Ôn Ôn.

Nhưng đường vào trong hẹp quá, xe không thể nào đi vào được, mọi người chỉ có thể xuống xe đi bộ.

Còn Triệu Dân Thường dường như sớm đã biết được sẽ đi qua con đường đất nhỏ, nên hắn lấy cái ghế xếp dài từ cốp xe sau ra, rồi sai hai vệ sĩ, người đằng trước người đằng sau khiêng hắn lên, còn hắn chỉ cần ung dung nằm hưởng thụ là được rồi.

Thế này thì khổ cho Lâm Phiên Phiên rồi.

Chân của cô vốn dĩ đang bị thương, làm sao mà có thể đi đi lại ở đường núi này cơ chứ, chỉ mới đi bộ 10 phút, vết thương dầm qua mưa mới lành giờ lại nứt ra, máu mới rỉ ra nhuộm đỏ đôi giày trắng mà cô đang đi.

Lâm Sương Sương xót xa, thực sự muốn công Lâm Phiên Phiên lắm, mặc dù cô vừa ngủ mấy tiếng trên xe, nhưng Triệu Dân Thường hôm nay thực sự rất sung, cho dù có nghỉ ngơi lâu đến mấy thì hai chân cô cũng mềm nhũn không trụ vững được.

Điêu Lâm Phiên Phiên đi là cô đã gắng sức lắm rồi, làm gì có sức công cô ấy nữa chứ, chưa biết chừng chưa công lên thì cả hai đã ngã vào đồng bùn rồi.

Lâm Sương Sương chỉ còn cách nhờ sự giúp đỡ của hai anh vệ sĩ còn lại, nhờ họ công Lâm Phiên Phiên, kết quả hai vệ sĩ giống như khúc gỗ, cứ hướng mắt về phía trước mà đi, không nói một lời nào, giống như không hề nghe thấy cô đang nói gì cũng coi như không nhìn thấy cô.

Sương Sương thở dài một tiếng, nhưng cô biết họ là vệ sĩ chuyên nghiệp, càng chuyên nghiệp càng kiêu ngạo, trừ khi là người họ bảo vệ, còn những người khác thì không nghe, không thấy gì.

Cuối cùng, Sương Sương chỉ còn cách cầu xin sự giúp đỡ của Triệu Dân Thường, chỉ cần hắn mở lời, thì những vệ sĩ này sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng đáp lại lời cô, Triệu Dân Thường nhả ra 7 chữ “bảo cô ta tự đến tìm tôi.”

Lâm Phiên Phiên sau khi nghe Sương Sương nói xong, chỉ cười nhạt, gắng sức lết về phía trước.

Bảo cô đi cầu xin hắn, đừng có mơ!

Lâm Sương Sương khoanh tay đứng nhìn, cảm thấy giữa hai người họ có gì đó rất lạ, nhưng lạ chỗ nào, cô nhất thời nghĩ không ra.

Cô làm gì hay biết, trong mấy tiếng cô ngủ trên xe, Lâm Phiên Phiên đã bị Triệu Dân Thường ép từ Quỷ Môn Quan trở về như thế nào.

Lâm Phiên Phiên nghiêng chặt răng, từng bước từng bước lết đi, ánh mắt quả quyết, lạnh lùng làm người khác phải kinh ngạc.

Trong lòng cô đã có quyết định, sau khi về sẽ lập tức xin nghỉ việc.

Tất nhiên bây giờ cô không thể cũng như không nên nói ra cái suy nghĩ này, bởi vì cô sợ Triệu Dân Thường sẽ tức giận mà bỏ lại cô một mình ở nơi rừng sâu hoang vắng này, đến lúc đó, cô thật sự sẽ rơi vào cảnh gọi trời trời không thưa gọi đất đất không nghe.

Tầm một giờ sau, đoàn người cuối cùng đã đặt chân đến thôn Ôn Ôn.

Nhìn phía trước có một ngôi nhà đơn sơ giản dị được bao bọc xung quanh bởi hàng rào trúc, còn có cả vật dụng đã cũ treo bên ngoài, và cả những người dân mặc khổ giản dị đang bận bịu trong sân, Lâm Phiên Phiên đột nhiên có cảm giác đang được mặc những bộ quần áo lúc bấy giờ, dường như trở về cảnh núi rừng ngày xưa, trở về thời cổ đại của loài người.

46. Chương 47: Chàng Thanh Niên Vùng Núi

Tin tức Triệu Dân Thường đến để thị sát đường như đã sớm được thông báo đến thôn Ôn Ôn, bởi vì trưởng thôn Lưu Đà Hàn từ sáng sớm đã đưa ba bốn thanh niên trai tráng vào làng chờ sẵn ở cổng làng.

Vừa thấy Triệu Dân Thường được vệ sĩ dẫn tới, trưởng thôn liền cúi người nghênh tiếp, cười vui đến mức nếp nhăn trên khuôn mặt như xếp lại thành một bông hoa, giọng nói đặc sệt giọng địa phương: “Ôi, ông chủ Triệu, cuối cùng cũng được đón tiếp ngài, chúng tôi đã chờ ngài mấy ngày nay rồi!”

Triệu Dân Thường chau mày, xoa xoa mũi, hất tay Lưu Đà Hàn với vẻ ghét bỏ nói: “Tránh xa tôi ra, người toàn mùi bùn đất tanh hôi”

Mặc dù hôm nay, trưởng thôn Lưu đã đặc biệt mặc một chiếc áo khoác mới màu xám, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một người dân ngày ngày chỉ biết treo đeo lợi suất, thì dù có ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ hơn đi nữa, nhưng giặt đến mức nào cũng không sạch được mùi bùn đất và mùi mồ hôi đã thấm vào xương thịt.

Thế nhưng Triệu Dân Thường lại nói một cách quá thẳng thắn, đúng là không để cho người ta còn chút thể diện nào.

Ai cũng nghĩ Lưu trưởng thôn nghe được sẽ tức giận, nhưng không ngờ khi nghe vậy, ông không những không tức giận mà còn nhanh chóng lùi bước, bộ dạng y hết như con chó săn văng lời “Vâng vâng vâng, lão sẽ đứng ra xa, ông chủ Triệu, phòng riêng của ông, lão đã cho người mau chóng cho người chuẩn bị xong xuôi, mời ngài vào phòng nghỉ ngơi!”

“Ừ, đi trước dẫn đường đi”

Triệu Dân Thường gật đầu hài lòng, ngồi xe hẫ hẫ năm tiếng, xe lại còn lao điên cuồng, cuối cùng còn phải bò trên đường núi thêm một tiếng đồng hồ nữa, cậu ấy thật sự đã rất mệt mỏi.

“Dạ, mời ông chủ Triệu”

Lưu Đà Hàn nhanh chóng nhường đường, rồi đi bên cạnh dẫn đường.

Làng Ôn Ôn là một ngôi làng nhỏ nằm tách biệt với thế giới bên ngoài, trong vòng trăm dặm cũng không có một ngôi làng nào khác, trong làng chỉ có 12 hộ gia đình, dân số của cả làng cũng không đến bốn, năm chục người.

Tất cả những đồ gia dụng và vật tư đều là những đồ cổ cũ kĩ nhất, đến cả thứ căn bản nhất là điện cũng không có chứ đừng nói đến những thứ hiện đại như ti vi, máy tính hay tủ lạnh.

Triệu Dân Thường bị sắp xếp ở trong một căn nhà gỗ mà Lưu trưởng thôn gọi là đặc biệt chuẩn bị cho anh, bốn vệ sĩ trông như bốn vị thần giữ cửa, đứng nghiêm nghị ngoài cửa bảo vệ.

Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương bị sắp xếp ở tạm một nhà bên cạnh trong thôn.

Gia đình này chỉ có hai người, đó là một bà già mất mù ngoài sáu mươi tuổi và một cậu thanh niên đen nhẻm mười mấy tuổi.

“Hai chị, mời ngồi!”

Lần đầu tiên nhìn thấy con gái thành phố, cậu thanh niên xấu hổ, cúi đầu lau bàn ghế sạch bong, sau đó đổ mặt mời Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương ngồi.

Chân của Lâm Phiên Phiên đau đến tê liệt, vừa nhìn thấy chiếc ghế như nhìn thấy phao cứu sinh liền vội vã ngồi xuống ngồi xuống.

Lâm Sương Sương cũng vậy, chân cô đã mềm nhũn ra rồi.

“Em trai này, cậu tên gì? bao nhiêu tuổi rồi?”

Lâm Sương Sương thích thú trêu chọc cậu bé hay xấu hổ này, mặc dù da có hơi đen, nhưng trong khá khôi ngô và có vẻ cao hơn mét chín, từng khối cơ bắp lộ ra trên cánh tay, vừa rắn vừa chắc, lần đầu tiên cô thấy một người đàn ông cơ bắp như vậy.

Cậu thanh niên bị Lâm Sương Sương nhìn chằm chằm làm cho xấu hổ, ngoan ngoãn đứng sang một bên trả lời: “Mọi người đều gọi tôi là Hắc Tiêu, năm nay 17 tuổi”

“Hắc Tiêu chỉ là tên gọi ở nhà thôi, tên thật của cậu cơ”

Lâm Sương Sương càng nhìn càng thấy cậu thanh niên này thú vị, nhất là lúc cậu ta xấu hổ môi run lấy bầy, trên mặt sẽ lập tức xuất hiện hai lúm đồng tiền khá sâu, nhìn rất đáng yêu lại không làm mất đi khí chất của một người đàn ông.

Hắc Tiêu ngược mắt nhìn Lâm Sương Sương, với khuôn mặt như bị mê hoặc nói: “Tên người còn phân biệt chính phụ hay sao. Từ khi tôi hiểu chuyện đến nay, mẹ tôi đã gọi tôi là Hắc Tiêu, các cô dì chú bác trong làng cũng gọi tôi là Hắc Tiêu, sau này, mọi người cũng gọi tôi là Hắc Tiêu đi.”

Lâm Sương Sương không thể nhịn cười trước bộ dạng thành thật của cậu: “Được rồi, được rồi, sau này chúng tôi sẽ gọi cậu là Hắc Tiêu”

Lâm Phiên Phiên ngồi bên cạnh, nhìn Lâm Sương Sương chỉ biết trêu đùa chàng trai thật thà, vẻ mặt đau khổ nói: “Sương Sương, cậu đừng có thấy sắc quên bạn chứ, chân mình tê quá, sắp không có cảm giác nữa rồi.”

Nghe xong, Lâm Sương Sương mới nhớ tới chân bạn đang bị thương, nhưng cậu nói “Vì sắc quên bạn” của Lâm Phiên Phiên cô liền tức giận, liếc mắt sang lườm một cái, bực mình nói: “Gì mà thấy sắc quên bạn, cậu có biết dùng thành ngữ không đấy, không biết thì đừng có nói bừa, chân đau là đáng đời, đau chết cũng đáng đời cậu.”

Nói thì nói vậy nhưng người đã ngồi xuống bên chân của Phiên Phiên, muốn giúp Phiên Phiên cởi đôi giày đã nhuộm đầy máu ra.

Hắc Tiêu đứng bên cạnh bị câu nói “Thấy sắc quên bạn” làm cho cả mặt đỏ bừng. Còn đôi mắt hờn dỗi có chút xấu hổ của Lâm Sương Sương càng làm cho cậu ấy si mê. Một trái tim thuần khiết, bây giờ lại giống một chú nai con, đập thình thịch thình thịch.

47. Chương 48: Sự Rung Động Mơ Hồ

Cho đến khi Lâm Sương Sương ngồi xổm xuống cởi đôi giày nhuộm đầy máu của Lâm Phiên Phiên ra, cậu ấy mới phát hiện vết thương của Lâm Phiên Phiên, liền vội vàng dơ tay ra ngăn Lâm Sương Sương lại, vội vàng nói: “Chị gái, không được, nếu chị trực tiếp cởi giày ra như thế, sẽ làm chị ấy đau đớn vô cùng, có khi còn khiến vết thương rách thêm nữa.”

Lâm Sương Sương nghe vậy vội vàng dừng tay, quay đầu nhìn Hắc Tiêu, kinh ngạc hỏi: “Cậu biết chữa bệnh ư?”

Thế nhưng lại không để ý, bây giờ mình đang ngồi xỏm, chiếc áo sơ mi trắng vì lúc trước phải gấp rút lên đường quá nóng nên đã tháo ba chiếc cúc trước ngực ra, nếu như đứng đương nhiên sẽ không làm lộ ra cảnh xuân. Thế nhưng tư thế hiện tại của cô ấy, cổ áo trước ngực mở rộng, với tư thế đứng cạnh cô ấy lúc này của Hắc Tiêu, vừa hay có thể nhìn thấy toàn bầu ngực căng tràn trắng như tuyết ấy.

Đây là lần đầu tiên Hắc Tiêu nhìn thấy ngực của phụ nữ, hơn nữa lại còn là một người phụ nữ đến từ nơi thành thị xa xôi, vừa trắng, vừa mịn, vừa hồng hào, trong phút chốc, cổ họng Hắc Tiêu nghẹn lại, phần thân dưới đột nhiên dựng lên, dưới lớp áo khoác rộng của cậu giờ căng phồng lên.

Hắc Tiêu vội vàng quay người đi, kẹp chặt vật đang cương cứng lên vào giữa thắt lưng, giữ chặt nó lại, nhưng trái tim cậu thiếu niên lại đập nhanh hơn, cậu ấy không hiểu rốt cuộc bản thân mình bị gì nữa.

Mặc dù Hắc Tiêu quay người đi rất nhanh, nhưng Lâm Sương Sương vẫn luôn nhìn cậu ấy, vì thế thân dưới dựng đứng như cây trụ của Hắc Tiêu đều bị cô ấy nhìn thấy hết, ngay cả người từng trải như cô cũng đỏ bừng cả mặt lên, cúi đầu xuống nhìn, thấy ngực mình đã lộ hết ra, lúc ấy mới hiểu, thì ra là do bản thân không cẩn thận đã khêu gợi lên dục vọng bên trong con người cậu thiếu niên khờ dại ấy.

Vội vàng cài cúc áo lại, Sương Sương lại hỏi thêm một lần nữa: “Hắc Tiêu, vừa rồi nghe cậu nói rõ ràng mạch lạc như vậy, có phải cậu biết chữa bệnh không, nếu như cậu biết, thì mau xem giúp bạn tôi đi.”

Lúc này, Hắc Tiêu đã kẹp thứ đang căng cứng không an phận kia vào trong thắt lưng, quay lại nói: “Tôi cũng không hiểu biết gì về y học, nhưng tôi biết một số cây thuốc, bởi vì bà tôi quanh năm đau ốm, tôi thường đi hái thuốc cho, lâu dần theo thời gian cũng biết chút ít, trước tiên các chị đừng cử động nữa, tôi sẽ đem cho các chị chậu nước thuốc để ngâm chân.”

Nói xong, cậu ấy liền chạy nhanh ra khỏi nhà, loay hoay một hồi ở ngoài sân, không lâu sau, cậu ấy quay lại với một chậu nước thuốc màu đen.

“Chị, chị hãy đặt chân vào trong nước thuốc này, sau khi ngâm trong ba phút, tôi sẽ giúp chị cởi giày ra.”

Hắc Tiêu nghiêm túc nói.

“Đây là...”

Lâm Phiên Phiên nhìn xuống chậu thuốc đen như mực, không tránh được có chút do dự.

Sương Sương nhưng lại không để ý đến cái gì hết liền cầm chân của Phiên Phiên ngâm xuống nước, hơn nữa còn thở dài không hài lòng nói: “Người ta đã kiếm thuốc cho cậu, cậu chỉ cần ngoan ngoãn nhận lấy là được, vừa nhìn liền biết đây là phương thuốc dân gian, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe về nó sao, đôi khi thuốc dân gian còn hữu dụng hơn đồng thuốc tây đắt tiền kia ấy.”

“A.”

Lâm Phiên Phiên bị hành động bất ngờ của Sương Sương dọa đến thét lên một tiếng, may mắn thay, đôi chân sau khi ngâm vào trong thuốc, không những không đau chút nào, hơn nữa còn thanh mát dễ chịu hơn rất nhiều.

Ba phút sau, Hắc Tiêu ngồi xổm xuống trước mặt Lâm Phiên Phiên, dùng tay nâng đôi chân của cô ấy cao lên, cho đến khi anh ta cởi cả hai chiếc giày, Lâm Phiên Phiên vẫn không cảm thấy chút đau đớn, có lẽ trong thuốc nước đó cũng chứa một chút thảo dược có tính chất gây mê.

Sau đó, Hắc Tiêu thuần thục và nhanh chóng băng bó chân giúp Lâm Phiên Phiên, sau đó còn dặn dò Lâm Phiên Phiên những điều cần phải chú ý, cái dáng vẻ nghiêm túc đó thật sự là có vài phần phong thái của bác sĩ.

Lâm Phiên Phiên nhìn không được liên tục đùa cậu ấy vài câu, khiến cả khuôn mặt anh Hắc Tiêu.

Trong thời gian đó, Lâm Phiên Phiên cũng muốn mượn điện thoại của Lâm Sương Sương để gọi điện thoại, thế nhưng, như cô đã dự đoán trước đó, ở đây thực sự quá heo hẻo lánh xa xôi, điện thoại tuyệt nhiên không có chút sóng nào, trong lòng Lâm Phiên Phiên nóng ruột vô cùng, Sở Tường Hùng không tìm thấy cô chắc sẽ lại vô cùng lo lắng như lần trước.

Song nghĩ lại Sở Tường Hùng đã có thể tìm ra tài liệu nhân sự của mình từ công ty của Triệu Dân Thường, điều đó cho thấy trong tập đoàn Triệu Thị có người của anh ấy, vậy thì chỉ cần hỏi dò người đưa tin đó thì sẽ biết cô ấy đã đi cùng tổng tài đến thôn Ôn Ôn rồi!

Nghĩ xong chuyện này, tâm trạng của Lâm Phiên Phiên dần ổn định trở lại.

Nhưng vượt xa ngoài dự liệu của Lâm Phiên Phiên là vào chập tối hôm đó, thôn Ôn Ôn lại chào đón thêm một người thành phố vượt xa xôi vạn dặm đến nơi đây. Người đàn ông đeo một túi du lịch lớn, toàn thân mệt mỏi do đi đường, nét mặt vui cười như ngày xuân ấm áp đứng ngay trước mặt mình, Lâm Phiên Phiên sửng sốt trong phút chốc.

Lâm Sương Sương ngẩng đầu lên thấy người đàn ông, trên mặt lộ vẻ tươi cười, thật may, anh ấy đến thật đúng lúc, bây giờ, cho dù Triệu Dân Thường có ý gì với Lâm Phiên Phiên thì ít nhất là những ngày ở thôn Ôn Ôn này, anh ta cũng không có cơ hội ra tay.

48. Chương 49: Bé Là Được Rồi

“Hàn Phiêu. Sao anh lại tới đây.”

Lâm Phiên Phiên ngạc nhiên khi trước mắt mình là một anh chàng đẹp trai như từ trên trời rơi xuống. Và rồi ném ánh mắt đầy nghi ngờ về phía Sương Sương.

Chuyện Sương Sương và Hàn Phiêu chia tay, Lâm Phiên Phiên là người biết đầu tiên. Vì sao Hàn Phiêu lại đến Hồ Thâm Sơn, lẽ nào, anh ta muốn nối lại tình xưa với Sương Sương.

Đến được một lúc, Lâm Phiên Phiên còn nghĩ rằng Hàn Phiêu vì Lâm Sương Sương mà đến.

Mắt Hàn Phiêu sáng rực lên, nhìn Lâm Phiên Phiên không chớp, mỉm cười và nói: “Sáng nay anh nhận được tin nhắn của Sương Sương, cô ấy nói hai người hãy cùng nhau đến Thôn Ôn Ôn nơi cách xa chốn thành phố, nghĩ mấy ngày nay anh được nghỉ phép, cũng buồn, đi cùng đến để tận hưởng vẻ tươi đẹp của thiên nhiên hoang dã.”

Lâm Sương Sương đứng bên cạnh nghe thấy, miệng cố gắng kìm nén, nhưng trong bụng không ngừng chửi rủa: “Hàn Phiêu đồ đáng chết nhà anh, có nói thì nói thẳng ra đi, không nói được thẳng ra là anh đến tìm Lâm Phiên Phiên à, đồ hèn!”

Lâm Phiên Phiên vừa nghe thấy Thiên Khiết ngạc nhiên hỏi Lâm Sương Sương: “Sương Sương, cậu gửi tin nhắn khi nào, sao mình không biết?”

Ánh mắt Lâm Sương Sương hiện ra với vẻ không tự nhiên, ngay khi Triệu Dân Thường chủ động yêu cầu Lâm Phiên Phiên đi cùng đến thôn Ôn Ôn, cô liền nhanh chóng nhận ra những ý muốn khác thường của Triệu Dân Thường. Vì vậy trước khi lên xe, cô đã bí mật nhắn tin cho Hàn Phiêu. Tiết lộ cho anh ta hành tung của Lâm Phiên Phiên, cô đoán trước được Hàn Phiêu sẽ đến, như vậy Triệu Dân Thường sẽ không còn cơ hội thực hiện ý định của mình nữa.

Đương nhiên, cô ấy không thể nói cho Lâm Phiên Phiên vì lý do này. Ngượng cười, đáp lại: “Cậu hỏi tớ tiết lộ gì sao, tớ không phải vì cậu sao, cậu bị thương như thế này, ngày mai làm sao có thể lên núi thị sát cá thôn Ôn Ôn, có Hàn Phiêu ở đây, anh ấy có thể làm hai đôi chân của cậu, và công cậu lên núi.”

“Điều này không tốt ư?”

Lâm Phiên Phiên nói: “Công một người lên núi rất mệt, cậu đừng phiền Hàn Phiêu, giờ người ta không còn là bạn trai của cậu nữa, cậu còn trẻ nên đừng chỉ tay chỉ chân cho người ta làm việc này việc kia. Cậu sai rồi.”

Lâm Sương Sương nhanh chóng đầu hàng: “Nhìn xem. Hàn Phiêu không phải là cũng ở đây rồi hay sao, cậu chưa gì đã xót người ta rồi, không hổ danh là em gái tốt của người ta.”

Sương Sương đã vừa nghe, thấy lời nói của Sương Sương quá vô lý, đưa tay ra đẩy Sương Sương một cái, trừng mắt nói: “Cậu nói sao, ai thương xót ai?”

Ánh mắt ngại ngùng liếc về hướng Hàn Phiêu, Hàn Phiêu khó xử cúi đầu xuống, trông có vẻ như thực sự thích Lâm Sương Sương nói điều đó.

Tim của Lâm Phiên Phiên đập loạn xạ, lẽ nào... Hàn Phiêu thích mình?

Ngay lập tức, Lâm Phiên Phiên lắc đầu và phủ nhận suy nghĩ không thể này.

Trước đây khi học đại học, cô ấy đã thấy Hàn Phiêu theo đuổi Lâm Sương Sương như thế nào, với những chuyện đã làm đó, ngay cả cô ấy là người ngoài cũng cực kì cảm động, chứng tỏ anh ấy yêu Lâm Sương Sương nhiều đến mức nào, từ một tình yêu sâu đậm như vậy, làm sao có thể thay đổi sớm thế được?

Lúc này, ở ngoài sân một người đàn ông gầy gò chừng hơn 30 tuổi bước vào, với khuôn mặt đầy vết rỗ, nở nụ cười còn quyến rũ hơn cả Lưu Đà Hàn vài phần, khi bước vào nhà anh cúi người với Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương nói: “Chào hai cô, tôi là Tam Mã Tử học trò của trưởng thôn, trưởng thôn đã chuẩn bị bữa cơm thịnh soạn cho mọi người. và đặc biệt yêu cầu tôi mời hai cô đến dùng.”

“Được”

Lâm Sương Sương nhẹ nhàng gật đầu, ngay lập tức quay sang Hàn Phiêu nói: “anh cũng đi ăn cùng chứ?”

Cô muốn nhanh chóng để cho Triệu Dân Thường biết sự tồn tại của Hàn Phiêu, cho anh ta dập tắt đi ý nghĩ với Lâm Phiên Phiên.

“Đợi đã, đây là?”

Tam Mã Tử hướng về Hàn Phiêu cau mày nói, từ trước đến giờ người đi cùng với ông chủ Triệu chưa từng xuất hiện tên gốc trước mặt. Muốn biết anh ta là ai ngay bây giờ hãy đứng bên trái của trưởng làng Lưu Đà Hàn, ai ông ấy cũng đều có thể nhìn thấu.”

“Đây là bạn tôi”

Lâm Sương Sương trả lời với điệu bộ không bằng lòng, không hiểu tại sao khi vừa nhìn thấy cặp mỗ nhon, cùng với đôi mắt ti hí liếc nhìn tứ phía của Tam Mã Tử, trong lòng cô lại cảm thấy không vui.

Tam Mã Tử thường ngày rất biết đoán lòng dạ người khác, làm sao không nhìn ra Lâm Sương Sương không thích anh ta chứ, nên cũng không dám hỏi thêm nữa, nói: “Nếu đã là bạn của cô thì tất nhiên có thể đi cùng rồi, mời mời!”

“Vậy còn chấp nhận được chút”

Lâm Sương Sương bĩu môi, sau đó lên tiếng muốn Hàn Phiêu công Lâm Phiên Phiên đi ăn tối.

Lâm Phiên Phiên có chút khó xử, để một người đàn ông công, hành động này quá thân thiết rồi, nên cô hơi do dự.

Vậy mà Hàn Phiêu nói với vẻ mặt vô tư: “Chỉ là đi sang nhà bên ăn cơm thôi mà, khoảng cách ngắn như vậy không cần công, bé là được rồi.”

Dứt lời, cũng không đợi Lâm Phiên Phiên đáp lại, anh liền lại gần, nhắc bóng Lâm Phiên Phiên lên, bước thẳng ra ngoài.

Vừa nhìn, khóe miệng Lâm Sương Sương đã toát lên một nụ cười ẩn ý, xem ra Hàn Phiêu trong trí tưởng tượng của cô cũng không nhất gan đến thế, bé Lâm Phiên Phiên đến trước mặt Triệu Dân Thường như thế, tiếp theo cô muốn xem đến lúc đó bộ mặt của Triệu Dân Thường sẽ biểu hiện như thế nào.

49. Chương 50: Cô Gái Vùng Núi Thuần Khiết

Vừa nhìn, khỏe miệng Lâm Sương Sương đã toát lên một nụ cười bí ẩn, xem ra Hàn Phiêu trong trí tưởng tượng của cô cũng không nhất gan đến thế, vì thế ôm Lâm Phiên Phiên một cách thân mật đến trước mặt Triệu Dân Thường, tiếp theo, cô muốn xem xem đến lúc đó biểu cảm trên khuôn mặt của Triệu Dân Thường sẽ như thế nào.

Nhưng lại không biết rằng, thành phố nhiều cô gái xinh đẹp như thế, vùng núi này cũng chẳng thiếu, muốn biết rằng thứ không bao giờ thiếu trên thế giới này chính là những cô gái xinh đẹp.

Khi Lâm Sương Sương cùng với Hàn Phiêu đang ôm Lâm Phiên Phiên đi vào trong thôn, trên bàn tiệc, từ lúc nào đã có một cô gái trẻ đang ngồi bên rót rượu và gấp thức ăn cho Triệu Dân Thường.

Cô gái xinh đẹp, đôi mắt tròn như trái hạnh, đôi môi đỏ như trái anh đào, khuôn mặt trái xoan, xinh xắn đáng yêu, thân hình thon như đũa nhỏ nhắn như thế, lại để cho cô ấy ngồi bên cạnh Triệu Dân Thường lúc này, nhưng có thể thấy rằng, chiều cao của cô gái ấy tuyệt đối không quá một mét sáu mươi.

Làn da của cô ấy rất trắng, mà lại hồng hào, không dùng phấn son để đánh lừa mắt người khác như những cô gái thành thị, mà có lẽ đó là làn da vốn có của cô gái ấy, trên khuôn mặt của cô không hề dùng bất kì loại phấn nào, đến ngay cả nét xinh tươi hồng hào của cô cũng là làn da ấy mang lại.

Đây chắc chắn là một cô gái tự nhiên mà thuần khiết.

Nhìn cô ấy mặc chiếc sườn xám màu vàng dài và rộng, cũng giống như những cô thôn nữ khác trên núi, chẳng cần nói cũng biết, chính là cô gái sinh ra và lớn lên ở vùng núi này, hơn nữa nhìn độ tuổi, e rằng cũng chỉ mới 15, 16 thôi.

Chợt nhìn, Lâm Sương Sương sững sờ.

Trong cô xuất hiện một loại trực giác về cô gái bên cạnh Triệu Dân Thường, trực giác nói với cô, cô gái ấy xuất hiện lúc này, tại nơi đây, lí do nhất định không hề đơn giản.

Lưu Đà Hàn từ xa thấy Lâm Sương Sương đã đến, liền mỉm cười, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh bàn tiệc đã bày đủ thức ăn: "Mời hai quý cô ngồi dùng bữa, quý cô đây là?"

Thực sự anh ta không nhanh nhạy chút nào, nói hồi lâu mới phát hiện đến sự tồn tại của một người lạ mang tên Hàn Phiêu.

"Bạn tôi."

Lâm Sương Sương lạnh lùng đáp, đôi mắt cứ mãi nhìn thẳng vào cô gái xinh đẹp bên cạnh Triệu Dân Thường.

"Đã như vậy thì xin mời ngồi cùng bàn này đi."

Lưu Đà Hàn cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng cứ nhắc đi nhắc lại Lâm Sương Sương ngồi vào bàn khác, rõ ràng là vì không muốn Lâm Sương Sương quấy rầy đến cuộc nói chuyện của Triệu Dân Thường và cô gái xinh đẹp kia.

Nhưng Lâm Sương Sương không làm theo ý của ông ta, để cho Hàn Phiêu và Lâm Phiên Phiên ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, lạnh lùng ngồi xuống đối diện Triệu Dân Thường, để ý từng hành động của cô gái xinh đẹp kia.

Khi thấy Hàn Phiêu ôm Lâm Phiên Phiên đi vào trong phòng, sắc mặt của Triệu Dân Thường tối sầm lại, đôi mắt cứ chăm chăm nhìn vào đôi tay ôm Lâm Phiên Phiên của Hàn Phiêu, còn Lâm Phiên Phiên đang ngoan ngoãn nằm trong lòng của anh ta, tay phải đang cầm chiếc đũa dần dần nắm chặt lại.

Một tiếng "rắc", dòng chất lỏng đỏ thẫm chảy ra từ bàn tay Triệu Dân Thường, không kiềm chế được bản thân, đôi đũa trong tay đã bị anh bẻ gãy, đâm vào chính tay của mình.

Triệu Dân Thường không hề cảm thấy đau, đôi mắt không rời khỏi nụ cười chói mắt của Hàn Phiêu đang gấp thức ăn cho Lâm Phiên Phiên, thật là một cảnh tượng hài hòa và ấm áp, nhưng lại làm Triệu Dân Thường đau lòng.

“Tổng tài!”

“Anh Triệu!”

Trong khi đó, Lâm Sương Sương và cô gái xinh đẹp kia nhìn thấy Triệu Dân Thường tự làm bản thân mình bị thương, cả hai đều đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay bị thương ấy, Lâm Sương Sương vì ngồi đối diện Triệu Dân Thường nên kết quả đã để cô gái xinh đẹp kia đi trước một bước.

“Anh Triệu, chảy máu rồi, nhất định là đau lắm, để Từ Nhi thổi cho anh nha.”

Cô gái xinh đẹp ấy nắm lấy tay của Triệu Dân Thường đưa đến gần miệng và thổi, sau đó lấy trong túi một chiếc khăn tay giúp Triệu Dân Thường băng vết thương, tiếng nói yếu điệu nhẹ nhàng và êm tai.

Lâm Sương Sương chứng kiến sự việc xảy ra ngay trước mắt, nổi giận đến mức từng tế bào trên cơ thể cô cũng không thể kìm nén được.

Cô gái trông có vẻ thuần khiết vô hại ấy, còn có thể bạo dạn đến mức nào?

Lúc này, ánh mắt của Triệu Dân Thường không còn nhìn Lâm Phiên Phiên nữa, mà lạnh nhạt nhìn khuôn mặt Lâm Sương Sương, toàn thân tỏa ra một luồng sát khí, tiếng nói lạnh lùng nghiêm nghị trước giờ chưa từng thấy: “Anh ta là ai?”

Lâm Sương Sương phút chốc bị làm cho sợ hãi, bỗng nhiên quên đi việc ghen tuông, liền vội nói: “Anh ấy là bạn của Lâm Phiên Phiên.”

“Vừa rồi chẳng phải cô nói anh ta là bạn của em sao?”

Ánh mắt Triệu Dân Thường nhìn Lâm Sương Sương không dời.

Lâm Sương Sương trả lời trong sự sợ hãi: “Thời đại học anh ấy là sinh viên khóa trên của em và Lâm Phiên Phiên.”

Triệu Dân Thường cười nói: “Sinh viên khóa trên? Sao anh ta lại đến đây? Có phải là cô đã gọi anh ta đến?”

“Không phải em.”

Lâm Sương Sương vội vàng xua tay.

Nhưng có nhiều lúc khi càng nhanh chóng phủ nhận, lại càng thể hiện rõ bản thân đang chột dạ, Triệu Dân Thường khếch môi cười, nhưng khóe mắt lại chẳng thể hiện rằng đó là nụ cười, tay trái đưa lên ôm trọn cô gái vùng núi xinh đẹp kia vào lòng, nói những lời tàn nhẫn với Lâm Sương Sương: “Sương Sương, cô có biết rằng cô càng ngày càng không nghe lời nữa không, Triệu Dân Thường tôi ghét nhất loại phụ nữ không nghe lời, đi ra, đừng bao giờ ngồi trước mặt tôi nữa, từ nay trong thôn Ôn Ôn, Từ Nhi sẽ thay thế vị trí của cô.”

50. Chương 51: Bán Con Gái Cầu Vinh

“Cái gì.....”

Lâm Sương Sương ngẩng đầu ngơ ngác.

Người con gái vùng núi mang tên Từ Nhi đứng trước mặt Sương Sương, giọng trong trẻo ngọt ngào cười và nói: “Chị à, chị nghe không hiểu ý của anh Triệu sao, vậy để Từ Nhi nói với chị được rồi, anh Triệu bảo chị đến bàn kia ngồi, đừng ở đây làm phiền chúng tôi nữa, chị cứ yên tâm, những ngày này Từ Nhi sẽ chăm sóc cho anh Triệu thật tốt.”

Vừa nghe xong, Lâm Sương Sương cực kì tức giận.

Quả nhiên cô gái trông vẻ ngoài có vẻ thuần khiết, thực ra trong lòng lại thâm độc đến vậy, miệng luôn nói ra những lời ngọt ngào và khách khí, nhưng từng câu nói ra đều có ý đồ, tiếng gọi “chị” vang dội như vậy

chính là có ý chê bai Lâm Sương Sương nhiều tuổi, thôi vậy, dù sao cô ấy cũng mới chỉ 15, 16 tuổi, sự trẻ trung mới chính là điều mà đàn ông thích nhất.

Lúc ấy, Lâm Sương Sương thực sự muốn lật đổ bàn, và tát thẳng vào mặt cô ta, nhưng mà..... trước con mắt lạnh lùng vô tình của Triệu Dân Thường, sự tức giận của Lâm Sương Sương như đóng băng vậy, chỉ cảm thấy rằng bản thân lúc này thật nực cười, nực cười đến đáng thương!

Không còn tranh giành gì nữa, cũng chẳng còn làm loạn gì nữa, Lâm Sương Sương thất thần đứng dậy, rồi từng bước từng bước đi đến chỗ Lâm Phiên Phiên và Hàn Phiêu với khuôn mặt không chút biểu cảm và ngồi xuống.

Lâm Phiên Phiên lo lắng nhìn Lâm Sương Sương đang ngồi ăn mỗi cơm không, lúc này dù cô có nói gì thì cũng không có tác dụng, Sương Sương không nghe thấy gì, ngoại trừ tiếng thở dài trong lòng của cô.

Hàn Phiêu ngốc nghếch không hề hay biết mối quan hệ đặc biệt giữa Sương Sương và Triệu Dân Thường, vì thế khi nghe những câu mà Triệu Dân Thường nói với Sương Sương, anh bỗng nhiên không thể phân biệt được suy đoán của mình là đúng hay sai, nhưng lúc này chắc chắn không hợp để giải đáp.

Cứ như thế, rõ ràng sẽ là một bữa ăn đậm bản chất vùng thôn núi, nhưng chỉ trừ mỗi cô gái Từ Nhi cười cười nói nói ra thì mọi người đều ăn nhưng không hề có sự thưởng thức.

Cuối cùng Lâm Phiên Phiên không thể để Lâm Sương Sương cứ cặm cụi ngồi ăn cơm không mãi, liền kéo tay áo của Hàn Phiêu, Hàn Phiêu tức khắc công cô lên lưng, gạt bát cơm của Lâm Sương Sương xuống bàn, cứ như vậy trên lưng công Lâm Phiên Phiên, tay kéo Lâm Sương Sương ra khỏi nhà trường thôn, quay lại nơi Hắc Tiêu và bà sinh sống.

Nhìn hai người phụ nữ bị người con trai tuần tú như Hàn Phiêu đưa đi, Triệu Dân Thường trong lòng vô cùng tức giận, liền đập vào chiếc bàn đầy thức ăn ở phía trước, lại ôm chặt lấy cô gái xinh đẹp kia, rồi đưa cô ấy vào trong phòng.

Lưu Đà Hàn đứng dựa vào tường chứng kiến hết sự việc, trong lòng hết sức thích thú, hai tay xoa vào nhau rồi vừa cười vừa hát cứ như vừa trúng số 15 tỉ vậy.

Tam Mạn Từ đứng bên ngoài cửa ngạc nhiên khi thấy Triệu Dân Thường đưa cô gái xinh đẹp kia vào trong phòng, cuống cuống chạy vào trong phòng tìm Lưu Đà Hàn: “Thưa thầy, ông chủ Triệu sao lại đưa Từ Nhi vào trong phòng, sao thầy không ngăn cản, Từ Nhi là con gái duy nhất của thầy mà.”

Lưu Đà Hàn lắc đầu cười: “Đây chính là kết quả mà ta muốn, ta muốn tặng Từ Nhi cho ông chủ Triệu, sao người không nghĩ xem, ông chủ Triệu nhiều tiền như vậy, Từ Nhi chắc chắn sẽ sung sướng, lúc đó sinh được con trai, nói không chừng còn được trở thành bà chủ, người làm cha như ta cũng được hưởng lây, cũng không phí công nuôi nó 16 năm trời!”

Không sai, cô gái xinh đẹp ấy chính là Lưu Từ Nhi con gái của Lưu Đà Hàn.

Là cô gái xinh đẹp nhất trong thôn Ôn Ôn này.

Tam Mạn Từ vừa nghe dứt câu, hai chân mềm nhũn, gục xuống dưới đất, đôi môi run rẩy không nói lên lời.

Lưu Đà Hàn cười khinh bỉ trước bộ dạng của Tam Mạn Từ, chẳng lẽ ông ta không biết, mấy năm nay, Tam Mạn Từ bái ông ta làm thầy, ở nhà ông ta làm trâu làm ngựa cũng chỉ vì Lưu Từ Nhi.

Trước nay, dù không nói ra nhưng trong lòng luôn coi thường khinh bỉ Tam Mạn Từ: Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không nhìn xem bản thân mình có xứng với đứa con gái xinh xắn của ta không?

Đương nhiên những lời này ông ta sẽ không bao giờ nói ra vì có thể lợi dụng sức lực của Tam Mạn Từ, hơn nữa mấy năm nay việc trong việc ngoài đều do Tam Mạn Từ sắp xếp.

Đến lúc này Lưu Đà Hàn cũng không hề bóc trần Tam Mạn Từ, chỉ coi như không hay biết tâm trạng của Tam Mạn Từ lúc này, rồi đi thu dọn bát đĩa vỡ và thức ăn thừa, bởi vì không ai có thể biết rõ bằng ông ta, khi Lưu Từ Nhi hiến thân cho Triệu Dân Thường, Tam Mạn Từ sẽ một lòng sống chết làm việc cho ông ta, ai bảo con gái Từ Nhi của ông ta lại xinh đẹp như thế!

Nhưng lại không biết rằng, có những lúc khi con người ta quá yêu sự rẻ mặt, rồi cũng đến ngày phải trả giá, hoặc là sự trả giá này không phải vào bản thân Lưu Đà Hàn, nhưng sẽ làm cho ông ta đau đớn và hối hận vì những gì đã làm.

51. Chương 52: Động Tĩnh Quá Lớn

Ngay lúc này, Tam Mạn Từ ngồi trên mặt đất, mười ngón tay nắm chặt chỗ bùn trên đất, ánh mắt hận thù, hơi thở mãnh liệt.

Những chàng trai trong thôn khi đã có lòng thù hận, có lúc còn dã man và cay độc hơn nhiều so với người thành phố!

Màn đêm nơi núi rừng, đen và lặng!

Vì thế nên tất cả tiếng động gì dù là nhỏ nhất cũng có thể nghe thấy được rõ ràng, vừa hay căn nhà gỗ mà Triệu Dân Thường đang ở lại ở ngay trước nhà Hắc Tiêu để có thể khiến Lâm Sương Sương và Lâm Phiên Phiên nghe thấy tiếng nam nữ ân ái từ trong căn phòng gỗ phía trước của Triệu Dân Thường.

Lưu Từ Nhi việc gì cũng cần phải Triệu Dân Thường chỉ dạy, như là tạo tư thế như thế nào, phát ra âm thanh như thế nào, Triệu Dân Thường cố ý muốn để cho Lâm Sương Sương và Lâm Phiên Phiên nghe thấy câu chuyện về vang này nên những tiếng chỉ dạy thường nói rất to.

Lưu Từ Nhi đã nhiều năm chịu sự thúc giục từ phía người cha gió chiều nào xoay chiều ấy Lưu Đà Hàn, từ nhỏ lòng dạ thâm hiểm, chỉ cần Triệu Dân Thường thích thì dù có đau đớn và xấu hổ đến nhường nào thì cô ta cũng cố làm đến mức tốt nhất.

Cuối cùng còn nghĩ ra một trò mới đó chính là vừa làm vừa hát.

Tiếng hát của cô ta rất hay, còn chọn bài hát vùng núi, âm thanh ân ái cùng âm vị tiếng hát hòa chung, Triệu Dân Thường cực kì yêu thích, hơn nữa Lưu Từ Nhi thực sự quá trẻ, mới chỉ 16 tuổi, từng giọt nước cũng như suối nước ngọt chảy từ vùng núi sâu, vuốt nhẹ bông bênh như những gợn sóng lăn tăn, thực sự làm người ta mê mẩn.

Chậm chậm, Triệu Dân Thường từ ý muốn cố ý công kích Lâm Sương Sương và Lâm Phiên Phiên, bắt đầu thực sự mê mẩn Lưu Từ Nhi, tiếng của hai người càng lúc càng lớn, càng lúc càng bay bổng.

Còn bên này, Lâm Sương Sương ôm chặt lấy đầu, cuối cùng cũng không thể chịu nổi mà chạy ra khỏi giường.

“Sương Sương, mày muốn làm gì?”

Lâm Phiên Phiên vội nắm lấy cổ tay cô ấy.

“Tao không ngủ được, muốn ra ngoài đi dạo.”

Khuôn mặt đau khổ của Sương Sương nếu cứ tiếp tục nghe thì e rằng cô gái ấy sẽ điên mất.

Lâm Phiên Phiên thở nhẹ: “Nơi vùng núi hẻo lánh này chúng ta không quen đường, lỡ mày lạc đường thì phải làm sao, Sương Sương mày đừng ra ngoài nữa, nghe tao khuyên một câu, chia tay Triệu Dân Thường đi, loại người như anh ta không đáng để mày để tâm đến!”

Lâm Sương Sương đau khổ lắc đầu: “Bây giờ đừng nói chuyện này với tao, tao không muốn nghĩ gì hết, tao chỉ muốn ra ngoài hít thở gió thôi.”

Lâm Phiên Phiên không còn cách nào khác, “Vậy tao đi cùng mày.”

Nơi núi rừng này, cô thực sự không yên tâm để Lâm Sương Sương một mình ra ngoài.

Nhưng Lâm Sương Sương lại cản cô: “Chân mày vẫn còn bị thương, sao có thể cùng tao đi dạo, như vậy đi, nếu mày không yên tâm, tao bảo Hắc Tiêu đi cùng tao, cậu ấy từ nhỏ đã lớn lên ở đây, còn ai quen thuộc nơi này hơn cậu ấy!”

Lâm Phiên Phiên gật đầu: “Được rồi, vậy mày đi sớm về sớm, ở đây dù sao cũng là rừng núi, tao cũng không biết sẽ có động vật hoang dã không nữa.”

“Ừm, tao biết rồi.”

Sương Sương vỗ nhẹ vào tay của Lâm Phiên Phiên, người chị em này thực sự tốt không còn gì để nói, vậy mà hôm nay suýt nữa vì Triệu Dân Thường mà bỏ lại Lâm Phiên Phiên, Lâm Sương Sương tự trách bản thân quá ngốc nghếch.

Mở cánh cửa phòng ra, Lâm Sương Sương đang định đi tìm Hắc Tiêu đi dạo cùng cô thì không ngờ Hắc Tiêu cũng vừa đi đâu đó về.

“Hắc Tiêu em làm gì mà đi từ bên ngoài vào vậy?”

Lâm Sương Sương nghi ngờ hỏi.

Hắc Tiêu ngại ngừng gãi đầu, nhưng vẫn thành thực trả lời: “Em vừa đi tiểu về.”

Lâm Sương Sương vừa nghe liền cúi đầu cười, anh chàng này cũng thật thà quá, chỉ là cô tùy tiện hỏi một câu, cũng không cần anh ấy trả lời mà, “Chị muốn đi dạo, em đi cùng chị nhé!”

Hắc Tiêu vui mừng gật đầu, “Được, đợi một chút, em vào lấy cung với tên đã.”

Vừa nói xong liền đi về phòng, mang theo một chiếc cung tên lớn và mấy chục chiếc tên bắn, ở eo còn thắt một chiếc đao lớn.

“Sao phải đem theo những thứ này?”

Sương Sương ngạc nhiên, lẽ nào thực sự như Lâm Phiên Phiên nói nơi này sẽ có thú dữ.

“Chị không phải sợ, chỉ là phòng bị thôi, mấy đứa con trai vùng núi chỉ cần bước ra khỏi cửa là phải đem đầy đủ những thứ này, thành tập tục hàng trăm năm rồi.”

Hắc Tiêu nín cười.

Lúc này, âm thanh trong phòng Triệu Dân Thường lại lớn dần: “A...A...Triệu Dân Thường, anh mạnh thật đấy, Từ Nhi... Từ Nhi thích lắm...”

Âm thanh bay bổng của Từ Nhi lại vọng đến.

Khuôn mặt Lâm Sương Sương trắng bệch, cắn mạnh môi dưới, cũng chẳng còn tâm trí nào muốn nói chuyện với Hắc Tiêu, một mảnh rừng sâu thẳm và cô cũng muốn chạy thật xa, như thế sẽ không còn nghe thấy âm thanh mà cô không muốn nghe nữa.

“Chị ơi, chị chạy chậm thôi, cẩn thận kéo ngã!”

Hắc Tiêu mau chóng đuổi theo, nghe âm thanh Lưu Từ Nhi truyền ra, toàn thân anh bỗng nhiên như nóng bừng, nhưng anh vẫn không hiểu tại sao bản thân lại có phản ứng như vậy.

52. Chương 53: Hãy Ôm Thật Chặt

Nhờ ánh trăng soi sáng, Lâm Sương Sương chạy băng băng một mạch qua mỗi góc rừng, chạy đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, thở không ra hơi, mãi cho đến khi có một dòng sông nhỏ khúc khuỷu chặn lối đi của cô, Lâm Sương Sương mới đành dừng bước lại.

Hắc Tiêu đuổi sát đến đây, mặt vẫn không biến sắc, hơi thở cũng vẫn nhịp nhàng không đổi, chạy nhanh ở trong rừng sâu đối với anh ta mà nói, chỉ là một chuyện cón con.

Dưới ánh trăng, dòng chảy của con sông vô cùng tĩnh mịch và trong suốt, Lâm Sương Sương đột nhiên từng bước từng bước đi hướng về phía giữa dòng sông.

Hắc Tiêu vừa nhìn thấy, còn tưởng rằng Lâm Sương Sương muốn tìm đến cái chết, bị dọa đến nỗi nhanh chóng lao theo xuống sông, vội vàng nắm lấy cánh tay của Lâm Sương Sương, nói: “Chị, có chuyện gì nghĩ không thông mà phải tìm đến cái chết vậy?”

Lâm Sương Sương ngơ ngác nhìn anh ta, ngừng một lát, mới “phù” bật cười thành tiếng: “Em tưởng rằng chị sẽ nhảy sông tự tử sao? Con sông cạn như thế này mà có thể làm chị chết chìm sao, chỉ là chị muốn xuống đây tắm chút nước lạnh thôi.”

Chạy xa như vậy, toàn thân đều nhể nhại mồ hôi, cảm giác vô cùng khó chịu, hơn nữa cô ấy cũng muốn dùng nước lạnh để giúp bản thân tỉnh táo thêm chút, muốn tưởng tượng con đường sau này rất cuộc nên đi như thế nào.

Đến mức tự sát, Lâm Sương Sương cô chưa từng nghĩ đến.

Mặc dù cô yêu Triệu Dân Thường, nhưng chưa đến mức đánh mất bản thân, đến mức mà ngay cả mạng sống của bản thân cũng không cần, nói thực, cô yêu nhất vẫn là bản thân mình.

“Chị à.... Em nhất thời lo lắng quá mà hiểu lầm rồi.”

Hắc Tiêu liền ngại ngừng gỡ gỡ đầu, vội vàng buông tay Lâm Sương Sương ra, sau đó trở lại vào bờ, lưng đối diện với Lâm Sương Sương.

Nhìn theo hình bóng của chàng thiếu niên cao to, Lâm Sương Sương không nén nổi xúc động, chàng trai này đúng là hiền lành, đây chính là sự khác biệt của người thành phố và người sống ở miền núi.

Nước của con sông này đúng là rất cạn, Lâm Sương Sương đi đến giữa sông, nước sông vẫn chưa đến ngực của cô ấy, trong nước, Sương Sương cởi đồ khoác ngoài ra, sau đó vớt lên bờ, trên cơ thể cô chỉ còn lại nội y, giống như là đang mặc một bộ đồ bơi kiểu bikini vậy.

Trong lúc Sương Sương đang khoan khoái bơi lội trong nước, đột nhiên cảm thấy có vật băng lạnh mềm ướt quần vào mắt cá chân trái, xiết chặt lấy cùng với đó mắt cá chân cũng lập tức truyền đến một cơn đau nhói như kim đâm muối sát, giống như bị cái gì đó cắn cho một miếng vậy.

“A!”

Sương Sương đau đớn kêu lên một tiếng, đưa chân trái ra khỏi mặt nước nhìn một cái, một con rắn màu lục nhạt to bằng ngón tay cái đang quần vào mắt cá chân.

“A.....”

Tiếng thét chói tai này của Sương Sương là do bị dọa đến kinh hãi mà phát ra, “Rắn, rắn...., cứu với....”

Đại đa số con gái, trời sinh đã sợ rắn, Lâm Sương Sương chính là một trong đại đa số đó.

Hắc Tiêu ở trên bờ vừa nghe thấy tiếng kêu của Lâm Sương Sương, cũng không để ý đến lễ tiết gì nữa, lập tức quay người về phía có vật giống như là báo hoang trên núi mà lao xuống nước, nhanh chóng lao đến bên cạnh Lâm Sương Sương, một tay bắt lấy con rắn màu xanh lục nhạt vẫn đang quần trên mắt cá chân trái của Lâm Sương Sương, thuận tay nhấc lên ném về bãi cỏ đối diện con sông.

“Sợ quá, chị sợ quá....”

Vừa được cứu, Sương Sương vòng 2 tay lại, ôm lấy cổ Hắc Tiêu, toàn thân run rẩy đều dán sát vào bờ ngực rắn chắc của Hắc Tiêu.

Hắc Tiêu được một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp ôm vào lòng, gương mặt bỗng chốc liền đỏ hớt lên, tim đập điên loạn, đôi bàn tay to lớn vô thức ôm chặt lấy Lâm Sương Sương, sau đó đi lên bờ sông.

“Chân của chị đau quá, chị bị rắn cắn rồi, có phải chị sẽ chết không...”

Lâm Sương Sương vừa đau vừa sợ, nước mắt cứ tự nhiên mà chảy xuống.

Hắc Tiêu cởi áo của mình rồi trải lên bãi cỏ bên bờ sông, đỡ Lâm Sương Sương ngồi xuống, cười nói an ủi cô: “Chị đừng sợ, vừa này chỉ là con rắn nước, không có độc, để em xem vết thương cho chị.”

Nói xong, đã nắm lấy chân trái của Lâm Sương Sương lên, hạ thấp người xuống dùng miệng hút chút máu ở trên mắt cá chân của cô ra.

Mặc dù rắn nước thường không có độc, nhưng hiện tại là khoảng tháng 6 tháng 7, ban ngày mặt trời rất độc hại, nếu như con rắn đó phơi nắng, vậy thì nó sẽ có một chút độc tính.

Đương nhiên, cậu ấy không thể nói điều này với Sương Sương, cậu ấy sợ sẽ dọa chết cô gái thành phố này.

Đối với hành động liều lĩnh hút máu của Hắc Tiêu, Sương Sương cũng sợ một lát, nhiệt độ từ răng môi của chàng thiếu niên ấm áp dịu dàng truyền ra từ mắt cá chân, khiến cho Sương Sương không nhận được, gò má tự nhiên thấy nóng lên, một lúc sau, nỗi sợ hãi ở trong lòng cũng đã vơi đi rất nhiều.

Hắc Tiêu từ trong một cái túi nhỏ ở trên người lấy ra bột hùng hoàng, cái có thể tránh được rắn côn trùng chuột muỗi, rắc xung quanh chỗ Lâm Sương Sương ngồi, lại nói: “Chị cứ ngồi ở đây trước đã, em đi hái cho chị một ít cây thuốc.”

Lúc nói mắt của Hắc Tiêu không dám nhìn vào Lâm Sương Sương, vì lúc đó Lâm Sương Sương chỉ mặc mỗi nội y, hơn nữa tất cả đều đã ướt đầm hết rồi, một cơ thể đẹp trước nhô sau cong như vậy chỉ cần nhìn một cái liền không thể quên.

“Không cần, em đừng đi, chị sợ!”

Sương Sương thực sự bị con rắn đó dọa phát khiếp ôm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Hắc Tiêu không cho Hắc Tiêu đi.

Thế nhưng lại không phát hiện ra, cô ấy cứ nắm chặt lấy cánh tay của Hắc Tiêu như vậy, hai vật tròn tròn đầy trước ngực kẹp cánh tay của Hắc Tiêu vào giữa, lực đàn hồi vô cùng mềm mại đó, khiến cho Hắc Tiêu sớm đã căng cứng thân dưới, lần nữa cương lên.

53. Chương 54: Để Chị Dạy Em

Hắc Tiêu mặt đỏ ửng chỉ vào một cây cỏ cách đó ba, bốn mét, giọng run rẩy: “Chị, cái đó có thể trị vết rắn cắn, không xa đâu, chị để em đi hái đi.”

“Vậy... Em mau lên đây.”

Sương Sương thấy cây thuốc đó thực sự cũng khá gần, lúc đó mới từ từ buông tay Hắc Tiêu ra.

Rời xa sự mềm mại trên cánh tay đó, tâm trạng Hắc Tiêu tự nhiên trống rỗng, cảm giác ấy khiến Hắc Tiêu rất khó chịu, nhưng cậu ấy lại không biết tại sao mình lại có cảm giác lạ lùng như thế.

Cúi đầu hái cây thuốc đó về, bỏ vào miệng nghiền nhỏ ra, sau đó xé một mảnh vải nhỏ từ áo khoác của mình ra, đắp thuốc lên vết thương của Lâm Sương Sương, đã băng bó xong vết thương.

Cuối cùng, Hắc Tiêu lại đem quần áo mà lúc trước Lâm Sương Sương vứt bên bờ sông nhặt về, đưa cho Sương Sương, đầu ngẩng sang một bên, nói: “Quần áo của chị... Mặc vào đi.”

Lâm Sương Sương giơ tay ra đón lấy, đang định mặc vào thì giây phút cô ấy ngẩng đầu lên, cô thấy Hắc Tiêu tuy có hơi đen sạm, thế nhưng khuôn mặt lại vô cùng anh tuấn, trong lòng Sương Sương run lên, trong đầu chợt thoáng hiện ra cảnh tượng Triệu Dân Thường lạnh nhạt với cô ấy, ôm ấp Lưu Từ Nhi trong lòng, còn cả hơi thở gấp gáp của bọn họ, tiếng bọn họ “mây mưa” trong phòng nữa.

Giây phút đó, trong đầu Lâm Sương Sương bỗng lóe lên một ý nghĩ thật đáng sợ.

Dựa vào đâu mà chỉ có mình Triệu Dân Thường có thể đi khắp nơi tìm phụ nữ để chơi bởi chẳng hoa, còn Lâm Sương Sương chỉ có thể ở một bên uốn gối khom lưng, ngoan ngoãn chờ đợi sự yêu mến, sủng ái ngẫu hứng của Triệu Dân Thường, nếu anh ta-Triệu Dân Thường là hoàng đế, vậy Lâm Sương Sương cũng sẽ không phải là nô lệ, anh ta thực sự nghĩ cả đời này Lâm Sương Sương không có anh ta thì không sống nổi sao?

Lâm Sương Sương vút quần áo đang cầm trong tay sang một bên, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp của mình lên nhìn Hắc Tiêu đang đứng cách cô ấy ba mét, dùng giọng điệu dịu dàng êm ái nói với cậu ấy: “Hắc Tiêu, cậu đứng dịch lại đây chút.”

“Chị, có chuyện gì chị cứ nói.”

Hắc Tiêu vẫn đang quay lưng về phía Lâm Sương Sương, nhưng vẫn bước lùi hai bước về phía Lâm Sương Sương.

Lâm Sương Sương giơ tay ra nắm lấy tay phải của Hắc Tiêu, “Em quay người lại nhìn chị đi.”

Trái tim khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được của Hắc Tiêu, giờ lại lần nữa đập thành thịch, theo bản năng nghe theo lời của Lâm Sương Sương, quay người lại, ngơ ngác nhìn Lâm Sương Sương.

“Chị đẹp không?”

“Đẹp!”

Hắc Tiêu chẳng cần suy nghĩ cứ thế gật đầu như gà mổ thóc vậy.

“Em có thích chị không?”

Lâm Sương Sương kéo tay Hắc Tiêu đặt lên gò má mình xoa nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng như nước, giọng nói quyến rũ nhu mì.

“Thích! Rất thích!”

Hắc Tiêu không ngần ngại nói ra tiếng lòng mình, vừa nói khỏi miệng, cậu ấy liền bị chính sự gan dạ của mình làm cho hoảng sợ, cắn chặt môi, cúi rạp đầu xuống, cứ như đứa trẻ vừa làm sai điều gì vậy.

Lâm Sương Sương cười nhẹ, tuổi trẻ đúng thật là đơn thuần, nhưng âm thanh trong lòng cô ấy đang điên cuồng kêu gào đòi đáp lại khiến cô không kìm lại được mà tiếp tục mê hoặc: “Vậy em có muốn chị không?”

“Muốn... Rất muốn!”

Hắc Tiêu lại lần nữa gật đầu, nhưng lại lập tức chau mày, nói: “Muốn... Muốn gì cơ?”

Thế mà cậu ấy lại không hiểu ý Lâm Sương Sương hỏi cậu ấy muốn không là muốn cái gì.

Cũng không thể trách cậu ấy được, cậu ấy từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, trong nhà chỉ có người bà bị mù, làm sao bà có thể dạy cậu ấy những chuyện giữa nam nữ như thế này được.

Lâm Sương Sương bị dáng vẻ ngơ ngác của cậu ấy chọc cho cười phì cả lên, từ từ thò tay về phía bộ phận sinh dục của Hắc Tiêu, một tay nắm lấy, trợn mắt quả trách: “Đồ ngốc, chính là...cái này.”

Nhưng vừa nắm lấy vật đó vào tay, trong lòng Lâm Sương Sương không kìm được thào “a” lên một tiếng, cực cứng, to quá đi, đúng là to đến khác thường.

Trong vô thức, cô ấy lại đem Hắc Tiêu và Triệu Dân Thường so sánh với nhau, tuy Triệu Dân Thường cũng dũng mãnh, nhưng so với Hắc Tiêu chỉ sợ không phải chỉ bé hơn hai, ba vòng đâu.

“A... Chị...”

Hắc Tiêu bị Sương Sương nắm đến toàn thân run lên, máu trong người đều sôi lên ngay vào giây phút ấy rồi.

Sương Sương biết Hắc Tiêu vẫn chưa từng trải qua chuyện đời, còn nhiều thứ vẫn chưa hiểu, thế là cô ấy chủ động nắm lấy tay Hắc Tiêu, từ từ sờ từ mặt xuống, cuối cùng ấn lên bờ ngực mềm mại căng tràn của cô, bàn tay đang nắm lấy cái đó của Hắc Tiêu của cô cũng bắt đầu di chuyển lên xuống.

Cái đó của Hắc Tiêu đột nhiên bị Sương Sương trêu ghẹo cũng phản ứng dữ dội, bàn tay đang ấn lên ngực Sương Sương cũng bắt đầu chà xát theo bản năng của người đàn ông.

“Có muốn hôn lên không?”

Lâm Sương Sương một tay kéo áo ngực bên trái xuống, ngực trái căng tràn “nhảy” vọt ra, để lộ hoàn toàn trước mắt Hắc Tiêu, “nụ hoa” hồng hào hơi vênh lên run lên trong màn đêm, giống như đang mời gọi Hắc Tiêu vậy.

Hắc Tiêu trừng con ngươi lên, nuốt mạnh từng ngụm nước bọt, đột nhiên trong vô thức ngậm chặt vào mồm, bắt đầu mút như trẻ con bú sữa mẹ vậy.

Lâm Sương Sương bị hành động vụng về không thông thạo của cậu ấy làm cho cười khanh khách, vỗ nhẹ vào cái đầu đang rúc trong ngực của cô một phát, quở trách: “Em trai ngốc, làm gì có ai hôn người ta như em chứ, em xem chị là mẹ em à? Nào, để chị dạy em.”

Nói rồi, Lâm Sương Sương cầm một ngón tay của Hắc Tiêu lên cho vào mồm, bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm quanh, trêu ghẹo, mút.

54. Chương 55: Làm Vội Làm Vàng

Mặt Hắc Tiêu nóng bừng lên, lập tức làm theo cách mà Lâm Sương Sương dạy.

“A...”

Lâm Sương Sương bị Hắc Tiêu làm cho rên nhẹ lên một tiếng, không nhịn được, cô thực sự thán phục năng lực tiếp thu về phương diện này của Hắc Tiêu, thật sự rất nhanh, mà lại còn rất chuẩn xác nữa.

Nhưng cô mới chỉ thầm khen cậu ấy trong lòng thôi, Hắc Tiêu lại bắt đầu ngốc nghếch rồi, cậu ấy lại cứ ôm mãi ngực trái của cô ấy, liếm mút không thôi, cũng không biết di chuyển hay đổi tư thế nữa.

“Như thế này, đi thẳng xuống dưới.”

Lâm Sương Sương chỉ đành đỏ mặt, ôm đầu Hắc Tiêu, đẩy đầu cậu ấy xuống dưới từng chút từng chút một, cho đến khi đến giữa hai chân của cô.

Lần này, Hắc Tiêu không cần dạy cũng biết, rúc vào giữa hai chân Lâm Sương Sương, kĩ thuật hôn của anh làm Lâm Sương Sương chìm đắm, đôi chân đang dặng ra run lên từng đợt.

Cuối cùng không chịu nổi nữa Sương Sương liền cởi thắt lưng quần của Hắc Tiêu ra, thở dốc: “Vào đi, chị muốn em.”

Sự khó chịu đang tăng thêm đẩy của Hắc Tiêu, vừa nghe thấy câu đó của Sương Sương, dù có ngốc hơn nữa cậu ấy cũng có thể hiểu được ý của Sương Sương, đây có lẽ cũng chính là bản năng trời sinh của người đàn ông.

Nhưng cứ gắng gượng với dục vọng ấy, cậu ấy không cách nào tìm ra lối vào, hết chỗ này đến chỗ khác cũng không vào được.

Lâm Sương Sương bị cậu ấy đâm chọc lung tung một hồi, vừa đau vừa bực, hờn dỗi đâm Hắc Tiêu một hồi, lật người lại đè Hắc Tiêu nằm xuống nền cỏ, hơi thở nhẹ nhàng nói với Hắc Tiêu: “Đồ ngốc này, chị bị em làm cho đau rồi đấy, để chị làm cho.”

Nói rồi, Sương Sương đỡ cái đó của Hắc Tiêu, từ từ ngồi sâu xuống.

“A... Chị... Chỗ đó của chị ảm quá đi!”

Sự khoan khoái trước nay chưa từng có ấy khiến Hắc Tiêu kêu rên lên, hai cánh tay ôm chặt Lâm Sương Sương, hận không thể đem cô ấy nhét vào trong thân thể này.

“O...”

Lâm Sương Sương cũng không kiềm chế được mà rên lên, lập tức bị lời của Hắc Tiêu làm cho hai má đỏ ửng lên, tiểu tử này cũng xấu xa thật, cô cắn tai trái của Hắc Tiêu, nhẹ nhàng đáp: “Em trai ngoan, cái đó của em cũng to thật...”

Thô và to khiến cô ấy cũng có cảm giác bị cậu ấy làm căng cứng cả rồi, nhưng chết tiệt đó lại là sự thỏa mãn và khoan khoái không gì sánh bằng.

“Chị, em muốn vào hết.”

Hắc Tiêu đã không còn thỏa mãn với việc chỉ cho vào một nửa nữa rồi, giữ chặt phần eo Lâm Sương Sương, dùng lực ấn sâu vào trong, ngay tức khắc, liền không vào được nữa.

“A...”

Lâm Sương Sương kêu lên đau đớn, suýt chút nữa đau đến rơi cả nước mắt, đắm nhẹ vào lưng của Hắc Tiêu: “Tiểu tử chết tiệt, cậu muốn làm đau chết tôi à, cậu phải từ từ vào, không hiểu thì đừng có tự mình làm chủ.”

Hắc Tiêu thật sự quá lớn, lúc đầu tiếp nhận cậu ta, cô ấy đã vô cùng tổn sức rồi, cậu ấy vậy mà tự nhiên đem toàn bộ tiến vào, thực sự là muốn lấy mạng của cô mà.

Hắc Tiêu vừa thấy Lâm Sương Sương có chút tức giận, lập tức rút thân ra khỏi Lâm Sương Sương, giống như là một đứa trẻ làm sai việc vậy, cúi đầu xuống nói: “Chị..... Không phải em cố ý, em... vừa rồi em không nhận được, thực sự là chị.... Quá đẹp.”

Lâm Sương Sương nhìn thấy cậu ấy như vậy, lập tức tất cả những tức giận đều tự nhiên đều tan biến, nâng khuôn mặt anh tuấn của Hắc Tiêu lên, hôn nhẹ lên đôi môi của cậu, nhẹ nhàng nói: “Chị không trách em, đâu sao đây cũng là lần đầu của em, cái gì cũng không biết, tất cả sau đây đều giao cho chị đi.”

Nói xong, xoay người một cái, hai bên cứng chắc của Hắc Tiêu cũng từ từ ngồi xuống.

Hai người trải qua một trận triền miên kịch liệt ở trên bãi cỏ, đến cuối cùng, Lâm Sương Sương cuối cùng cũng có thể hoàn toàn tiếp nhận Hắc Tiêu, Hắc Tiêu lập tức càng thêm sức.

Thế nhưng vào chính thời điểm đó, ở trong đồng cỏ cao cách đó 10m lóe lên một đôi mắt hung ác, dưới ánh trăng sáng mờ ảo, lấp lánh rực rỡ xanh thẫm thẫm.

Nếu như là trước đây, dựa vào kinh nghiệm đi săn bắt thú nhiều năm ở trong núi của Hắc Tiêu, sớm đã phát hiện ra điều lạ, thế nhưng vào giờ phút này, toàn bộ tâm trí của cậu đều bị Lâm Sương Sương thu hút hết rồi, sớm đã đi vào chốn bồng lai mờ mờ ảo ảo lâng lâng như bay này, làm gì còn phát hiện ra cái gì nữa, lúc này đây, cậu và Lâm Sương Sương đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

May mà, lúc đó ánh mắt của Lâm Sương Sương đang mơ mơ màng màng, bỗng để ý đến đôi mắt với ánh sáng lạnh màu xanh thẫm thẫm đang lấp lóe trong bụi cỏ.

“A, cái đó là gì vậy?”

Lâm Sương Sương kinh sợ kêu lên, hai chân lập tức kẹp chặt lấy cái eo đang động của Hắc Tiêu.

Hắc Tiêu cũng vô cùng kinh sợ, thuận theo hướng mà Lâm Sương Sương chỉ xoay đầu nhìn, một giây sau, sắc mặt của Hắc Tiêu lập tức thay đổi, không có chút ngập ngừng hay do dự nào, Hắc Tiêu ôm Lâm Sương Sương đang kẹp chặt hai chân hướng về chỗ tảng đá phía trước mà chạy.

Nhưng đôi mắt xanh thẫm thẫm ngồi trong bụi cỏ đó, vừa thấy Hắc Tiêu muốn chạy, liền không án binh bất động nữa, nhảy vọt toàn thân ra, gào to lên, lập tức theo hướng Hắc Tiêu truy đuổi mãnh liệt.

55. Chương 56: Diên Cuồng Chạy Trốn

“Ôi trời ạ, là một con sói...”

Vì Lâm Sương Sương bị Hắc Tiêu ôm trực diện nên cô có thể nhìn thấy tình hình phía sau lưng anh ta, nhảy ra từ bụi cỏ là một con sói cao chừng một mét, mồm nó ngoác rộng với hàng răng nanh sắc nhọn trắng xóa, điều đó khiến cô ôm Hắc Tiêu càng chặt hơn.

“Chị đừng sợ, nó không đuổi được em đâu.”

Hắc Tiêu không hề quay đầu mà tiếp tục chạy như diên về phía trước, nếu không phải vừa rồi vì cùng Lâm Sương Sương làm tình nên cậu tháo cung tên với dao bầu xuống đặt sang bên cạnh, vậy nên lúc phát hiện con sói thì cũng không kịp cầm lấy chúng, mà lại còn đang ôm Lâm Sương Sương, chứ không thì với cậu việc giết một con sói thật là dễ như bỡn vậy.

Thế nhưng giờ ngoại trừ việc ôm Lâm Sương Sương chạy trốn thì đã không còn cách nào nữa rồi.

Tốc độ chạy trốn trong rừng của Hắc Tiêu thật sự vô cùng nhanh, tựa như một chú báo, nhanh nhạy như một cơn gió, thế nên dù nhất thời không thể thoát hẳn khỏi con sói đang gào rú kia nhưng vẫn có thể giữ vững khoảng cách an toàn chừng 10 mét với nó.

Nhưng cũng vì chuyện này xảy ra quá nhanh nên Hắc Tiêu cũng không kịp ra khỏi cơ thể Lâm Sương Sương, thế nên, cho đến tận lúc này, thằng nhỏ của cậu vẫn đang chôn sâu trong cơ thể Lâm Sương Sương, thế nên theo từng bước chạy mạnh mẽ của cậu, thứ to lớn kia cũng theo đó mà ra vào một cách diên cuồng, diên cuồng hơn lúc cả hai làm trên cỏ, diên cuồng hơn bất kì lúc nào.

“Thằng ngốc này, em rút ra được không...a...”

Sự va chạm khiến đôi môi Lâm Sương Sương run lên, đôi mắt ngấn nước, tuy rằng chuyện này thật kích thích thế nhưng đằng sau còn một con sói đang đuổi theo không dứt thì lúc này bảo vệ tính mạng mới là điều quan trọng nhất.

“...Ừ.”

Mặt Hắc Tiêu hơi đỏ lên, vội nghe lời mà rút ra.

Thế nhưng vì tư thế đang ôm chặt Lâm Sương Sương kia của Hắc Tiêu, mà chẳng mấy chốc, cái thứ không an phận kia lại chui vào lần nữa, mặt Hắc Tiêu vì ngại mà càng đỏ hơn.

Lâm Sương Sương bất đắc dĩ mà há miệng cắn nhẹ lên vai Hắc Tiêu, trách rằng: “Tập trung chạy trốn, còn chậm nữa con sói kia đuổi theo bây giờ.”

Hắc Tiêu nghe thế liền nhấc tay khiêng Lâm Sương Sương lên vai, thế thì cái “thằng nhỏ” không ngoan kia muốn chui cũng chẳng có chỗ mà chui, do không mất tập trung nên tốc độ của Hắc Tiêu lại nhanh hơn, dần dần cũng cách con sói càng lúc càng xa.

Nửa tiếng sau thì hoàn toàn cắt đuôi được con sói.

Cả hai cuối cùng cũng an toàn.

Lẽ ra thì lúc này Hắc Tiêu nên dừng lại mà nghỉ ngơi một chút, thế nhưng người trẻ tuổi thì chỉ có sức lực là không thiếu, nhất là những đứa con trai của rừng rậm, lần này chẳng cần Lâm Sương Sương bảo gì, cậu lại ôm Lâm Sương Sương chạy như bay trong rừng, mà đương nhiên là vừa chạy vừa làm.

Bởi vì cậu biết Lâm Sương Sương rất thích thể này, tính ra cậu cũng là một cậu nhóc thông minh đó.

Hành động đó khiến Lâm Sương Sương hoàn toàn quên mục đích lúc đầu mình dụ dỗ cậu, giờ phút này, trong đầu óc Lâm Sương Sương đã hoàn toàn không có hình bóng của Triệu Dân Thường, trong cô chỉ tràn đầy ý muốn ở bên Hắc Tiêu, cùng cậu trập trùng mê say, cùng cậu chạy nhảy cười vui.

Trong rừng cây yên tĩnh ấy, đã in dấu bao nhiêu bước chân, ghi lại bao nhiêu là niềm vui của họ.

Cho tới tận tối khuya, Lâm Sương Sương mới cùng Hắc Tiêu khê khàng mà trở về nhà, rồi từng người tự về phòng mình.

Lâm Phiên Phiên đợi mãi không thấy Lâm Sương Sương trở về nên cũng sớm mơ màng mà đi vào giấc ngủ, Lâm Sương Sương nhẹ nhàng nằm xuống cạnh Lâm Phiên Phiên, cô nghĩ về sự cuồng dã vừa mới đây rồi rất lâu sau mới dần dần thiếp đi.

Mọi người đều thức dậy rất sớm, vì Triệu Dân Thường muốn đi xem mấy chỗ hồ sâu trong rừng xem liệu tỷ lệ sinh tồn của kỳ nhông có như bên ngoài đồn thổi rằng đạt hơn 90% không.

Lâm Phiên Phiên vốn không muốn đi, bởi cô cũng không muốn tiếp tục làm ở tập đoàn Triệu thị nữa, nên cũng chẳng cần nghe theo chỉ thị của Triệu Dân Thường, mà với sự có mặt của Hàn Phiêu, cô cũng chẳng sợ Triệu Dân Thường sẽ giận quá mà bỏ nàng một mình ở đây.

Thế nhưng Hàn Phiêu lại bảo chưa thấy kỳ nhông bao giờ, nghe bảo tiếng kêu của kỳ nhông lại giống như tiếng em bé khóc, thế nên anh rất muốn đi xem, Lâm Phiên Phiên nghe anh nói thế cũng thấy vô cùng tò mò liền đồng ý để Hàn Phiêu công nàng lên núi xem.

Lâm Sương Sương thì đeo một đôi giày thể thao đi bên cạnh Hàn Phiêu và Lâm Phiên Phiên.

Triệu Dân Thường ở phía trước thấy vậy, tức đến nghiến răng nghiến lợi, như một ông lớn nằm trên ghế, tức giận quát hai anh bảo vệ đang khiêng ghế: “Đi nhanh lên, đi gù như rùa thế hả, tính lẽ mề tới bao giờ. Cả Sương Sương nữa, em qua đây cho anh.”

56. Chương 57: Cẩn Rằng Chịu Đựng

Thật ra hẳn không muốn để Hàn Phiêu thoải mái, mày đã thích công đứa con gái đây thế thì kệ xác mày, tốt nhất là chết một luôn đi, Triệu Dân Thường rửa thầm trong lòng.

Lúc này thôn trưởng Lưu Đà Hàn cũng dẫn theo mười anh thanh niên cường tráng đến, trong đó gồm cả Hắc Tiêu, tất cả đều mang theo cung tên và dao bầu bảo vệ xung quanh Triệu Dân Thường, bởi trong rừng thì có rất nhiều thú hoang nên bốn bảo tiêu vẫn là quá ít.

Trong mắt Lưu Đà Hàn bây giờ. Triệu Dân Thường không chỉ là ông chủ của mình, mà còn là con rể tương lai, là cây rặng tiền giúp ông hưởng thụ giàu sang, ông đương nhiên không thể để Triệu Dân Thường bị chút thương tổn nào rồi.

Nghe thấy Triệu Dân Thường gọi mình, Lâm Sương Sương giật mình ngẩng đầu, sau liền lại gần Triệu Dân Thường, hỏi một cách hồ hởi: “Tổng tài, có chuyện gì sao?”

Triệu Dân Thường hơi nheo mắt, vốn trước giờ Lâm Sương Sương rất ít dùng giọng điệu lạnh nhạt như thế nói chuyện với hắn, nhất là tối qua hắn với Lưu Từ Nhi cố tình làm chuyện đó rất lớn tiếng, đáng lý hôm nay Lâm Sương Sương phải rất tức giận mới đúng, chứ sao lại có thể bình tĩnh thản nhiên thế này?

Triệu Dân Thường hẳn luôn tự tin bản thân hiểu rõ lòng dạ phụ nữ, thế nhưng lúc này, hắn lại không tài nào hiểu được suy nghĩ trong lòng Lâm Sương Sương, chẳng lẽ hắn quá đáng quá nên phản tác dụng hay sao?

Có câu tức nước vỡ bờ, có lẽ chính do nguyên nhân này.

Triệu Dân Thường thầm nghĩ trong lòng, nghĩ thế, liền hất tay bảo bảo tiêu đặt cái ghế hắn đang nằm xuống, rồi chẳng nói chẳng rằng, đưa tay ôm eo Lâm Sương Sương kéo cô vào người mình, Lâm Sương Sương không kịp phản ứng liền ngã xuống đùi hắn.

“Anh làm cái gì vậy?”

Lâm Sương Sương giật bắn mình, vội giãy dụa đứng lên.

“Ngồi yên.”

Triệu Dân Thường ôm chặt Lâm Sương Sương, khẽ hà hơi bên tai Lâm Sương Sương bảo: “Đường núi khó đi, em không thương cái chân mình, nhưng mà anh thì thương lắm, ngồi đây với anh.”

Nói đoạn hắt hơi phất tay, hai bao tiêu hiểu ý vội khiêng ghế lên.

Dù Lâm Sương Sương chỉ là một cô gái mà còn là một cô gái thon thả, thể nhưng vì cô khá cao, nên dù không béo mà chỉ hơi gầy thì vẫn nặng gần 50 kg, đột nhiên nặng hơn 50 kg khiến hai bao tiêu có chút không chịu nổi, thể nhưng cả hai đều được huấn luyện kỹ càng nên đều có thể khiêng tiếp.

Trước sự dịu dàng đột nhiên này của Triệu Dân Thường, Lâm Sương Sương cảm thấy trái tim đau nhói từng cơn, cô ngược mắt nhìn khuôn mặt điển trai của Triệu Dân Thường, nỗi lòng của Lâm Sương Sương bây giờ vô cùng rối bời.

Vì sao, vì sao mà sau khi cô quyết định không yêu người đàn ông này nữa thì anh ta lại dịu dàng tình cảm với cô đến thế.

Anh ta rốt cuộc muốn thể nào?

Rõ đã không yêu cô thì sao lại không chịu buông tay, cô đến cùng phải quyết định thể nào đây?

Lâm Sương Sương hơi cụp mắt, im lặng mà ngồi trên người Triệu Dân Thường, đắm chìm trong thế giới nội tâm đầy đau khổ của mình.

Hắc Tiêu vốn đi đằng sau thôn trưởng, từ lúc Lâm Sương Sương ngồi vào lòng Triệu Dân Thường, thì khuôn mặt cậu đã trở nên trắng bệch, những ngón tay xiết chặt vào thân cung làm từng đường gân tay nổi bật trên mu bàn tay mình.

Giờ phút này, cậu vô cùng muốn đoạt lại Lâm Sương Sương từ trong lòng Triệu Dân Thường, thể nhưng...cuối cùng cậu lại gắng chịu đựng mà không hề làm thế, không phải cậu không dám, chỉ là...Lâm Sương Sương không cho phép cậu làm điều ấy.

Đêm qua, sau cơn vui sướng nơi cơ thể quấn quýt lấy nhau ấy thì lúc về nhà, Lâm Sương Sương nói với cậu về mối quan hệ của cô với Triệu Dân Thường, mà còn yêu cầu cậu không được nói việc đêm qua cho bất kỳ ai, mà sau này dù cho đôi bên gặp gỡ cũng phải xem như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra.

Nói tóm lại thì cô không cần cậu chịu trách nhiệm, cũng không muốn có mối quan hệ nào với cậu, cậu cũng không được can thiệp vào cuộc sống riêng của cô, chuyện đã làm đã vui sướng, thì cũng quên đi.

Nhìn cô im lặng ngồi trên người Triệu Dân Thường, ngoài việc nhẩn nại thì Hắc Tiêu cũng chỉ đành nhẩn nại, cậu là người biết giữ chữ tín, nếu đêm qua cậu đã đồng ý với Lâm Sương Sương thì cậu nhất định sẽ làm được, và vì đây là sự lựa chọn của Lâm Sương Sương nên cậu sẽ luôn tôn trọng điều đó.

Thể nhưng...trái tim cậu thật sự đau đớn vô cùng, Hắc Tiêu chỉ đành đau đớn mà nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn đôi nam nữ đang ngồi trên ghế kia.

Bên phía Lâm Phiên Phiên cũng không chú ý đến Hắc Tiêu, nàng chỉ có chút lo lắng nhìn Lâm Sương Sương lại một lần nữa bị Triệu Dân Thường đùa giỡn, khẽ thở dài bảo: “Sương Sương thật là vừa ngốc vừa cố chấp, nhiều chuyện như thế rồi, sao chị ấy còn không hiểu được chứ?”

Hàn Phiêu vừa công Lâm Phiên Phiên vững vàng đi vào rừng vừa lắc đầu cảm thán: “Hỏi thể gian tình là chi, mà khiến người chết cũng không buông.”

57. Chương 58: Liếc Mắt Đưa Tình

Hàn Phiêu vừa công Lâm Phiên Phiên vững vàng đi vào rừng vừa lắc đầu cảm thán: “Hỏi thể gian tình là chi, mà khiến người chết cũng không buông.”

Tuy rằng Lâm Phiên Phiên với Lâm Sương Sương chưa nói cho anh một số chuyện nhưng anh là một người thông minh nên có một số việc vừa nhìn thôi là anh biết ngay thế nên mối quan hệ đặc biệt giữa Lâm Sương Sương và Triệu Dân Thường anh đã sớm biết rồi.

Anh cũng hiểu tại sao khi Lâm Sương Sương biết người anh thích thật ra là Lâm Phiên Phiên, cô cũng không tức giận hay chỉ trích mà chỉ bình tĩnh chia tay với anh, có lẽ lúc đó mối quan hệ của cô với Triệu Dân Thường cũng đã bắt đầu thế nên cô mới chẳng hề để tâm đến anh.

Nghĩ rõ điều này nhưng trong lòng Hàn Phiêu cũng không hề hận Lâm Sương Sương chút nào, mà ngược lại còn có chút thương hại cô, có lẽ đây chính là thứ gọi là không yêu nên chẳng có hận, chỉ có yêu thật nhiều thì hận mới có thể càng sâu!

Câu thơ hơi cải biên của Hàn Phiêu khiến Lâm Phiên Phiên cười khẽ, dùng bàn tay trắng nõn nà của mình khẽ dấm vào vai Hàn Phiêu, bảo: “Của người ta là đôi lứa thề nguyện sống chết, anh nói thì lại thành chết cũng không buông.”

Ai mà ngờ Hàn Phiêu đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt mắt đen láy tràn đầy nghiêm túc nhìn Lâm Phiên Phiên, nói rằng: “Nếu em thích đôi lứa thề nguyện sống chết, vì em, anh nhất định sẽ làm được.”

Lâm Phiên Phiên sửng sốt, nàng vốn bị Hàn Phiêu công, lần này Hàn Phiêu vừa nghiêng đầu thì khuôn mặt đẹp trai của anh đã gần sát nàng, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng, khiến nàng cảm thấy hơi ngứa, nhất là đôi mắt nồng nàn tình yêu kia như muốn hút mất hồn nàng khiến não nàng trong phút chốc như thể bị đơ máy.

“Hàn Phiêu, anh...em...”

Lâm Phiên Phiên nhìn Hàn Phiêu một cách kinh ngạc, nàng căng thẳng đến mức chẳng nói được một lời.

Lẽ nào, Hàn Phiêu thật sự thích nàng ư?

Nhìn khuôn mặt hoảng loạn chẳng biết làm sao của Lâm Phiên Phiên, Hàn Phiêu liền mỉm cười, nói: “Đùa em đấy, đừng bảo em tưởng thật đấy nhé?”

Lâm Phiên Phiên nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tức giận dấm Hàn Phiêu một phát, trách bảo: “Có ai đùa như anh đâu cơ chứ, lần sau anh mà còn thế, em giận thật đấy.”

Hàn Phiêu quay đầu đi, chỉ cười mà không nói gì, nhưng nụ cười lại có chút sầu muộn, nghĩ thầm: “Anh đâu có nói đùa, đây là tiếng lòng mấy năm nay của anh, chỉ là em mãi chẳng nhận ra.”

Dù rằng đã quyết tâm theo đuổi Lâm Phiên Phiên nhưng Hàn Phiêu biết nếu quá nóng lòng sẽ khiến Lâm Phiên Phiên sợ hãi, mà đến lúc đó thì ngay cả làm bạn cũng chẳng được, thế nên anh chỉ đành như bây giờ, từng bước từng bước một, nửa thật nửa giả mà bày tỏ lòng mình rồi tìm cơ hội thích hợp mà tỏ tình.

Triệu Dân Thường được khiêng đi ở phía trước, dù cho vẫn đang ôm Lâm Sương Sương trong lòng nhưng mắt thì vẫn cứ liếc nhìn về phía Lâm Phiên Phiên với Hàn Phiêu, thế nên cái khung cảnh nói chuyện vừa rồi của Lâm Phiên Phiên và Hàn Phiêu thì hẳn đều thấy cả, mà còn cảm thấy cả hai đang liếc mắt đưa tình, ngay lập tức hẳn cảm thấy ghen ghét dữ dội, tức không thể tả.

Thế nhưng cái vụ Lâm Phiên Phiên vì bảo vệ bản thân mà thà nhảy xe chết, khiến hẳn không dám ép buộc nàng, thế là sự tức tối trong lòng hẳn càng tăng vọt.

Mọi người đi khoảng hơn 40 phút thì cũng đến nơi – hồ nước sâu Tường Hùng được bao quanh bởi rừng cây um tùm rậm rạp, lấp ló nhìn thấy bên trong có mấy con kì nhông đen đang bò tới bò lui, bên trên cây đại thụ gần hồ nước có dựng một ngôi nhà gỗ nhỏ, bên trong còn có hai thanh niên cường tráng cầm súng canh gác, trông chừng xung quanh.

Thôn trưởng Lưu Đà Hàn mỉm cười, trên khuôn mặt tràn đầy những nếp nhăn, nói với Triệu Dân Thường: “Ông chủ Triệu, cái đầm nước sâu Tường Hùng này là một trong những chỗ mà thôn Ôn Ôn chúng tôi nuôi kỳ nhông, hai chàng trai trên nhà gỗ nhỏ kia cũng là do chúng tôi phái ra canh gác, hai người họ thay nhau trông coi sáng tối, người nào cũng là cây súng thiện xạ, thế nên nuôi kỳ nhông ở đây rất an toàn.”

Triệu Dân Thường gật đầu: “Có bao nhiêu chỗ giống cái hồ Tường Hùng này?”

“Có 3 cái hồ Tường Hùng lớn và 5 cái hồ Tường Hùng nhỏ khác, tổng cộng có 8 cái.”

Lưu Đà Hàn trả lời một cách chi tiết.

Triệu Dân Thường gật đầu, rồi lại hỏi tiếp mấy vấn đề quan trọng, Lưu Đà Hàn đều hết mực trả lời, hai người nói tầm nửa tiếng thì mới tạm kết thúc cuộc thảo luận.

Cuối cùng Triệu Dân Thường quyết định mua hết tất cả đất đai trong vòng 50 km của thôn Ôn Ôn, chỗ này sau này ngoài trừ thôn dân thôn Ôn Ôn sẽ không cho bất kì ai ra vào, sau khi quay về thành phố, Triệu Dân Thường còn phải thêm nhiều người đến bảo vệ hồ Tường Hùng, đảm bảo kỳ nhông sẽ không bị kẻ khác trộm đi, đương nhiên đây là chuyện sau này.

Lúc mà Triệu Dân Thường nói chuyện với Lưu Đà Hàn, thì Hàn Phiêu vẫn công Lâm Phiên Phiên đứng bên hồ Tường Hùng ngắm kỳ nhông, nhìn mãi mà chẳng thấy kỳ nhông nào kêu, khiến Lâm Phiên Phiên rất là thất vọng.

Triệu Dân Thường thấy Hàn Phiêu cứ công Lâm Phiên Phiên mãi, trong lòng rất là tức giận, bèn hạ lệnh đi thị sát ở hồ Tường Hùng khác, nếu mà thích công như thế, giỏi thì công tiếp đi, xem xem có mệt chết không.

Không ngờ khi mọi người chuẩn bị đi đến điểm đến tiếp theo thì từ trong bụi cây gai đột nhiên hiện lên một cặp mắt âm u màu xanh, ngay lập tức, có rất nhiều con sói cao tầm 1 mét từ bốn phía vây lại.

“Đàn...sói hoang!”

Thôn trưởng Lưu Đà Hàn vừa nhìn thấy liền lập tức ngất xỉu.

Ông đã sống ở cái thôn Ôn Ôn này mấy chục năm, tuy rằng từng nghe có người nhắc đến trong núi có bầy sói, thế nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy.

58. Chương 59: Bầy Sói Hung Tàn

Trước kia anh ấy đã từng đến Tường Hùng Đàm một vài lần, cũng chưa từng gặp bầy sói hoang nào nhiều như thế này, hôm nay không biết rốt cuộc là làm sao?

Thật kỳ lạ!

Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương mặt sớm đã cắt không ra một giọt máu.

Bốn người bảo vệ liền cầm cây súng trường đeo bên lưng quần kết hợp lại với nhau.

Những chàng trai của thôn Ôn Ôn cũng đang đứng trước sự đe dọa của kẻ thù.

Hắc Tiêu ân thầm đi đến bên cạnh Lâm Sương Sương, cho dù cô ấy đối với anh ta không hề có một chút cảm tình, anh cũng muốn được bảo vệ cô.

Tất cả mọi người đều đang rất lo lắng và sẵn sàng chiến đấu, chỉ đợi Triệu Dân Thường hạ lệnh, bọn họ sẽ cùng bầy sói chiến đấu một trận sống còn, mọi người đều đã gươm súng sẵn sàng, tình hình hết sức căng thẳng.

Nhưng không ai chú ý đến, phía trên một cái cây lớn ở phía sau bầy sói, ẩn náu một đôi mắt u ám, đôi mắt đầy nham hiểm và cay độc, đương nhiên đôi mắt này không phải của sói, mà là mắt của con người.

Người này chính là Tam Mạn Từ

Triệu Dân Thường đi đến chỗ Lưu Từ Nhi, phá tan giấc mộng đẹp của anh ta trong nhiều năm nay, Sự hận thù của Tam Mạn Từ đối với Triệu Dân Thường đã đi sâu vào máu, hận đến xương tủy, chỉ hận không được xả thịt, lột da, uống máu của Triệu Dân Thường, sự hận thù mãnh liệt đó lan đến cả Lâm Phiên Phiên, Lâm Sương Sương, Hàn Phiêu và bốn người bảo vệ đến từ thành phố giống như Triệu Dân Thường.

Đúng vậy, Tam Mạn Từ không những muốn Triệu Dân Thường phải chết, lần này tất cả những người đến từ thành phố, anh ta muốn bọn họ đều phải chết, chết không toàn thây.

Vì vậy, đêm hôm qua sau khi rời khỏi ngôi làng búp bê, suốt đêm anh ta không về, chỉ vào sâu trong núi tìm kiếm hang sói.

Anh ta có cách để dụ bầy sói ra ngoài, sau đó để chúng tụ lại một chỗ, cuối cùng điều khiển chúng đi về hướng và nơi mà anh muốn.

Chính là lúc này!

“Giết!”

Nhìn vào hàng trăm con sói dữ tợn trước mắt, Triệu Dân Thường cuối cùng cũng đứng dậy khỏi chiếc ghế êm ái của mình, nhìn chăm chú, và hạ lệnh xuống.

“Ầm ầm ầm!”

“Vù vù vù!”

Đột nhiên, tiếng súng và cơn mưa mũi tên hướng lên trên đầu của hàng trăm con sói.

Thật không may, sự chênh lệch về số lượng giữa hai bên quá lớn, về phía Triệu Dân Thường tuy rằng có súng và mũi tên nhưng lại không đến 20 người tham gia vào trận chiến. Lúc đó không thể nào đấu lại với nhiều sói dữ như vậy, thêm nữa bầy sói chạy rất nhanh, tuy rằng đã chết một số, nhưng chỉ trong chớp mắt, bầy sói đã đứng hết trước mặt mọi người.

“Chạy nhanh!”

Hắc Tiêu gào thét lên, chạy đến nhấc vai của Lâm Sương Sương lên, chạy về phía bên trái để thoát khỏi sự bao vây giống như đêm hôm qua, chạy trốn đến nơi không có bầy sói hung dữ đó.

Lúc này chỉ có chạy, bầy sói quá đông, nếu không chạy thoát chỉ có một con đường chết.

Ngay bây giờ, mọi người giúp đỡ nhau thoát thân, bốn người vệ sĩ bảo vệ Triệu Dân Thường, những người khỏe mạnh trong thôn thì bảo vệ trưởng thôn Lưu Đà Hàn, Hàn Phiêu công Lâm Phiên Phiên, họ dồn dập chạy bốn xung quanh để tìm đường thoát.

Sự bao vây của bầy sói ngay lập tức bị phân tán, những con sói cũng bắt đầu lan ra để đuổi theo mọi người, đây cũng là hình thức nguy trang để làm suy yếu sức mạnh của bầy sói.

Vì thế mọi người bắt đầu chạy, vừa chạy vừa giết.

Chỉ có Hàn Phiêu và Lâm Phiên Phiên, vì trên người Hàn Phiêu không có vũ khí, đừng nói đến súng, ngay cả dao cũng không có, ngoài công Lâm Phiên Phiên chạy thoát, đến một chút sức lực phản kháng lại cũng không.

May mà Hàn Phiêu là một bậc thầy Taekwondo, thân thể cực kì nhạy bén, một lúc sau đàn sói cũng không thể đuổi theo anh ấy, nhưng trên người Hàn Phiêu còn công Lâm Phiên Phiên nên sức lực ngày càng suy yếu, mà đằng sau đàn sói đang đuổi đến rất gần, điên cuồng vây bắt.

“Hàn Phiêu, Anh.... Thả em xuống đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ mất mạng đó.”

Nhìn bầy sói phía sau ngày càng đến gần, giọng nói của Lâm Phiên Phiên run lên.

Cô ấy biết, nếu như không vì công cô, Hàn Phiêu sớm đã chạy thoát rồi. Nếu nhất định phải chết thì một người chết còn hơn hai người chết.

Những ngày qua cô ấy đã được Hàn Phiêu giúp đỡ không biết bao nhiêu lần. Cô ấy không thể khiến người ta vì cô mà mất mạng được nữa.

“Đồ ngốc, quên những lời anh vừa nói rồi sao, câu này không phải là nói đùa.” Hàn Phiêu nói với ngữ khí có chút tức giận.

Trước mắt bắt đầu tìm xung quanh xem có chỗ nào trốn không, cuối cùng, sau một phiến đá không xa, tìm thấy một hang động, có điều phía trước bị chắn bởi một hồ nước nhỏ. May mà nước hồ không sâu, có thể nhìn thấy cả đá ở dưới đáy hồ, Hàn Phiêu lặng lẽ suy đoán, độ sâu không quá một mét.

Không còn do dự, Hàn Phiêu dùng chút sức lực cuối cùng công Lâm Phiên Phiên băng qua cái hồ. Công Lâm Phiên Phiên vào trong hang động. Còn mình lại đi nhặt một vỏ cây chắn ngang động.

Rất nhanh, bảy sói đã đuổi đến nơi, diên cuồng lao vào, nhưng đáng tiếc lúc này Hàn Phiêu đang ở địa hình có lợi, bọn chúng không có cách nào tiến tới, lại còn bị Hàn Phiêu quật cho mấy roi thật đau.

Cuối cùng, hai bên dừng đối chọi với nhau

Hàn Phiêu bảo vệ không cho bảy sói bước vào động nửa bước. Bảy sói canh bên ngoài không cho Hàn Phiêu bước ra ngoài một bước.

59. Chương 60: Kiểm Chế Bản Thân

Cứ giăng co như vậy, cho đến khi màn đêm buông xuống, con sói hoang vẫn không hề rời đi. Trong rừng núi từng đợt gió lạnh thổi qua, trời bắt đầu mưa nhỏ, rồi càng lúc càng to, mưa như trút nước, nước mưa làm cho nước ở trong hồ dần dần dâng cao, chảy cuộn cuộn.

Những con sói hoang dường như linh cảm thấy điều gì đó, lúc này mới gầm gừ vài tiếng rồi quay đầu rời đi.

Hàn Phiêu vừa nhìn liền thở phào một hơi, lại nhìn thấy nước trong hồ không ngừng dâng cao, trong lòng vừa cảm thấy yên tâm được một chút thì lại bắt đầu lo lắng.

Lâm Phiên Phiên cũng thấy cái hồ suối nhỏ lúc này giờ đây biến thành dòng sông cuộn cuộn sóng nước, kinh ngạc nói: “Trời ơi, cứ thế này, nước sẽ dâng cao rồi chảy vào trong, nhấn chìm cả hang động đó, chúng ta làm thế nào bây giờ, hay nhân lúc nước chưa tràn qua bờ chúng ta nhảy xuống trước đi?”

Hàn Phiêu nghi ngờ lắc đầu: “Không kịp nữa rồi, bây giờ nước trong hồ chảy siết như vậy, dưới đáy sẽ càng cuộn trào dữ dội, chúng ta nhảy xuống sẽ lập tức bị cuốn đi, nguy hiểm lắm.”

Lâm Phiên Phiên thấy rất có lí, ngồi lên trên mặt một phiến đá ở trong động, lo lắng nói: “Giờ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện nước trong hồ đừng tràn vào động thôi.”

Nếu không thì cô và Hàn Phiêu chỉ còn con đường chết.

Hai người đợi chờ trong sự thấp thỏm lo lắng, màn đêm trong khu rừng ngày càng lạnh lẽo, Lâm Phiên Phiên ôm chặt đôi chân đang run lên cầm cập của mình.

Hàn Phiêu vội vàng cởi áo của mình choàng lên người Lâm Phiên Phiên, Lâm Phiên Phiên ngẩng đầu lên, vội nói: “Anh đưa áo của mình cho tôi, anh sẽ bị cảm lạnh đó.”

Hàn Phiêu lắc đầu cười, “Tôi không như cô, tôi là đàn ông, tôi không sợ lạnh.”

Vừa nói vừa bắt đầu vận động cho ấm người.

Lâm Phiên Phiên cảm kích nhìn anh cười, liền không nói nhiều nữa, nhớ lại câu Hàn Phiêu nói lúc chạy trốn “sống chết có nhau”, đến giờ vẫn khiến trái tim của cô thổn thức không thôi.

Bây giờ cô ấy có thể khẳng định, Hàn Phiêu thực sự thích cô.

Nhưng có những chuyện càng biết rõ càng ngại ngùng.

Đêm đen như mực, mưa cũng dần dần ngớt, nước trong hồ quả thực không tràn vào cửa động, nước dừng ở độ cao cách cửa động khoảng 50m

Tuy rằng Hàn Phiêu và Lâm Phiên Phiên không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, nhưng cũng bị nhốt trong hang động, không vào được cũng chẳng ra được.

Trong động thực sự rất lạnh rất ẩm ướt, Lâm Phiên Phiên lạnh đến run cả người, cuối cùng đầu óc cũng bắt đầu quay cuồng “lạnh quá, lạnh quá....

Lâm Phiên Phiên nhắm mắt, miệng mấp máy không rõ đang nói gì

Hàn Phiêu không thể quan tâm đến khác biệt nam nữ nữa, kéo Lâm Phiên Phiên lại ôm trọn vào lòng, dùng hơi ấm cơ thể của mình để sưởi ấm cho Lâm Phiên Phiên

Lúc này, Lâm Phiên Phiên đã lạnh tới mức tê liệt thần kinh, đôi mắt trùng xuống không thể mở ra, vừa cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay của Hàn Phiêu, bằng chút ý thức còn sót lại cô càng dựa gần vào lòng anh, giống như con mèo nhỏ cuộn tròn cơ thể rúc vào lòng Hàn Phiêu

“Đừng động đây!”

Giọng nói khàn khàn của Hàn Phiêu vang lên, cái người ban đầu tưởng chừng như rất lạnh lùng, lúc này đây bị hành động của Lâm Phiên Phiên làm cho toát hết mồ hôi, hơi thở cũng trở nên nặng nề

Nhưng Lâm Phiên Phiên lúc này làm sao còn nghe được lời anh ấy nói, đôi tay lạnh băng của cô không hề an phận mà bắt đầu xoa xoa tấm lưng nhẵn nhụi của anh, tham lam chiếm lấy hết hơi ấm và nhiệt độ của làn da ấy, gương mặt cứ dụi đi dụi lại trên ngực anh.

Hàn Phiêu cảm thấy cổ họng càng ngày càng khô rát, máu trong người ngày càng sôi sục, nửa thân dưới không kìm chế được mà cương cứng, dựng đứng giữa hai bờ mông trắng ngần của Lâm Phiên Phiên.

Lâm Phiên Phiên lúc này đã mơ hồ cảm nhận được, thấy phía dưới mông mình có cái gì đó cứng rắn mà nóng hổi, lại không cảm thấy có gì nguy hiểm, cô vẫn tiếp tục tìm kiếm hơi ấm trong lòng của Hàn Phiêu.

“Phiên Phiên...”

Hàn Phiêu khổ sở không chế sự xúc động trong lòng, ôm chặt lấy Lâm Phiên Phiên, cố gắng nhẫn nhịn thực hiện hành động tiếp theo.

Đúng vậy, Hàn Phiêu là một người quân tử, rất đàn ông.

Nhưng có những lúc, trong chuyện nam nữ, càng là quân tử lại càng thất bại thảm hại.

Đêm đầu tiên, Hàn Phiêu cứ như vậy ôm Lâm Phiên Phiên cho tới khi trời sáng.

Khi ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa động, Lâm Phiên Phiên cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại, vừa thấy mình đang cuộn tròn trong vòng tay của Hàn Phiêu, mặt liền đỏ lên, vội vàng đứng dậy.

Hàn Phiêu bị dục vọng cơ thể giày vò cả đêm cho tới gần sáng mới chợp được mắt, lúc này bị Lâm Phiên Phiên đánh thức, ngẩng đầu lên cười nhẹ, nói: “Em tỉnh rồi à, có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không?”

Đêm qua Lâm Phiên Phiên lạnh đến như vậy, anh ấy rất sợ cô vì lạnh quá mà sinh bệnh.

Lâm Phiên Phiên vội vàng lắc đầu, ngại ngần giơ tay vuốt lại vài sợi tóc hơi rối của mình, nói: “Em không sao, cái đó ... tối hôm qua rất cảm ơn anh.”

Cảm ơn sự chăm sóc của anh đối với cô, cũng cảm ơn anh đã không xâm phạm đến mình.

60. Chương 61: Ba Anh Em

Hàn Phiêu lắc đầu, nở một nụ cười chua xót.

Tối qua, Lâm Phiên Phiên trong cơn hôn mê luôn miệng gọi tên một người đàn ông: Tường Hùng, chính tại anh nghe rõ mồn một, cảm thấy tim mình như muốn rách toạc ra.

Nếu như người trong mộng Lâm Phiên Phiên gọi tên là Hoắc Mạnh Lam, anh cũng sẽ không buồn đến vậy, nhưng hiện tại lại là tên một người đàn ông khác điều đó cũng có nghĩa là: lần này, anh không còn cơ hội nữa rồi.

Lúc đó, bên ngoài vang lên một tiếng động lớn, trời xanh có mắt, là giọng nói tha thiết của một người đàn ông qua loa phóng thanh:

“Lâm Phiên Phiên, Lâm Phiên Phiên, em ở đâu vậy, em có nghe thấy anh đang gọi em không, em mau xuất hiện đi, em à.....”

“Trường Hùng.....là giọng của Trường Hùng ”

Bên trong động, Lâm Phiên Phiên ngạc nhiên lập tức bật dậy, chạy ra cửa động, rướn đầu ra xem, quả nhiên, trên bầu trời có một chiếc trực thăng cỡ nhỏ đang lượn vòng quanh, Sở Trường Hùng tay cầm loa đứng vắt vẻo bên cánh cửa trực thăng đang mở, không ngừng gọi lớn.

“Trường Hùng, em ở đây, Trường Hùng, em ở đây này, nhìn bên này đi.....”

Lâm Phiên Phiên hướng về chiếc trực thăng đang bay tầm thấp mà vẫy tay.

Lúc này, Lâm Phiên Phiên đang mặc bộ quần áo màu thể thao màu cam của ngày hôm qua, màu sắc cũng xem là bắt mắt, Sở Trường Hùng trên máy bay nháy mắt đã nhìn thấy.

Anh ngay lập tức cho trực thăng lại gần, thả xuống một cái thang dây, sau đó tự mình leo xuống tiến đến Lâm Phiên Phiên đang phía cửa động đưa tay ôm chầm lấy, hai người mặt mặt đối mặt, tha thiết nhìn nhau.

“Trường Hùng, sao anh lại đến?”

Lâm Phiên Phiên rưng rưng nhìn Sở Trường Hùng, cái người đã hạ cánh xuống từ thiên đường để tìm cô, cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng.

Sở Trường Hùng gằn giọng

“Anh mà không đến, để con cừu nhỏ như em bị người ta ăn thịt mất à.

Vừa dứt lời, ở cửa động bắn ra ánh mắt không mấy thân thiện của Hàn Phiêu.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phiêu chạm mặt Sở Trường Hùng, hai người liếc ra cái vẻ kiên quyết nhất để đấu nhau, có thể nói rằng chiến tranh đã nổ ra từ phút đầu tiên rồi.

Lâm Phiên Phiên được anh nhắc mới nhớ đến Hàn Phiêu vẫn đang còn trong sơn động, liền nói:

“Trường Hùng, anh cũng đưa Hàn Phiêu ra đi, nếu như đợi dòng nước dâng lên tràn vào trong động thì nguy hiểm lắm.”

Sở Trường Hùng khề nhăn mày, nói:

“Mưa đã dừng, nước sẽ không dâng nữa, đưa em ra trước rồi tính sau.”

Nói rồi mạnh tay giật thang dây, trên trực thăng lập tức có người kéo thang lên, rất nhanh đã kéo được Sở Trường Hùng và Lâm Phiên Phiên lên máy bay.

Vừa lên đến nơi, Lâm Phiên Phiên mới phát hiện ra, đi cùng Trường Hùng còn có cả Hứa Thịnh và Mạc Tiểu Lầu.

Hai người đó, Lâm Phiên Phiên đã gặp qua ở FLub Aisne, lúc đó Mạc Tiểu Lầu còn bộ dạng ba lẳng nhăng đề nghị mọi người chơi bài lật đồ, vậy mà giờ đây anh ta ngồi đó, mặc quân phục màu xanh sẫm, tập trung lái trực thăng với một gương mặt nghiêm nghị, khí phách hiên ngang, bảo Lâm Phiên Phiên làm sao mà không kinh ngạc cho được.

Không ngờ Mạc Tiểu Lầu lại là quân nhân, nhìn vào vai áo anh ta, xem ra quân hàm không hề thấp, chỉ là Lâm Phiên Phiên không hiểu lắm mấy thứ đó, một lần nhìn qua không cách nào biết được rốt cuộc quân hàm của anh ta là gì.

Hứa Thịnh bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Phiên Phiên, không thể không cười:

“Đừng quá kinh ngạc, tên Mạc Tiểu Lầu này khoác trên người bộ quân phục, thì chính là mũ áo chinh tề, cởi bỏ quân phục thì chính tên mặt người dạ thú.”

Mạc Tiểu Lầu không chịu ngồi yên, ngay lập tức dùng ngữ khí của Hứa Thịnh nói:

“Cậu thì tốt hơn tôi được bao nhiêu, khoác trên người áo blouse, thì là thiên thần áo trắng, cởi áo ra cậu chính là ác quỷ bóng đêm.”

“Xem ra trong ba huynh đệ chúng ta chỉ có tôi là trước sau như một thôi nhỉ.”

Sở Tường Hùng đứng giữa nghe, không nhịn được cười, một tay vòng qua eo của Lâm Phiên Phiên nói:

“Em à, em bắt được báu vật rồi đấy, em có biết không?”

Báu vật mà anh đang nói đến, đương nhiên là chỉ chính anh rồi.

Nhìn Lâm Phiên Phiên, ba người đàn ông phá lên cười, có thể nhìn ra giữa Sở Tường Hùng, Hứa Thịnh, Mạc Tiểu Lầu, ba người họ tình cảm rất tốt, rất tốt.

Đột nhiên, Lâm Phiên Phiên cảm thấy trong lúc họ nói chuyện, trực thăng hình như đã bắt đầu cất cánh rồi, liền lập tức lên tiếng:

“Kìa, chúng ta cứ vậy mà đi sao, Hàn Phiêu vẫn đang còn ở trong sơn động mà.”

“Đừng vội, trước tiên đưa em về thôn đã, em không nhìn thấy trực thăng chứa 5 người chúng ta sẽ quá chật sao.”

Sở Tường Hùng lại nhíu mày, Lâm Phiên Phiên đối với cái tên Hàn Phiêu kia dường như rất quan tâm.

Lâm Phiên Phiên nhận thấy cũng không sai, quay đầu lại định dặn dò Hàn Phiêu vài câu, ai ngờ, Mạc Tiểu Lầu đột nhiên tăng tốc độ, trực thăng đã bay cả trăm mét rồi.

Lâm Phiên Phiên nhìn trân trân sau gáy Mạc Tiểu Lầu, có một vết cắn, đây chắc chắn là cố ý.

Vài phút sau, trực thăng hạ cánh xuống thôn Ôn Ôn.

Vừa đáp xuống, tất cả thôn dân đều rất hiếu kì vây quanh, đây chắc là lần đầu tiên những người này nhìn thấy máy bay.

Sở Tường Hùng không để tâm đến sự tồn tại của bọn họ, hạ cánh xuống liền kéo Lâm Phiên Phiên vào trong phòng của cô, sau đó là “rầm” một tiếng, cánh cửa đóng lại.

61. Chương 62: Không Mân Dạo Đầu

Sở Tường Hùng chẳng thèm để ý đến sự tồn tại của những người kia, cứ thế xuống máy bay, tiện tay kéo cả Lâm Phiên Phiên vào phòng, sau đó đóng cửa “ầm” một tiếng.

“Tường Hùng...”

Lâm Phiên Phiên bị một chuỗi hành động của Sở Tường Hùng làm cho ngơ ngác, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cô còn chưa kịp nói lời nào, đã bị đôi môi của Sở Tường Hùng điên cuồng cuốn lấy, mạnh mẽ và nồng nhiệt.

Giữa khoảnh khắc bốn mắt say đắm nhìn nhau đó, anh rất muốn hôn cô, nhưng với sự có mặt của Hứa Thịnh và Mạc Tiểu Lầu, anh đành phải cố gắng kiềm chế khao khát đó của mình.

“ Ừm ừm ”

Lâm Phiên Phiên chống hai tay trước ngực khê đẩy Sở Tường Hùng lùi lại, nhưng càng đẩy càng bị anh ôm chặt, cho đến khi không thể vùng vẫy được nữa, cô chỉ đành từ từ yên lặng, chấp nhận hành động sau đó của anh.

Nhưng không biết rằng, cô không phản kháng lại hay, bởi cô vừa phản kháng, lập tức khiến khao khát hôn cô trong Sở Tường Hùng trỗi dậy. Khi đã không thể chịu đựng được nữa, anh mạnh mẽ đẩy cô áp sát vào cánh cửa, hai tay lần mò khám phá khắp cơ thể cô. Trong phút chốc đã cởi bỏ hết quần áo của cô xuống đất.

Dục vọng trào lên khiến anh không thể không “đi vào”

“Á... Đau... Tường Hùng”

Lâm Phiên Phiên đau đến mức toàn thân run rẩy, cắn lên cánh tay của Sở Tường Hùng.

Cô không hiểu tại sao hôm nay Sở Tường Hùng lại như vậy, những lần quan hệ trước đó của hai người, anh đều rất nhẹ nhàng, điềm tĩnh. Hơn nữa, còn có màn dạo đầu, nhưng lần này...

Cảm nhận được sự gượng gạo, đau đớn của Lâm Phiên Phiên, Sở Tường Hùng lập tức ngừng lại mọi động tác đang làm, nét mặt lộ ra sắc thái của sự tức giận, ánh mắt đau đớn nhìn cô nói: “ Tại sao em đến đây, việc đầu tiên không phải là gọi điện thông báo cho anh, em có biết hai ngày nay không tìm thấy em, anh như phát điên lên không hả?”

Nếu không phải anh cho người điều tra, mới biết cô bị Triệu Dân Thường đưa đến thôn Ôn Ôn, e rằng giờ đây cô vẫn còn bị nhốt ở đó rồi.

Trong vòng một tiếng đồng hồ sau khi nghe được tin đó, anh lập tức cùng Mạc Tiên Lầu, ngồi máy bay bay thẳng tới thôn Ôn Ôn, nhưng người ở thôn Ôn Ôn đều nói Lâm Phiên Phiên bị Lang Quân Xung giết rồi. Thời khắc đó, tim của anh suýt chút nữa ngừng đập.

Anh không dám tưởng tượng rằng, nếu như Lâm Phiên Phiên thật sự không còn nữa, anh sẽ ra sao?

Sau đó không chậm trễ, anh cùng Mạc Tiên Lầu vội vàng lên máy bay đến vào rừng tìm Lâm Phiên Phiên. May mắn thay Lâm Phiên Phiên bình an vô sự, nếu không anh sẽ sụp đổ mất.

Khoảnh khắc này, anh chỉ muốn chiếm lấy cô, không thể kiềm chế được khao khát muốn cùng cô làm chuyện đó, chỉ có như vậy, anh mới thực sự cảm nhận được rằng, Lâm Phiên Phiên không hề rời xa anh.

Lâm Phiên Phiên biết được tâm tư của anh, vẫn nghĩ rằng vì cô không gọi điện nên anh mới tức giận, liền vội vàng lắc đầu giải thích: “ Là vì tên Triệu Dân Thường kia không cho phép em gọi điện, hơn nữa điện thoại của em cũng bị làm hỏng rồi. Sở Tường Hùng, em không cố ý giấu anh.”

“Thật sao?”

Sở Tường Hùng bắt đầu dịu dàng trở lại, anh nói: “ Triệu Dân Thường không phải là người tốt, hắn ta đưa em đến thôn Ôn Ôn nhất định là có âm mưu, hai ngày qua hắn đã làm gì em?”

Sự dịu dàng của Sở Tường Hùng lập tức biến mất, nhanh chóng thay vào đó là sự cộc xát, đưa đầy đầy khoái cảm.

Lâm Phiên Phiên hạ giọng khê thở dài, đưa ánh mắt đầy quyến rũ nhìn Sở Tường Hùng, nói: “Không, hắn ta không làm gì em cả... Bởi vì, tối hôm đó, Hàn Phiêu cũng bị bắt đến đó...”

Sở Tường Hùng vừa nghe đến cái tên Hàn Phiêu, mọi động tác bỗng ngưng lại, “ Đêm qua chỉ có hai người trong sơn động, hắn ta làm gì em?”

Lâm Phiên Phiên bị anh hỏi vậy liền vội vàng giãi giụa, lập tức trở mặt, đẩy Sở Tường Hùng ra khỏi người, trừng mắt quở trách: “ Sở Tường Hùng, anh có ý gì hả? Vừa nhắc đến Triệu Dân Thường, anh đã hỏi hắn ta làm gì em. Giờ em nhắc đến Hàn Phiêu, anh cũng lại hỏi hắn ta làm gì em. Rốt cuộc là anh không tin bọn họ, hay là anh không tin em. Anh nghĩ em là loại phụ nữ dễ dãi vậy sao?”

Nghĩ đến điều đó, bản thân cô lúc này chẳng tiếc lấy sinh mạng ra đánh đổi sự trong sạch cho mình. Sau mọi chuyện, Sở Tường Hùng chất vấn cô bằng giọng điệu đó khiến cô cảm thấy cực kỳ oan ức, cực kỳ tủi thân. Càng nghĩ càng buồn. Cuối cùng, Lâm Phiên Phiên chỉ đành bó gối ngồi sụp xuống đất khóc nức nở.

Sở Tường Hùng xưa nay vốn không chịu được nước mắt của con gái, huống hồ người đó lại là Lâm Phiên Phiên, trong lòng vô cùng hỗn loạn, vội vàng ôm cô vào lòng dỗ dành: “Đều tại anh không tốt, là anh không tốt, chỉ là anh lo cho em, thật sự vì quá lo lắng cho em nên mới vậy. Em xinh đẹp như vậy, bọn chúng đã để ý em từ lâu rồi. Sao anh lại không tin em chứ, trên thế gian này, người anh tin tưởng nhất chính là em đó, bảo bối của anh!”

“Thật sao?”

Lâm Phiên Phiên khẽ ngược ánh mắt xinh đẹp vẫn còn đọng nước mắt nhìn anh, giống như một bông lê nhỏ còn đọng vài giọt mưa, thật sự làm say đắm lòng người.

“Em yêu, đừng khóc nữa, nước mắt của em làm tim anh đau lắm.”

Sở Tường Hùng vòng tay ôm Lâm Phiên Phiên, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Sau đó, lật người lại, đè trên người cô.

“Đừng mà, em không muốn nữa.”

Lâm Phiên Phiên biết anh muốn làm gì, khẽ chu môi không cho anh thực hiện mong muốn.

62. Chương 63: Đàn Ông Nên Quyết Liệt

“Bảo bối, cho anh đi mà, đi mà”

Sở Tường Hùng vẫn kiên quyết, hai bàn tay đã khám phá đến nơi “đào mật” của Lâm Phiên Phiên.

“Không cho anh chạm vào”

Lâm Phiên Phiên vẫn chưa đủ dũng khí.

“Em yêu, em sờ xem, căng cứng rồi này, anh khó chịu lắm rồi, anh muốn em, thật sự rất rất muốn.”

Sở Tường Hùng không cam chịu, nắm lấy tay của Lâm Phiên Phiên đặt vào giữa hai chân anh, để cô “khám phá” cái đó.

“Đừng mà, đang là ban ngày, không được, bên ngoài còn bao nhiêu người nữa.”

Lâm Phiên Phiên bị anh làm cho động lòng, hơn nữa, đang ở đoạn cao trào, cô cũng không thể kiềm chế được.

Vả lại, trong lòng cô cũng không phải thực sự giận Sở Tường Hùng, bởi rõ ràng mọi chuyện xảy ra đều không liên quan tới anh, hơn nữa, Sở Tường Hùng vừa từ trên trời hạ cánh xuống cứu cô về, cô rất cảm động.

Sở Tường Hùng thấy cô thả lỏng cơ thể, nháy mắt cười bí ẩn: “Đừng sợ, chúng ta sẽ làm thật nhẹ nhàng, bọn họ cũng sẽ không nghe thấy đâu.”

Nói rồi, anh cuồng nhiệt khiến cơ thể Lâm Phiên Phiên như bốc cháy.

Lâm Phiên Phiên bị anh quện lấy nồng nhiệt đến mức thở hổn hển, những câu nói cự tuyệt chẳng thể thốt ra được nữa. Khi hai cơ thể dính chặt vào nhau, Lâm Phiên Phiên khẽ uốn cong người, mười đầu ngón tay siết chặt vào da thịt của Sở Tường Hùng.

Sở Tường Hùng theo như thỏa thuận, làm mọi động tác yên tĩnh nhất có thể, bởi anh thật lòng yêu Lâm Phiên Phiên. Anh không muốn vì chuyện này mà khiến cho người ngoài coi thường Lâm Phiên Phiên.

Nhưng không biết rằng, giữa lúc đó, hai tên quái đản Mạc Tiên Lầu và Hứa Thịnh đang ở ngoài cửa.

Nghe thấy tiếng thở hổn hển, tiếng kêu “ư, ư” khe khẽ của người con gái trong căn phòng, cùng hơi thở đầy kiểm chế của người đàn ông, Hứa Thịnh lại nhớ lại ngày anh dùng tay ấn vào bụng Lâm Phiên Phiên để kiểm tra vết thương, sau đó bàn tay khẽ lướt qua bờ môi của cô.

Mạc Tiên Lầu lúc này đang ra sức nhìn lên qua khe cửa, nhưng tiếc rằng cảnh tượng âu yếm bên trong kia đã bị một bức màn che lại, chỉ lơ mờ nhìn thấy bóng dáng hai con người đang đưa đẩy lên xuống đầy uyển chuyển mà thôi.

Mạc Tiên Lầu thật sự chẳng nhìn được gì, cũng chẳng còn kiên nhẫn để nhìn nữa, quay sang Hứa Thịnh thì thầm: “ Hóa ra anh Sở Tường Hùng làm chuyện này lại nhẹ nhàng, dịu dàng như thế, em nghĩ cô gái kia nhất định sẽ không thấy thích thú chút nào. Làm chuyện đó càng mãnh liệt càng tốt, như vậy mới thể hiện được sự mạnh mẽ của đàn ông. Xem ra, lần sau huynh đệ chúng ta phải bớt chút thời gian chỉ dẫn anh Sở Tường Hùng mới được. Đàn ông làm sao có thể yếu đuối như vậy được chứ. Đàn ông là phải thật quyết liệt.

Hứa Thịnh đang chìm đắm trong tưởng tượng, lập tức bừng tỉnh. Nghe lời đánh giá của Mạc Tiên Lầu, khuôn mặt anh bỗng trầm ngâm, đưa ánh mắt đầy lạnh lùng lườm Mạc Tiên Lầu: “Nông cạn”. Nói rồi, giận dữ quay lưng đi thẳng về phía máy bay.

“Này, Hứa Thịnh, anh đứng lại cho em, nói rõ cho em biết, anh nói ai nông cạn? Vô số con gái theo đuổi em đó, đứng xếp hàng cũng không hết, vậy mà anh dám nói em nông cạn ư? Sở cũng không xong, lẽ nào anh cũng thích kiểu quan hệ nhẹ nhàng, chậm rãi như Sở Tường Hùng ư? Ôi mẹ ơi, đây lẽ nào là xu hướng năm nay?”

Mạc Tiên Lầu đuổi theo Hứa Thịnh ra máy bay, miệng vẫn không ngừng trêu ghẹo.

Hứa Thịnh bị Mạc Tiên Lầu trêu đến phát phiền, tức giận kéo cửa máy bay, lạnh lùng nói: “Ông tướng, nếu tôi nhớ không nhầm thì cái máy bay này là cậu mượn của bố cậu, và ông ấy chỉ cho cậu mượn trong ba tiếng. Nhìn thời gian đi, ba tiếng hình như sắp hết rồi đó.”

Mạc Tiên Lầu nghe xong liền tự đánh vào đầu mình trách móc: “ Ôi cha ơi, em quên bég đi mất, anh ngồi chắc nhé, cất cánh thôi nào.”

Nói xong, bắt đầu khởi động máy bay.

Hoàn toàn không nhớ gì đến việc phải đến sơn động cứu Hàn Phiêu.

Hứa Thịnh ngồi lặng yên, tay vát lên trán, ánh mắt đắm chiêu, nghĩ về cảnh tượng Lâm Phiên Phiên và Sở Tường Hùng âu yếm trong căn phòng kia.

Nửa tiếng sau, Sở Tường Hùng từ phòng của Lâm Phiên Phiên đi ra, thấy Mạc Tiên Lầu và Hứa Thịnh đã đi rồi, trong lòng không ngừng chửi mắng hai tên kia, muốn đi cũng phải đợi anh và Lâm Phiên Phiên đi cùng chứ.

Có điều, để anh ở lại đây cũng hay, Tường Hùng sinh ra và lớn lên đều ở thành phố, chưa từng được trải nghiệm cuộc sống chốn sơn động hữu tình này, chỉ bằng ở lại đây mấy ngày, cũng không tệ chút nào.

Còn về Lâm Phiên Phiên, cả đêm bị Sở Tường Hùng làm cho mệt lả, giờ đang nằm ngủ ngon lành.

Hoàn toàn không biết rằng Mạc Tiên Lầu không hề đi cứu Hàn Phiêu.

Ngủ một mạch đến tận chiều, Lâm Phiên Phiên tỉnh dậy vì cảm thấy đói bụng.

Sở Tường Hùng để Lâm Phiên Phiên ăn chút đồ ăn xong, mới cho Lâm Sương Sương đi vào.

Hai chị em từ cõi chết trở về, ôm nhau trong sợ hãi, thật may cả hai đều không ai bị thương.

“Lâm Phiên Phiên, sao mình vẫn chưa nhìn thấy Hàn Phiêu? Anh ấy không về cùng các cậu sao?”

Lâm Sương Sương đem qua vẫn luôn mơ đến cảnh tượng bị hàng trăm con sói bao vây, nét mặt đầy nhợt nhạt.

Lâm Phiên Phiên nghe xong, kinh ngạc, nhìn về phía Sở Tường Hùng, anh rõ ràng đã hứa với cô là sẽ đi cứu Hàn Phiêu.

63. Chương 64: Muốn Sinh Con Cho Anh Ấy

Sở Tường Hùng cũng thấy kỳ lạ, lẽ nào tên tiểu tử chết tiệt Mạc Tiên Lầu không đi cứu Hàn Phiêu liền quay trở về trước rồi sao?

Lâm Phiên Phiên vừa nhìn biểu cảm của Sở Tường Hùng, ngay lập tức cũng hiểu được, vấn đề nhất định nằm trên người của Mạc Tiên Lầu. Cái tên này chẳng phải là thứ gì hay ho.

Thế là, lập tức nhờ mấy người dân thôn quê khỏe mạnh, lần theo địa chỉ Lâm Phiên Phiên đưa cho, đi cứu Hàn Phiêu.

Khi cứu Hàn Phiêu trở về, trời đã tối. Hàn Phiêu ở trong hang núi một ngày một đêm, cuối cùng bị nhiễm lạnh, vừa cảm vừa sốt. Lâm Phiên Phiên ấy nạy trong lòng, cả đêm đều ở bên giường bón thuốc, đắp chăn, đắp khăn ướt hạ sốt cho anh, không chịu rời nửa bước.

Sở Tường Hùng ở một bên thấy vậy, nổi cơn ghen. Nhưng anh cũng biết lần này là do anh có lỗi với người ta, đương nhiên không có gì để nói.

Trong lần gặp phải đám người đánh úp hung ác này, hầu hết mọi người đều bị thương, nặng nhẹ đều có. May mắn là không ai mất mạng.

Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương có được sự bảo vệ của Hàn Phiêu và Hắc Tiêu, tuy bị hoảng sợ, nhưng không hề bị thương.

Triệu Dân Thường lại bị cắn một miếng, vết thương ở trên cánh tay trái. Cả một mảng da thịt lớn đều bị xé ra, vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy xương.

Bốn tên vệ sĩ của hắn ta càng vì không có kinh nghiệm sinh tồn ở trong rừng núi, ai nấy đều bị thương, vết thương nặng đến mức không có cách nào xuống được giường.

Những người dân quê khác cũng đều bị thương, hoặc là bị cắn, hoặc là bị tóm lấy một cách hung hãn. Trong đó phải kể đến trưởng thôn Lưu Đà Hàn bị thương nặng nhất. Dù sao ông ấy tuổi cũng cao, phản ứng không đủ nhanh nhạy, lại bị một con sói hoang vồ một cú móc mắt mất trái của ông ấy.

May mà lần này từ lúc ở trong thành phố Triệu Dân Thường mang theo khá nhiều thuốc tốt bên mình, như vậy mới giữ được mạng cho ông ấy.

Nhìn Lưu Đà Hàn chỉ còn lại nửa mạng sống đang nằm ở trên giường, trong lòng Tam Mạn Từ (Tam mặt rỗ) tràn đầy sự vui sướng, ý nghĩ rất độc ác: đem Từ muội của tôi tặng cho người đàn ông khác, lần này gặp phải báo ứng rồi. Đáng đời! Con sói đó sao không móc cả hai mắt chó của ông đi.

Nhưng trên khuôn mặt dài đầy những vết rỗ lại là sự đau khổ tột cùng, Lưu Đà Hàn bị thương giống như chính là cha mẹ hắn bị thương. Hắn ân cần chăm sóc Lưu Đà Hàn, ngày đêm không rời.

Lưu Từ Nhi thấy vậy không nén nổi sự cảm động, cô trước nay luôn có thái độ không tốt với Tam Ma, không Kim nổi cũng bắt đầu gọi hắn từng tiếng: anh Tam Ma, anh Tam Ma.

Tam Ma nghe thấy từng tiếng một, suýt nữa xương cốt đều mềm nhũn. Nếu không phải Triệu Dân Thường vẫn ở đây, hắn không tìm được cơ hội hành động, thật muốn lập tức tiến đến bên người con gái yêu kiều khiến hắn ngày nhớ đêm mong, thèm muốn đã hai ba năm nay.

Còn Hàn Phiêu, được Lâm Phiên Phiên chăm sóc cẩn thận một đêm, cộng thêm nền tảng sức khỏe của anh vốn đã cường tráng, đến ngày thứ hai khi tỉnh lại đã khỏe hơn nhiều.

Nhưng sau khi anh ăn xong bữa sáng, anh liền từ biệt Lâm Phiên Phiên và Lâm Sương Sương, rời khỏi thôn Ôn Ôn.

Tuy rằng Lâm Phiên Phiên chăm sóc anh cả một đêm, nhưng anh biết, cô ấy sở dĩ dễ tâm đến anh như thế, không phải vì cô thích anh, mà bởi vì trong lòng cô thấy hổ thẹn, ấy náy sau khi mình được cứu lại bỏ rơi một mình anh ở trong hang núi cả một ngày trời.

Hơn nữa, ánh mắt thăm đượm tình cảm dịu dàng như nước khi Lâm Phiên Phiên nhìn Sở Tường Hùng càng đẹp hơn so với ngày hôm đó nhìn Hoắc Minh Lăng. Giây phút đó, anh liền hiểu, anh đã không còn cơ hội nữa, lại một lần nữa anh tuột mất Lâm Phiên Phiên.

Ở lại sẽ chỉ khiến Lâm Phiên Phiên khó xử. Bởi vậy, anh lựa chọn rời đi. Cho dù cô không yêu anh, anh vẫn hy vọng cô có thể có được hạnh phúc thực sự.

Còn Triệu Dân Thường vì dưỡng thương, đành phải tạm thời ở lại thôn Ôn Ôn. Sương Sương tất nhiên cũng phải ở lại cùng hắn. Lâm Phiên Phiên vì Sở Tường Hùng muốn trải nghiệm một chút cuộc sống nơi đại ngàn nên cũng tạm thời ở lại.

Những ngày sống ở trong rừng núi, thật sự rất yên tĩnh rất thanh nhàn.

Hắc Tiêu thường đưa Lâm Sương Sương, Lâm Phiên Phiên và Sở Tường Hùng ba người bọn họ lên núi kiếm rau dại, hái nấm, được thảo. Có lúc còn bắt những con vật hoang dại như gà rừng, thỏ rừng.

Sở Tường Hùng từng tham gia vào quân đội, trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc chính quy, kỹ thuật bắn súng của anh ấy một chút cũng không thua kém gì so với người thường xuyên săn bắn trong núi như Hắc Tiêu. Chỉ là bởi vì súng thô sơ dùng không được quen, khiến anh ấy không ít lần oán giận với Lâm Phiên Phiên.

Ngày hôm nay, bốn người lại đi lên núi, mãi đến lúc sẩm tối, sau khi Sương Sương đã hái đủ những dược thảo Triệu Dã Thành cần, liền vội vã trở về thôn Ôn Ôn với tâm trạng đầy vui sướng.

Lúc này, Triệu Dân Thường vẫn luôn ở trong phòng mình dưỡng thương vừa nghiêm chỉnh vừa nhàn nhã nằm lên trên giường. Lưu Từ Nhi bưng một chậu nước ấm giúp hắn lau người.

Kể từ sau đêm gần gũi điên cuồng với Triệu Dân Thường đó, Lưu Từ Nhi liền yêu sâu sắc anh Triệu tà mị đến từ thành phố đó. Trong lòng hạ quyết tâm, mình nhất định phải sinh cho Triệu Dã Thành một đứa con.

Cô không mong ước cao vời rằng Triệu Dân Thường sẽ cưới cô. Bởi vì cô hiểu rõ ràng một cô gái ở nơi núi rừng không có văn hóa, không hiểu chuyện gì như cô, căn bản không xứng với anh. Cô chỉ xin Triệu Dã Thành đến lúc đó có thể nể mặt đứa bé, không bỏ rơi cô. Cô bằng lòng cả đời này làm nhân tình của anh.

Định sẵn chủ ý, Lưu Từ Nhi lúc lau người cho Triệu Dã Thành, bàn tay nhỏ bé bắt đầu trở nên không an phận.

64. Chương 65: Chơi Đùa Nhảy Nhót

Triệu Dân Thường lập tức bị cô ta làm cho có phản ứng, thứ trong đũng quần nhô lên như một cái lều.

Má Lưu Từ Nhi đỏ ửng nhìn Triệu Dân Thường, ngượng ngùng nói: “Anh Triệu, chỗ đó của anh... có cần lau hay không?”

“Tiểu Từ Nhi, em nói xem?”

Khóe miệng Triệu Dã Thành nhếch lên một nụ cười đều: “Em muốn lau thì lau đi, hôm nay tất cả quyền chủ động đều giao cho em.”

Vết thương trên cánh tay hắn đã dưỡng được ba bốn ngày, vết thương cũng đã đóng vảy. Chỉ cần không vận động quá mạnh thì không có gì đáng ngại.

Lưu Từ Nhi bị Triệu Dân Thường nói khiến hai má đỏ ửng, nhưng vẫn mạnh dạn cởi quần của Triệu Dã Thành ra, sau đó rất nghiêm túc dùng khăn lau, cảm giác nóng bỏng và cứng chắc từ lòng bàn tay truyền đến khiến hơi thở của cô dần dần trở nên nặng nề.

Cái gọi là “ăn rồi muốn ăn nữa”, có sự việc trải qua đến đau khổ mất hồn của đêm hôm đó, mấy ngày này trong lòng Lưu Từ Nhi luôn giống như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang cắn vậy, khó chịu muốn chết.

Bây giờ nhìn cảnh tượng trước mắt, cô cuối cùng hiểu ra là xảy ra chuyện gì. Đó là một kiểu kích động muốn vượt ngồi lên trên.

Chính vào lúc Lưu Từ Nhi thấy trái tim cuộn cuộn dâng trào như bông hoa nở rộ, đột nhiên thấy thân dưới mát lạnh. Tay trái của Triệu Dân Thường bỗng nhiên giống như con rắn luồn vào trong chiếc áo dài của cô.

“Anh Triệu...”

Lưu Từ Nhi kinh ngạc, khép chặt hai chân lại theo phản xạ.

Nhưng bàn tay của Triệu Dân Thường đã chạm được đến chỗ mà hần muốn chạm. Trong váy lại trống không, ngay cả quần lót Lưu Từ Nhi cũng không mặc. Điều này không phải rõ ràng là muốn đến quyến rũ hần sao? Hơn nữa hần còn chưa làm gì, bên trong của cô ta đã “ướt” rồi.

“Tiểu Từ Nhi của anh lẳng lơ rồi, có phải là rất muốn ngồi lên không?”

Triệu Dân Thường vung tay chọc vào mũi cong trắng mịn như bơ của Lưu Từ Nhi, miệng nói ra những lời có thể khiến người ta xấu hổ đến chết.

Lưu Từ Nhi bị hần quất đánh vừa đau vừa sướng, ngược mắt hờn dỗi nhìn Triệu Dân Thường một chút, sau đó lại đỏ mặt, rồi thật sự dần dần ngồi vào giữa hông của Triệu Dân Thường.

“A, anh Triệu...”

Đôi mắt đẹp của Lưu Từ Nhi khép hờ, tiếng thở nũng nịu, thân dưới truyền đến cảm giác dạt dào và thỏa mãn khiến tất cả các tế bào quanh người cô đều vui sướng điên cuồng.

Triệu Dân Thường hơi híp đôi mắt phượng tà mị lại, nhìn biểu cảm mê say trên khuôn mặt của thiếu nữ trên người mình. Khoảnh khắc này, hần cực kỳ có cảm giác có được thành tựu. Gối một tay, tiếp tục vừa nghiêm chỉnh vừa thông dong nằm, sau đó liền giống như một vị hoàng đế “cao cao tại thượng” ra lệnh: “Cởi áo ra!”

Nghe thấy tiếng, Lưu Từ Nhi vừa nhẹ nhàng uốn éo vòng eo, vừa nghe lời cởi dây thắt lưng của mình, cởi chiếc áo dài xuống. Ngay lập tức lộ ra cái yếm bụng thêu hình bông hoa đào lớn màu đỏ hồng.

Cô gái vùng núi không mặc áo ngực, bọn họ vẫn làm theo phong tục mặc yếm bụng của các cô gái Trung Quốc thời cổ đại lạc hậu xa xưa.

Có lẽ là khí hậu ở vùng đại ngàn quá tốt, ngực của Lưu Từ Nhi phát triển cực kỳ đẹp. Ngực cỡ 36D của Lâm Sương Sương trong mắt nữ giới tuyệt đối được xem là xuất chúng. Nhưng ngực của Lưu Từ Nhi lại đầy đặn nở nang hơn Lâm Sương Sương. Chỉ có điều trong ngày thường Lưu Từ Nhi luôn mặc áo rộng nên điểm này không được lộ rõ.

Bây giờ, cô chỉ mặc một cái yếm bụng dính sát vào người, điểm tự hào của cô ta lập tức được lộ ra. Hơn nữa, bởi vì cô ta quả thực còn quá trẻ, núm đôi không có chút nào cảm giác bị xệ xuống. Cả cái yếm căng phồng lên cao, dường như mọi lúc mọi nơi đều muốn nó sống động như thật. Nhìn thấy vậy, dục vọng trong lòng Triệu Dân Thường càng mãnh liệt.

“Nảy ra cho anh!”

Triệu Dân Thường mạnh mẽ uốn eo, dùng lực chống đỡ Lưu Từ Nhi đang ngồi trên người hần.

“A...”

Lưu Từ Nhi nào ngờ được Triệu Dân Thường vẫn luôn nằm dựa vào cô ta lăn qua lăn lại bỗng nhiên làm như vậy. Cô ta một chút không đề phòng, toàn bộ cơ thể được Triệu Dân Thường chống đỡ đều nhô lên không trung, sau đó lại ngồi xuống lặp đi lặp lại.

Còn núm đôi đầy đặn trước ngực của cô ấy, trong giây phút cô ngồi xuống, bị chấn động giống như có hai con thỏ trắng lớn nhảy từ trong chiếc yếm đỏ hồng của cô ta nhảy ra ngoài. Trong không khí xuất hiện từng đợt rung động đồng đều, hai nhũ hoa màu hồng hồng phía trên lại thẳng cứng.

“Oh... Chính là hình tượng này, thật sự quá đẹp! Lại lần nữa!”

Hai mắt nhìn thẳng của Triệu Dã Thành sáng rực lên, không rời mắt, kéo yếm bụng của Lưu Từ Nhi thêm lần nữa, lại mạnh mẽ uốn eo, khiến bộ ngực trắng non đầy đặn chắc nịch đó lại lần nữa nảy lên giống như vừa nẩy.

“A... Anh Triệu xấu tính quá...”

Lưu Từ Nhi bị sở thích quái gở này của Triệu Dân Thường làm cho xấu hổ đến đỏ cả mặt. Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy bộ ngực của cô xông ra khỏi sự tù túng mà nảy lên, cô ta cũng cảm nhận được sự kích thích và phấn khích trước đây chưa từng có.

“Anh Triệu, em hát sơn ca cho anh nghe có được không?”

Lưu Từ Nhi cố hết sức phối hợp với “trò chơi nhảy nhót” của Triệu Dân Thường, mặt khác vẫn không quên tạo ra những động tác mới. Lần trước, Triệu Dã Thành chính là vô cùng thích cô hát sơn ca vào lúc này.

Quả nhiên, Triệu Dân Thường vừa nghe liền lập tức cảm thấy vô cùng thú vị gật đầu.

Lưu Từ Nhi lập tức xoay người cất lên những câu hát cực kỳ lãng lợ: “Tiếng gọi ơi, người yêu ơi, người con gái ngày ngày đợi anh ơi. Tại sao anh vẫn còn chưa đến, người yêu ơi...”

Từ phía xa, Lâm Sương Sương từ trên núi hái thuốc trở về khi vẫn chưa đến thôn Ôn Ôn, đã nghe thấy giọng hát lãng lợ đặc biệt của Lưu Từ Nhi.

65. Chương 66: Không Cần Làm Ra Vẽ

Tim Sương Sương đập mạnh, lập tức có dự cảm không tốt. Đêm đó khi Triệu Dân Thường và Lưu Từ Nhi vui vẻ xong, Lưu Từ Nhi liền hát như thế này.

Bước chân lập tức nhanh hơn, Lâm Sương Sương ngay tức khắc liền xông vào trong phòng của Triệu Dân Thường.

Cảnh cô nhìn thấy chính là Lưu Từ Nhi cười lên trên người của Triệu Dã Thành, uốn éo thỏa thích, còn Triệu Dân Thường thì mắt phượng híp lại, khuôn mặt hưởng thụ, cả căn phòng đều bao phủ mùi dơ bẩn.

“Bụp”, cái sọt trúc đựng thuốc ở trên lưng rơi xuống đất, Sương Sương ngơ ngác nhìn đôi nam nữ mặc sức điên cuồng trên giường, cả người ngây ra như tượng gỗ.

Triệu Dân Thường và Lưu Từ Nhi ở trên giường lập tức bị tiếng động ngoài cửa làm bừng tỉnh, xoay đầu nhìn Lâm Sương Sương đột nhiên xông vào, hai người đều sửng sốt một chút.

Ngay lập tức, Lưu Từ Nhi rất cảm phẫn và ghen tức nhìn Lâm Sương Sương. Trực giác của phụ nữ mách bảo cho cô ta biết, giữa Triệu Dân Thường và Lâm Sương Sương có quan hệ không giống bình thường. Cái gọi là tình địch gặp nhau hết sức nóng mắt, lúc này Lưu Từ vốn dĩ nên xấu hổ một chút, sau đó lập tức rời xa Triệu Dã Thành, cầm chần che cơ thể trần truồng của mình.

Nhưng Lưu Từ Nhi không như vậy. Cô ta từ nhỏ sống trong núi rừng, căn bản không xấu hổ ngại ngùng như con gái bên ngoài. Lâm Sương Sương xông vào lúc này thật đúng lúc, cô ta cần cho Lâm Sương Sương biết rằng, Triệu Dân Thường là người đàn ông của Lưu Từ Nhi.

Thế là Lưu Từ Nhi uốn ngực, cơ thể chuyển động, tiếp tục uốn éo vòng eo của cô ta như không có người bên cạnh, lấy lòng Triệu Dã Thành, bên trong còn cố ý kẹp chặt.

Triệu Dân Thường muốn đẩy cô ta ra, nhưng nhất thời lại không nỡ từ bỏ sự thoải mái sung sướng ở bên trong, có chút do dự, dứt khoát tiếp tục nằm xuống, mặc sức hưởng thụ.

Dù sao hắn làm bất cứ chuyện gì cũng không cần phải giải thích với bất kỳ người con gái nào.

“Triệu Dân Thường, tên khốn nạn nhà anh...”

Nhìn đôi nam nữ hoàn toàn không coi mình ra gì ở trên giường, Lâm Sương Sương dường như tức đến mức cả người run rẩy.

Cô vì hấn, không ngại vất vả, thú dữ đầy rừng đi khắp nơi hái thảo dược. Hấn thì hay rồi, ở trong phòng chơi bởi phóng đảng với người con gái khác.

Nhưng cô có thể làm được gì?

Cô đâu có là gì của Triệu Dân Thường, cùng lắm chỉ là thư kí kiêm tình nhân ở bên cạnh khi anh ta nhứt thời hứng lên chơi đùa. Cho dù anh ta cùng người phụ nữ khác chơi bởi trăng hoa như thế nào, Lâm Sương Sương cô cũng không có bất kỳ tư cách và lập trường gì để tranh cãi và trách móc.

Ở lại sẽ chỉ càng thêm nhục nhã.

Lâm Sương Sương quay người, mím chặt môi suýt chút nữa muốn khóc thành tiếng, rời khỏi chỗ này.

“Anh Triệu, chị cả sẽ không tức giận chứ? Có cần Từ Nhi đi tìm chị cả về không?”

Lúc này Lưu Từ Nhi lại ở trước mặt Triệu Dân Thường ra vẻ thuần khiết, trên khuôn mặt mềm mại hiện lên sự tự trách đầy tha thiết chân thành.

Triệu Dân Thường nghe thấy, không nén nổi có chút không vui. Thứ hấn ghét nhất chính là loại phụ nữ hay làm ra vẻ, dám ở trước mặt hấn giở trò tính toán chi li. Hấn giơ tay trái, nắm chặt lấy cái cằm nhỏ của Lưu Từ Nhi, híp đôi mắt phượng nguy hiểm lại, lạnh lùng nói: “Là phụ nữ đừng tự cho mình là thông minh. Phải biết rằng, có nhiều lúc, thông minh ngược lại sẽ bị sự thông minh làm hại. Cô nếu vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh tôi thì hãy ngoan ngoãn cho tôi.”

Lưu Từ Nhi vốn dĩ vẫn đang đợi Triệu Dân Thường nói: “Tiểu Từ Nhi, không cần quan tâm đến người phụ nữ đó, chúng ta tiếp tục cuộc vui nào.” Ai ngờ, Triệu Dân Thường nói trở mặt liền trở mặt được luôn, nắm đến mức cằm cô rất đau.

Lưu Từ Nhi đau đến mức nước mắt cũng chảy ra, vội vàng sợ hãi cầu xin tha thứ: “Anh Triệu, đau quá... Từ Nhi không dám nữa. Từ Nhi sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

“Thế còn được.”

Triệu Dân Thường vừa buông tay, lại đẩy Lưu Từ Nhi từ trên người hấn xuống, sau đó mở cửa sổ, sai Lưu Từ Nhi với thân hình nhỏ nhắn giẫm lên chiếc ghế nhỏ, nằm bò lên cửa sổ, hấn từ phía sau chọc thẳng vào: “Hát cho tôi!”

“A...”

Lưu Từ Nhi bị sự thô bạo của Triệu Dân Thường làm đau, nhưng vẫn ngoan ngoãn gân cổ lên hát sơn ca: “Tiếng gọi ơi, người yêu ơi, người con gái ngày ngày đợi anh. Sao anh vẫn không đến? Người yêu ơi à à ơi...”

“Hát to lên một chút, hát có hồn lên một chút!”

Triệu Dân Thường dùng sức đẩy vào, trong giọng nói lộ ra sự găng sức mạnh mẽ.

Vừa nãy khi Lâm Sương Sương không làm âm ỉ lên liền quay người đi, hành động đó khiến hấn rất không thoải mái. Không biết vì sao, Triệu Dân Thường có kiểu ảo tưởng, luôn cảm thấy kể từ sau khi đến thôn Ôn Ôn, tình cảm Lâm Sương Sương dành cho hấn dường như càng ngày càng nhạt đi.

Mặc dù bản thân Triệu Dân Thường trước nay chưa từng thật lòng yêu những phụ nữ từng lên giường với hấn, nhưng hấn lại có những yêu cầu vô lý rằng những người phụ nữ này phải toàn tâm toàn ý yêu hấn. Lâm Sương Sương cũng vậy, Mễ Lạc cũng vậy, Nhiêu Ninh cũng thế, Lưu Từ Nhi cũng không phải là ngoại lệ.

Vì vậy, vừa cảm thấy tình yêu của Lâm Sương Sương dành cho mình đang nhạt dần, Triệu Dân Thường liền không chịu được. Tâm lý và lòng ham hư vinh của người đàn ông như hấn không cho phép xảy ra chuyện như thế này. Vì vậy, hấn chống Lưu Từ Nhi lên cửa sổ, cố ý bắt cô ta hát thật to.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-lang-lo-tinh-yeu-xau>